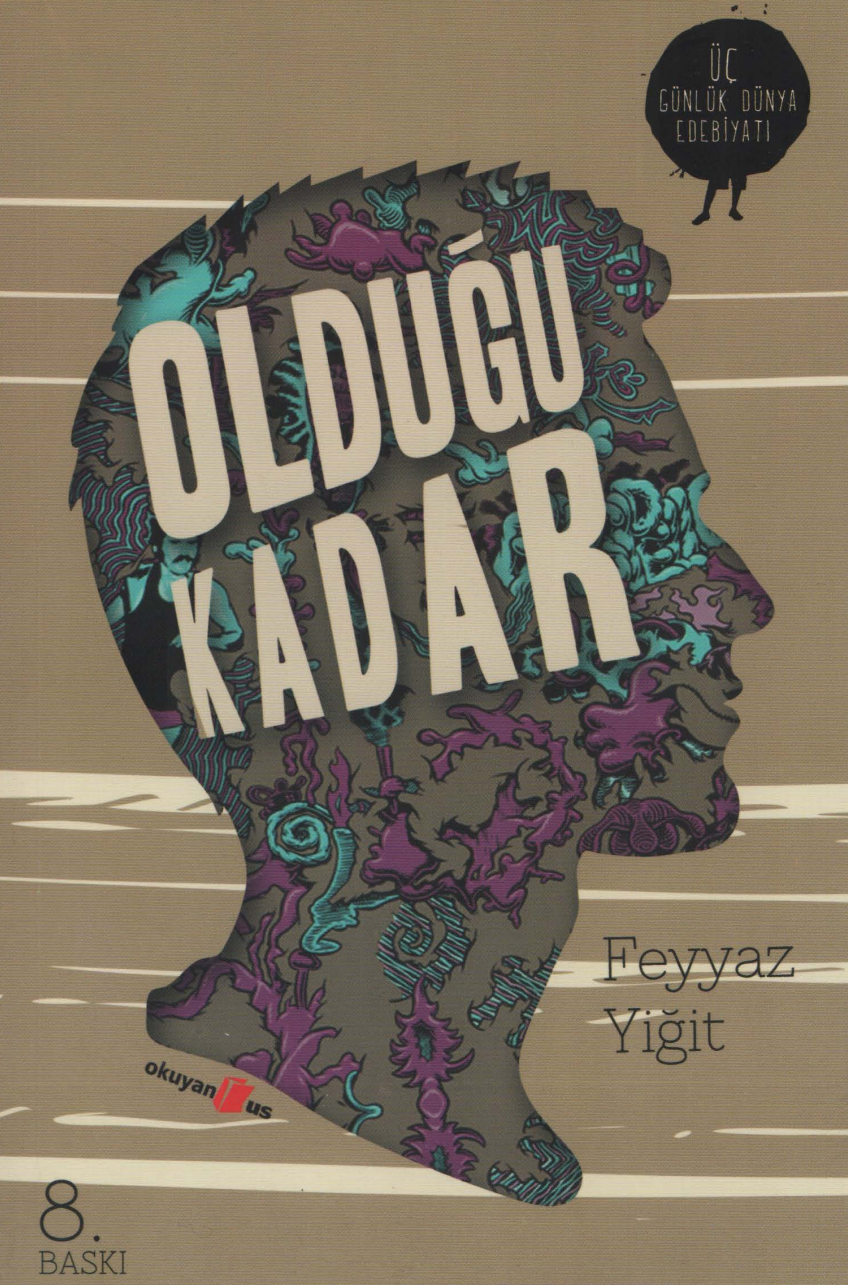

ÜÇ
GÜNLÜK DÜNYA
EDEBİYATI
OLDUĞU
KADAR
Feyyaz
Yiğit
okuyan us
8.
BASKI

ÜÇ GÜNLÜK DÜNYA EDEBİYATI

OLDUĞU KADAR * Feyyaz Yiğit

"Feyyaz Yiğit daha ilk eserinde edebiyat ustalarının uzun yıllar içinde eriştiği bir mahareti kazanmış görünüyor. Donukluğun içindeki hareketi, saçmalığın içindeki sağduyuyu, sıradanlığın insana umut veren mucizesini ve beklenmeyen şeyleri aslında nasıl da beklediğimizi bize zahmetsizce sergileyiveriyor.

Elinizdeki kitap, paraya çok sıkışıldığında babaannenin cebe sıkıştırdığı yüklü miktardaki harçlığın yarattığı duyguyu hatırlatıyor: sevinç ve daha fazlasına duyulan utanmaz ihtiras..."

-Aziz Kedi

Hayatımın tümüne "Olduğu kadar" ismini verdim.

Öyle güçlü bir zırh ki "olduğu kadar". Her zaman ve her şeye, gerekli veya gereksiz söyleyiver gitsin. Kendi kendine durduğun yerde arka arkaya beş bin kere söyle istersen. Tanıdığım ve tanımadığım herkes, biliyorum ki olduğu kadarıyla yetiniyor. Dünya çirkin bir yer olsun istiyorsan, "olduğu kadar" çirkindir. Birisini çok mutlu etmek istersen eğer, "olduğu kadar" mutlu edersin onu. Olduğu kadarı seni rahatsız ediyorsa, ona yine olduğu kadar itiraz edebilirsin.

"Olduğu kadar" dünyadaki bütün sorulara verilebilecek en güçlü cevaptır. Ama yine de hiçbir zaman "TAM" olarak tatmin edemez kimseyi. Özü gereği yine "olduğu kadar" tatmin etmek zorundadır. Tam değilse eksiktir, eksik "olduğu kadar" tamdır.

(kitaptan)

<<< *Olduğu Kadar* fragman

www.ucgunlukdunyaedebiyati.com
facebook/ucgunlukdunyaedebiyati
twitter/ucgunlukdunyaed

okuyanus.com.tr
/okuyanusyayinevi
/okuyanus
/okuyanusyayinevi
/okuyanus

Feyyaz Yiğit

OLDUĞU KADAR

okuyan us

Üç Günlük Dünya Edebiyatı - 1

Olduğu Kadar
Feyyaz Yiğit

ISBN: 978-605-4054-85-5
Yayıncı Sertifika No. 49055

1. Baskı: İstanbul, Ağustos 2012
8. Basım: İstanbul, Mart 2022

Yayın Yönetmeni: Cem Mumcu
Editör: Aslı Uluşahin

Kapak Tasarımı: Ebru Demetgül
Kitap içindeki film afişleri: Gündüzhan Gündüz
Grafik Tasarım: Zeynep Erim

Üç Günlük Dünya Edebiyatı logosu için Simge Ergüler'e teşekkürler.

Baskı ve Cilt: Yıldız Mücellit Matbaacılık ve Yayıncılık San. ve Tic. A.Ş.
Maltepe Mah., Gümüşsuyu Cad., Dalgıç Çarşısı, No: 3/4 Zeytinburnu/İstanbul,
Tel: (212) 613 17 33 Faks: (212) 501 31 17 Sertifika No: 46025

Bu eserin yayın hakları Okuyan Us'a aittir. Her hakkı saklıdır.

© Okuyan Us Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Kurucu: Cem Mumcu

Özgür ve Ebru, hep bizimlesiniz...

Adres: Gürsel Mah. İcabet Sokak, No:3 Daire:6
Kağıthane, İstanbul Tel.: (0212) 272 20 85 - 86

okuyanus@okuyanus.com.tr
www.okuyanus.com.tr

Feyyaz Yiğit

OLDUĞU KADAR

okuyan us

ÜÇ GÜNLÜK DÜNYA EDEBİYATI

- Güncellenmiş - Bir Manifesto

Buhranlar içinde kıvranan dünyanın yeni açılımlara en çok muhtaç olduğu bir dönemden geçiyoruz. Okur esrik, yazar tekinsiz. Yaşanmışlıklar epriyor, farkındalık hiç olmadığı kadar azalmış durumda...

Şaka şaka. Öyle şeyler olduğu filan yok. Her şey normal. Hâlâ "yaşam eski zamanlarda daha iyiydi"ye inanıyoruz. Dünya her zamanki gibi sakin bir görev bilinciyle dönmeye devam ediyor. Ağaçlar, bulutlar, çöller, maymunlar ve akla gelen her şey bizi hiç umursamadan varlıklarını sürdürüyor. Kendisini sırf yaşıyor diye öncekilerden ve sonrakilerden daha özel zanneden biz bir grup insan ise, konjenital basiretsizliğimizden yola çıkarak dünyanın da buhran içinde kıvrandığına inanıyoruz. İçinden geçtiğimiz çağ diğerlerinden daha iyi ya da daha kötü değil. Telaşa mahal yok. Fakat tanıklık ettiğimiz bazı şeylerin kaydını tutmamızın da sakıncası yok.

Savaş görmemiş, devrim yaşamamış, işkence çekmemiş, hiç meydan okumamış ve hiç af dilememiş böyle bir ara nesilden beklenileceği üzere, "Üç Günlük Dünya Edebiyatı" basit bir konfor ihtiyacından doğdu. **Diyorduk ki... Durun bir dakika! Bu manifesto yazılalı henüz birkaç ay geçmişken muazzam şeyler vuku buldu. Birdenbire savaş gördük, devrim yaşadık, işkence çektik ve meydan okuduk. Dünyanın gördüğü en büyük sünnet şölenini yaşamışçasına ansızın çocukluktan yetişkinliğe geçtik. Biz artık Gezi çocuklarıyız. Aramızda 60 yaşındaki emekli kadın polis-**

ten 18 yaşındaki başörtülüye; radikal komünistten ılımlı Playstation'cıya dek yüz binlerce insan var. Çapulculuk, ayyaşlık ve marjinallik rütbeleri ile taltif edildik. Ömür boyu gururla taşıyacağız. Bunlar sekreterli, sümenli, odacılı, korumalı, marokenli, kravatlı, pötikareli devlet rütbelerinden daha kalıcıdır.

Milyonlarcamız evlerimizde, kapılarımızın ardında, kilitli kutularımızda tuttuğumuz hazinelerimizi birbirimize gösterdik. Meğerse hepimizde varmış. Meğerse ağzımızın bir kenarıyla değil, varlığımızın tüm veçheleriyle kahkaha atmaya muktedirmişiz.

Biz, birbirini en az tanıyan, en çok küçümseyen, en acımasızca iğneleyenler gazlara, kapsüllere, TOMA'lara, Akrep'lere karşı piyano çalmayı başarabiliyormuşuz.

Kayıplarımızı iyi biliyoruz lakin kimse korkmasın, biz kazanmaya oynamayız. Üttüğümüz misketleri geri veren çocuklarız. Ama artık onları bizden zorla almaya yeltenenin karşısına hep birlikte dikilmeyi öğrendik.

Af dilemeye gelince. Hâlâ onu gerektirecek bir şey yapmış değiliz.

Hepimiz sokakta oynadık. Çocukluktan çıkarken liberal ekonomiye geçtik, bir anda her şeyimiz oldu. Uzaktan kumandalı oyuncak otomobilleri de ilk kişisel bilgisayarları da biz kullandık. Liseyi okuduk. Telefonda sevgilinin babasıyla konuşmanın ne demek olduğunu yaşayarak geçtik. Tam mezun olurken cep telefonu geldi, mobil iletişimin en sakil günlerini de tattık. Muzır neşriyata bakarak da istimna ettik, üniversitedeyken tanıştığımız internet sayesinde monitöre bakarak da... İlk özel televizyon, canlı yayınlanan ilk savaş, ilk magazin programı, ilk UEFA şampiyonluğu, ilk Eurovision birinciliği hep bize denk geldi. Çok fazla uyarana, parazite ve gürültüye maruz kaldık. Hep "geçiş dönemi"nde

sıkıştık, hep "gelişmekte olan ülke" vatandaşı olduk. Tarihi de anlamadık, geleceği de hayal edemedik. Katı olan her şey buharlaştı, tüm beklentilerimizi spekülasyonlar üzerine inşa ettik.

Genç değiliz. Yaşlı da değiliz. Tedirgin yaşamaya çok alışkınız. Kötü besleniyoruz, kötü yaşıyoruz, sportmen ruhluyuz ama spor yapmıyoruz. Taşralıyız ama her yer taşra olduğu için göze batmıyoruz. Kendimiz gibi olanları çok kolay ayırt ediyoruz ama kendimiz gibi olanlarla dahi çok zor kaynaşıyoruz. Çok az şeye inanıyoruz. Bize öyle öğrettikleri için başarısızlığı sevmiyoruz. Ama el yordamıyla kendi kendimize keşfettiğimiz üzere, başarıyı da sevmiyoruz. Sinik, alaycı ve huzursuzuz. Kişisel gelişime, spritüalizme, ezoterik galaktik bilgeliğe veya burçlara inanmıyoruz. Ne idüğü belirsiz insanlarız. İdüğümüzü arıyoruz.

Kendimizi ciddiye almadığımız için dünyadaki varlığımızın kaydını bugüne kadar tutmadık. Belki siz yardım edersiniz diyorduk, etmediniz. Bu nedenle biraz kıpırdanmak zorunda kaldık.

Bugün "çağdaş Türk edebiyatı" nedir sorusuna net bir yanıt verilemiyorsa, sorumluluğun biraz da bizde olduğunu kabul ediyoruz. Çünkü çağdaş Türk edebiyatı biziz. Merhaba, çok memnun olduk. Biraz daha derli toplu hareket etmeye karar vermiş bulunuyoruz.

Bizi tarif eden şeylerin tümüne "Üç Günlük Dünya Edebiyatı" (akımı) adını verdik.

Biz hayatı gözleyerek değil, yaşayarak yazan yazarlarız. Katı prensiplerimiz ve yüce ülkülerimiz yok. Sık sık taviz veriyoruz ve açıkçası biraz eyvallahımız var. Mala mülke, şöhrete sahip değiliz. Hemen hepimiz başkaları adına işçilik yaptık, yapıyoruz. Ağdasızız, azıcık sinsiyiz, öfkeliyiz, vazgeçme sanatında ustayız, mağlubiyeti iyi biliriz, kırçıl ve absürdüz, önden rutubetliyiz; arkadan az ışık alırız, cereyanda

kalmış, hor kullanılmışız, seks küspesi, gönül posasıyız, entelekti seviyoruz ama onu kutsamıyoruz, kutsallarımız var ama onları da kutsamıyoruz, kahrolasıcayız, boyu devrilesicesiyiz, yeraltından korkuyor, yerüstünde ise göze batmıyoruz, âşık olduklarımıza kolay açılıyor ama hemen açıklarda boğuluyoruz, bildiğimiz her sözcüğü her metinde kullanıyoruz, çünkü hiçbir sözcüğün hiçbir dile yabancı olmadığına inanıyoruz.

Artık, korkmuyoruz. Bu manyakça yaşama göğüs germek tam otuz beş yıldır bizim işimiz.

"Üç Günlük Dünya Ebebiyatı" ile henüz seyircisi gelmemiş bir salonun ışıkları açılmamış sahnesine çıkmayı deniyoruz.

İçindekiler

1. Gün	9
2. Gün	17
3. Gün	41
4. Gün	67
5. Gün	83
6. Gün	95
7. Gün	105
8. Gün	133
9. Gün	143
10. Gün	165
11. Gün	175

1. GÜN

Suat'ın kendini bilmez hallerinden bazılarının altını çizmeye çalışıyordum. Çay içiyorduk ve simit yiyorduk. Üç saat sonra adamın bir sınavı vardı ama ne sınavı olduğunu bilmiyordum. Birkaç farklı şekilde sormayı denedim. Cevap alamadım. Suat süratle samimi olmasını bilirdi. Bu yüzden hayatı da aynı süratle değişirdi. Süratle kazandığı arkadaşları ve düşmanları vardı. Suat'ı süratle sikip rahatlamak istiyordum aslında... Fakat lafı bir türlü cinselliğe getiremiyordum.

Konuşmamız sekse varamadan "Hadi kalkalım" dedi. Zaten ben nasıl bir rahatlamanın peşindeydim ki. Belki zihinsel rahatlamanın... "Suat söylesene lan ne sınavın var?" "Yolda anlatırım abi" dedi. Biz yine süratle yola koyulmuştuk ve yolda ne anlatırsa anlatsın anlayamayacaktım. Çünkü aklımdakiler, hiç ihtiyacım olmayan şeyleri hissetmem konusunda ısrarcıydı. Suat pembe yanaklı, kıvırcık sarı saçlı, 1.65 boyunda ve çok zayıftı. Yeteneksizdi. Hiçbir şeysizdi. Sonradan anladım ki bu adamın ehliyet sınavı var. Bana yeter ki birisini betimleyin. Saniye sürmez anlarım ne sınavına gireceğini. Suat'ın ehil olmak konusundaki hevesi zaten beni çok düşündürüyordu. Ama lütfen, "ben düşünecek adam değilim". Düşünmeden söyleyebileceğim tek şey ise "Suat tam bir heves ehliydi".

Kontör almak için duraksadık ve Suat kontör aldı. Burada dikkat edilmesi gereken şey Suat'ın kontörü duraksayarak almasıdır. Tam anlamıyla durmamış birine kimse kontör satmaz diye

düşündüm ilk önce. Ama sonra bundan daha doğal ne olabilir diye düşündüm. Hemen arkasından "Lan bu adam hızlı ve samimi, herhalde sürekli birilerini araması gerekiyor" dedim içimden. Suat saniyeler sonra elinde 100 kontörle geldi ve "Al" dedi, "şu 100 kontürü yükle telefonuna". "Noluyo Suat" dedim, "bu kadar cins bir hayırseverliğe ilk kez şahit oluyorum, istersen ben de sana izola bant ısmarlayayım". Birazcık sırıtarak döndü bana; "Oğlum benim telefon faturalı, napayım kontörü, sen burada misafirsin lazım olur diye aldım" dedi. Bu arada bulunduğumuz şehir Manisa'nın ta kendisidir. Şaka yapıyorum Bilecik'teyiz. Evet. Bana bırakılan tek seneçek, minnet duygusuyla Suat'ın etrafa saçtığı insaniyet ışığını usulca takip etmekti. Altta kalmamak adına yol boyunca Suat'a mâniler okudum. Ayrıca benim telefonum da faturalı. Hızlıca temellendirilmiş bir arkadaşlığın bu kadar doyurucu olması bile bence büyük nimettir. Hem adam ne bilsin benim faturalı telefon kullandığımı? Suat'ın suçlanamayacağı bir konu daha... Ayrıca bana kontör alması da biraz fazlaydı bence. Sen kim oluyorsun ki. İşte, tam olarak "Suat'ın kendini bilmez hallerinden bazılarının altını çizmeye çalışıyordum" derken kastettiğim şey buydu.

Bu adamın ciddi bir yardıma ihtiyacı var. Ciddiyetle yapılan küçük bir dokunuş ya da ne bileyim güzel bir dayak. Bir insanın şu evrende bütünüyle kapsadığı şey her ne ise ben o şeyin altını çizmek istiyordum. Sonsuz evrenimizin bir köşesinde, uzaklarda bir yerde sadece gaz bulutu olarak bekleyen bir gezegen olduğunu bilerek, birbirimize kontör ve izola bant ısmarlayıp mâniler yazıyoruz. Evrendeki bütün Suat'laradır sözüm.

Caddeye inmemiz gerekiyordu yeşil dolmuşlara binmek için. Caddeye indik fakat tabanlarım yanıyordu. Tabanlarımın yandığını Suat'a hissettirmedim. Dolmuş gelsin diye beklemeye başladık. Yalnız yeterince bekleyenlerin binebildiği maviş bir dolmuş yanaştı. Sizler de iyi birer Suat olursanız binebilirsiniz maviş bir

dolmuşa. Fakat ne Suat ne de ben iyi birer Suat değildik. Neden yeşil dolmuş beklediğimizin açıklaması budur. Beklediğimiz dolmuş gelince atladık hemen. Şuradan iki kişi, 10'dan üç, 5'ten bir, 20 üstü, 50 üstü falan filan derken dolmuşta dönen bu büyük hesap beni çok etkiledi. Suat'a "Baksana abi" dedim, "neler olduğuna". Belki de dünyanın en zayıf dikkat çekme cümlesiydi bu ama Suat'a yetti. "Evet abi" dedi, "müthiş bir şey bu". O da ister istemez dünyanın en zayıf şaşkınlığını sergiledi. Biraz havasızdık, nefes almakta zorlanıyorduk. Önümde oturan teyzeden camı açmasını rica ettim. Açmaya çalıştı ama açamadı. Gücü yetmedi. Kaptan aynadan durumu fark edip, "Teyzecim önce cama hafifçe vur sonra kendine çek" dedi. Teyze cama önce hafifçe vurdu sonra kendine çekti. Ama açamadı. Kaptan tekrarladı: "Teyzecim önce şu camın ön tarafına doğru hafifçe vur sonra kendine doğru bastırarak çek." Kaptan bu cam açma mevzusunu teyze için daha komplike hale getirmekten çekinmiyordu. Teyze bir daha denedi. Önce camın ön tarafına hafifçe vurdu sonra bastırarak kendisine doğru çekti. Ama açamadı. Ben olanları şaşkınlıkla izliyordum. Dolmuşta yarattığım kaosun altında ezilmek üzereydim. Daha önce hiç bu kadar aktif bir dolmuş yolcusu olmamıştım. Kaptan biraz yavaşladı ve arkasını dönerek teyzeye seslendi. "Açacağan camı sikeyim teyze."

Bu konuyla ilgili hislerim;

1- Ayıp ulan, koca kadına dediğin lafa bak.

2- Eşek kadar adamsın, öğretmediler mi sana büyüklerinle nasıl konuşman gerektiğini?

3- Vallahi bravo abicim, 90 yaşına gelmiş kadın, daha dolmuşta cam açmayı beceremiyor.

4- E yani teyzecim insan biraz kendini bilir. Bu ne cesaret, bu nasıl bir özgüven? Açamayacaksın o camı, bu belli bir şey değil mi?

5- Ulan kadının zorlandığını görüyorsunuz, biriniz kalkıp dur teyzecim biz açıverelim demiyosunuz.

6- Kardeşim camlar bu kadar zor açılan şeyler olmamalı. Yolcularınıza biraz yardımcı olun lütfen. Kapıyı açmaya kalksam daha kolay açar atların aşağıya.

Dolmuşta bir kıyamet koptu ki tarifi imkânsız. Değerlerine sahip çıkmaya çalışan bir dolmuş dolusu insandan bahsediyoruz. Teyze ağlamaya başlayınca yürekler dağlandı. Dahası hâlâ hava girmiyordu içeri. Suat'ın kendini bilmez hali aniden dolmuşun geneline bıçak çekti. "Dur lan" dedim, "hayvan, napıyorsun sen?" Suat bağırdı bütün dolmuşa: "Müsait bir yerde inecek var." Güzel arkadaşım inmenin sırası mı? Ayrıca o çektiğin bıçağı kimse görmedi ki. Kaptan yavaşladı. Herkes çok gergindi. Öyle bir özür diledi ki teyzeden, bir an için camlar kendiliğinden açılacak sandım. Dolmuş olarak her şeyin normale döndüğüne ikna olmuştuk. Teyze incecik sesiyle, "Olur öyle evladım, kolay değil akşama kadar direksiyon başında" dedi. Hep beraber sakinleştik. Daha sonra teyze kimsenin ona bakmadığını düşündüğü bir anda camı açmayı tekrar denedi. Ama ben gördüm. Önce cama hafifçe vurdu sonra bastırarak kendisine doğru çekti. Ama açamadı. İçimden "Ateşle oynuyorsun teyze, bırak boğulalım" dedim. Sonra Suat'a dönüp "Oğlum ne acayipti lan, bak ellerim titriyor" dedim. Meğer Suat'ın bıçağıyla bağırarak inmek istediği yer bizim hakikaten inmemiz gereken yermiş. Bıçağını sakince kapattı, cebine koydu ve hiçbir Suat'tan beklemeyeceğim bir ses tonuyla "Müsait bir yerde inebilir miyiz?" diye sordu. İndik ve yürümeye başladık. Suat çok sinirliydi. Aynı sinirle bana dönüp "Oğlum yüklesene lan kontörünü, o kadar kontör aldık" dedi. Benim telefonum faturalı demeye korktum önce ama birisinin bunu ona söylemesi gerekiyordu. Kahkahalarla gülmeye başladık. Fakat kahkahalarla gülmeye başladığımız yer bir cenaze evinin önüymüş. Orta yaşlı bir amca "Sessiz olun lan" diye bağırdı. Cenazeye

saygımızdan bıçak opsiyonunu düşünmedik bile. Hem biz niye bıçak yardımıyla var olalım ki şu toplumda? Suat ve ben fikir insanıyız. "Neden aklımıza ilk gelen fikir bıçak çekmek" diye düşündüm. Bunu Suat'a da sordum.

Suat'ın ibretlik cevabı:

"Bizim düşüncelerimiz, bizim hislerimiz, bizim kararlarımız henüz bir bıçak kadar keskin değil!"

İbretlik cevaba verilen cevap:

"Sevgili Suatcığım, insan bunu bilerek nasıl yanında bıçakla gezer? Bir keskinliğe ihtiyacın var ise fikirlerini bile. Haa diyorsan ki kim uğraşacak. O elindeki bıçağı yavaşça yere bırak, bütün dolmuşlara tam bir teslimiyetle bin ve cenaze evlerinin önünden geçerken gizle içindeki Suat'ı."

Geç kalmıştık. Suat geç kalmıştı yani. Onu sınava almadılar.

Suat'ın geç kalmasına sebep olan şeyler:

1- Dolmuşta açılmayan cam.

2- 100 kontör.

3- Cenaze.

Dedim, "Sevgili Suatcığım, bazen arabanla uzaklara gitmenin hayalini kurarsın, ehliyet alman gerekir. Derken dolmuşta cam açılmaz, arkadaşına kontör almak istersin ve bir cenaze evinin önünde kahkaha atarsın. Yani şimdi sen istersen hayatının sonuna kadar elinde birisine saplanmaya hazır bir bıçakla gez." Hiç beklemediğim bir şekilde Suat bana bıçak çekti ve aramızda amansız bir kovalamaca başladı. Ben yaldır yaldır kaçarken bir yandan da "Ne gerek var Suatcığım?" diye bağırıyordum. –cığım eki bağırırken o kadar fena ki. Sadece bunun için beni öldürmek istese anlarım. Neyse ki sakinleştik. "Kardeşim senden çok özür dilerim, her şey üst üste geldi" diye özür diledi benden. "Rica ederim Suatcığım" dedim, "insanlık hali". Niyeyse Suatcığım demekte çok direniyordum. Galiba yanı başımdaki koca "Suat" bir anda benim minik "Suatcığım" olmuştu. Onu bu kadar sa-

hiplenmemin sebebi neydi acaba? Biraz kafa dağıtmak ve temiz hava almak için sahile inmeye karar verdik. Fakat Bilecik'te sahil olmadığı için hemen otogara gidip İstanbul'a bilet aldık. İnilen ilk sahilde çaylar söylendi ve neşesi bol bir sohbet başladı aramızda.

Sohbet uzun sürmedi, çünkü Suat'ın kafasına top geldi. Çocuklara kızdım. "Yürüyün gidin lan, insanları rahatsız etmeye ne hakkınız var?" dedim. Suat beni hemen sakinleştirdi. "Dur oğlum çocuktur oynayacak tabii" dedi. "Ah be Suatcığım" dedim, "sen bütün insanlığı içinde barındıran hoş bir miks gibisin. Sende her şeyden biraz olmasa hiçbir şeye bu kadar fazla gelmezdin." Gülüştük biraz. Laf cinselliğe gelmek üzereydi sanki. "Ee Suat noldu senin manita?" diye sordum. "Yok be abi ne manitası başkasını seviyormuş o" dedi. "Ah be" dedim Suat'a, "keşke biz de başkası olsaydık". Sohbet ilerledikçe şunu fark ettim ki Suat benim öğretici ve konuları bağlayıcı konuşmalarıma ayar olmaya başlamış. Kendi kendime "oğlum hemen bırak bu işleri" dedim. Ben dört çay içtim, Suat beş çay bir de maden suyu içti. Hesap 11 lira tuttu. Hesabı ben ödedim. Bana "Sağ ol kardeşim" dedi. O kadar hızlıydı ki her şey..

Telefonum çaldı bir baktım teyzem arıyor. Açtım hemen "Teyzecim nasılsın?" diye. Bir öğrendim ki halamın oğlunu dövmüşler mahallede. "Ayy teyzecim ben İstanbul'dayım" dedim. İnsanı teyzesi kavgaya çağırır mı? Benim teyzem de çağırmaz. Peki neden şimdi böyle bir şey yaptı? Ayrıca halamın oğlu ile teyzem nasıl bir olayı paylaşabilir diye düşündüm. Hemen Suat'a dönüp "Napsak ki, şimdi yola çıksak gecenin köründe orada olacağız zaten, biz sabah çıkalım yola öğlen döveriz çocuğu" dedim. "Haklısın kardeşim" dedi. Otel aramaya başladık.

Oteli olan tanıdığı varmış, ona gitmeye karar verdik. Ama çok acıkmıştık önce bir şeyler yemeliydik. Bir de benim liseden bir arkadaşım İstanbul'da okumaktaydı. Onu da arayıp yemeğe ça-

ğırmaya karar verdim. Hep beraber yemeğe oturduk. Suat, ben ve Salim. Salim'in cinsiyeti bizimkinden farklıydı. O bir kızdı. Bunu bilerek yaşamalı ve dahası bunu bildiğimizi de ona hissettirmeliydik. Her cinsiyetin kendince bazı özellikleri vardı. Ayrıca bunu da ona hissettirmek lazımdı.

Suat hızlıca samimi oldu Salim'le. Çabucak kaynaşıldı ve aniden Suat, Salim'i otele davet etti. Kendi kendime dedim ki "Oğlum Halil, bu sefer hakikaten konu cinselliğe doğru gidiyor". Benim adım Halil.

İyice doyurduk karnımızı ve çaylarımız da geldi. Salim okuduğu okulun zorluklarından ve aslında hayatta ne yapmak istediğinden bahsedip duruyordu. Onun için en önemli şey huzurlu, küçük bir hayatmış. Lakin bu devirde büyük hayalmiş, bunu gerçekleştirmek falan filan anlattı bir süre. Lan üç saat oldu, beş saat oldu artık bize de yazık. Dükkânı kapatacaklar bizi bekliyolar. Kişi başı beşer demlik çay içtik neredeyse. Her neyse. Netice itibarıyla Salim'in bir türlü istediği şeyleri yapamadığını anladık. Olmuyormuş yani. Bu kız yapamamış, bir türlü olmamış, kısmet değilmiş. Çok istemiş, denemiş ama bazen ailesi engel olmuş bazen sevgilisi engel olmuş. "Ee Salim manitayla aran nasıl?" diye yardım ikiye kızın konuşmasını. "İyi gidiyor baya" dedi. Vay anasını arkadaş, ne bizim muhabbet cinselliğe bağlandı, ne senin ne istediğini anlayabildik, bir de bizi kitledin burada sekiz saat, üstüne bir de İstanbul'da evin olmasına rağmen bizimle otelde kalmaya geleceksin. Üstelik o evde ailenle kalıyorsun. Onlar demiyorlar mı "Kızım neredesin?" diye. Yani var ya, ben konu cinselliğe gelsin diye bekleyince hayvanlık oluyor, senin yaptığın ne oluyor o zaman, ne lan bu? Ayrıca Salimciğim, neden senin sevgilin küçük ve huzurlu bir hayat yaşamana engel oluyor? Biz ne yollara düştük Suatcığım? Ah be Halilim sen de heba ettin ömrünü laf bir şekilde cinselliğe gelir diye...

Hesabı ödedik ve otele doğru yol aldık. Yolda Salim ve Suat'ın yakınlaşmasına tanıklık etmeyi bırakıp biraz içime kapandım. İçim beni davullarla zurnalarla karşıladı. Kendi içimden nasihatler aldım..

Aldığım nasihatler:

1- Nedir bu ümitsizlik deli oğlan, akışına bırak bu işleri.

2- Lan hiçbir sıkıntı yoktu, bir anda niye böyle karalar bağladın?

3- Üstadım sen ne bekliyorsun konu cinselliğe gelsin diye, dalsana ortadan muhabbete.

4- Evine dön.

2. GÜN

Kendime geldiğimde yalnızdım ve çok güçlü bir şekilde birilerinin bir yerlerde ayan beyan cinsellikten bahsettiğini hissettim. Kahvaltıya indiğimde Suat ve Salim sessizce salam yiyordu. "Noldu lan, seks mi yaptınız?" diye bir anda oturdum masaya. Bana bir bozuldular, bir kızdılar... Suat bir başladı "Oğlum o ne ayıp bir söz lan. Utanmıyor musun? Bu kızın sevgilisi var ve onu çok seviyor. Kızcağız zor bir dönemde ve tek istediği biraz dertleşmek. Sen bütün hayvanlığınla kızı üzüyorsun. Biz sadece konuştuk, eğer merak ettiğin buysa. Ayrıca bu kız senin arkadaşın değil mi? Dün geceden beri yapmadığın saygısızlık kalmadı. Çok ayıp ettin" dedi. Ben derdimi anlatamadan Salim aldı sözü: "Yani Halil, senin dostluğuna ihtiyaç duyarak seninle buluştum. Sayende çok büyük bir hayal kırıklığıyla, çok büyük bir sevinç yüreğimde harman oldu. Senden tiksindim ama Suat'ı tanıdım."

Salim'in neden bir türlü istediği şeyleri yapamadığını az da olsa anlamaya başlamıştım. Suat'ı ise bir an evvel sikip rahatlamak istiyordum. Fakat lafı bir türlü cinselliğe getiremiyordum. Ne kıvrak bir zekâya sahibim ne de ha deyince istediğim şeyden bahsedebilecek kadar kendimden eminim. Ölene kadar ağzımdaki baklayla gezeceğim. Ayrıca size Suat'ın 1.65 boyunda, kıvırcık sarı saçlı ve çok zayıf bir adam olduğu hatırlatmak istiyorum. Boşa kürek çekmişim yani ben. Böyle bir adamla konuşurken lafın cinselliğe gelmesi, teyzenin dolmuştaki camı bir seferde açabilmesi kadar muhtemeldir. Suat'ın suratına hafifçe vurup bastı-

rarak kendime çekmek istiyordum. Birkaç dakika sessizce onlarla beraber salam yedikten sonra büfeye gidip sigara almaya karar verdim ve yanlarından ayrıldım. Yolda yürürken Suatcığımın kafasına top atan çocuğu gördüm. "Sen bu mahallede mi yaşıyorsun lan?" diye sordum. "Evet abi" dedi. "Bu mahallede yaşamaya ne hakkın var" diyerek kendi kendime güldüm. Sigara almak için büfeye yanaştım. Ama gülerek yanaştım. Büfeci abi "Ne gülüyorsun lan" dedi. "Hasbinallah" diyerek sigaramı istedim.

"Bir kısa kalın davidof layt baks beyaz."

"Kırmızı var olur mu?"

"Olmaz."

Benim içtiğim sigarayı satan başka bir büfe bulana kadar yoluma devam etmeye karar verdim. Sonraki büfede çok sıra vardı, ben de sıradaki yerimi aldım. Tam sıra bana geldiğinde telefonum çaldı, baktım ki Suat arıyor. Suat'ın telefonunu açmak için sıradan ayrıldım. Suatcığım bana telefonda "Şarj aletini sen mi aldın?" dedi. "Yok" dedim kapattım. Bunun için sıramı kaybetmiş olmak çok sinir bozucuydu. İşte tam olarak o an Suat'ın neden bıçak taşıdığını da anladım. Karşı kaldırıma geçip bir süpermarkete girdim ve sigaramı aldım. Çok sonraları öğrendim ki o sırada beklediğim büfe de benim sigaramı satmıyormuş.

Deniz kenarı bir parkta ve parkın denize en yakın yerinde duran bir bankta sigara içerek halamın oğlunu döven çocuğu düşündüm biraz. Çok iri yarı birisi olmalıydı çünkü halamın oğlu çok iri yarıydı. Müthiş bir denklemdi bu. O kadar iri yarı bir çocuğu ben dövemem. Suat hiç dövemez. Belli ki teyzem benimle dalga geçmiş dedim. Suat ve Salim yanıma geldi o sırada. Benden özür dilediler ve seks yaptıklarını itiraf ettiler. Lafın cinselliğe geldiği yere bakın. Suat'ı tekrar tarif etmeyeceğim ama hatırlayın lütfen. "Hayırlı olsun" dedim gülümseyerek. "Sağ ol" dediler bir ağızdan. "Ya şöyle biraz gezsek mi ne yapsak?" dedim, hemen kabul ettiler. Bence kendi mahcubiyetleri onları tekme tokat bana

esir etmişti. Halbuki hemen otele dönüp tekrar seks yapmak istediklerini adım gibi biliyordum. Biraz gezdik beraber, sonra ben bunlara kıyamadım. "Hadi siz otele dönün" dedim sırıtarak. Suat bana "Ne yani, ne demek istiyosun ki?" dedi. "Zorlama Suat, sıçtırtma bacağına" diye sertçe çıkıştım. Giderlerken arkalarından baktım bir süre. Üzücü bir görüntüydü. Ayrılık olsun olmasın, dargınlık olsun olmasın, ben birinin gidişine her zaman üzülüyorum.

Bir şarkı mırıldanarak akıverdim şehrin içine... Halihazırda yalnızken yapmak istediklerimi yapayım dedim kendi kendime.

Kendi kendime yapabileceklerimin listesi:

1- Koşmak.

2- Oturmak.

3- Sinemaya gitmek.

Elbette daha fazla aktivite vardır ama belki de kendi kendimeyken bulamıyorumdur. En makul olanı seçip sinemaya gitmeye karar verdim. Giderken koşabilir ve yer yer oturabilirdim de. Sinema resmen beni içine alıyordu tümüyle. Gittim sinemaya, en aksiyonlu gözüken filme bir bilet aldım ve girdim salona. Film biraz sıkıcı başladı ama sonradan beğendim. Eski bir FBI ajanı, eski karısının kardeşiyle aynı anda yıllık izne ayrılıp beraber tatil yapmayı planlıyordu. Ama tabii ki planlar tutmadı. Doğrusunu söylemek gerekirse soluk kesen bir maceraydı. Filmin üzerimdeki etkisi heralde birkaç hafta sürer diye düşünerek ayrıldım salondan. Sinemanın tam çıkışında halamı gördüm. "Hala sen napıyorsun burada?" diye sordum. "Napayım evladım geziyoruz eniştenle" dedi. "Ee Burak dayak yemiş mahallede." "Teyzen mi söyledi?" dedi. "Nereden biliyorsun?" diye sordum şaşkınlıkla. "Yavrum teyzen iyice yaktı beynini, yok öyle bir şey, Burak şu an Ohio'da veterinerlik okuyor." Vay anasını arkadaş, teyzem yanılmış. Suat'ı arayıp "Dönmemize gerek kalmadı Suatcığım, biraz

daha dolanabiliriz İstanbul'da" dedim. O da bana "Biz Salim'le ayrıldık" dedi. "Hayırlı olsun" dedim gülümseyerek.

Suat ve sürat ne demek anlatabiliyor muyum?

Suat'la buluştuk ve bir süre hiç konuşmadan ilerledik. Saatler önce hep beraber salam yemiştik ve konuşmamızın ana fikri benim ne kadar şahsiyetsiz olduğumdu. Fakat şu anda neredeyiz ve ne yapıyoruz. Dahası ben henüz çok sevdiğim bir filmden çıkmışım ve teyzemin delirdiğini öğrenmişim. Ah be Suatcığım sen nasıl bir kendini bilmezsin. Birer dondurma aldık ve taşın üstüne oturduk beraber.

"Ee Suatcığım noldu o işler?"

"Hangi işler?"

"Salim'le seks yapıp ağız birliği ile beni haşladınız ya lan."

"Oğlum kusura bakma her şey üst üste geldi. Kızın tek derdi seksmiş."

"Lan tek derdiniz seks olunca bir sıkıntı yok, biri size tek derdim seks deyince deliriyorsunuz."

"Deme lan öyle."

"Yalan mı?"

"Hadi gidelim, İsmet ve küçük yeğenleriyle buluşucağız."

İsmet'in kim olduğunu bilmiyordum ama Suat'ın İsmet'i bilmiyor olmamla ilgilenmediğinden eminim. Ve neden yeğenler?

Hız kesmeden buluştuk İsmet ve yeğenleriyle. İsmet'in kendi dükkânı vardı. Küçücük bir evi vardı. Onu seven bir karısı vardı. İki tane dünya tatlısı oğlu vardı. Ama İsmet yola gelmez bir pezevengin, puştun tekiydi. Salim'in isteyip de yapamadığı ne varsa yapmıştı ve ben bu iki insanı aynı gün içerisinde arka arkaya görmüştüm. İsmet'in huzuru, yeğenlerinin yüzündeki nurlu ışık bizi karşıladı hemen. Suat bana dönerek "Bak kardeşim, bu adam var ya bu adam, bu dünyanın en harbi adamıdır. Öz abim gibi severim" dedi. Gülümseyerek "Memnun oldum abi" dedim. İfadesizce suratıma baktı ve Suat'a dönüp "Eee kardeşim hangi rüz-

gâr attı seni buralara" diye sordu. Suat neden böyle bir şey yaptı bilmiyorum ama çok güldü buna. Baya kahkahayı bastı adam. Sonra o uzun süren manasız gülmesi bitince, "Nolsun abi öyle takılmaya geldik" dedi. "İyi iyi takılın, genç adamsınız" dedi İsmet. Yani şimdi ne gerek vardı bunlara anlamıyordum. Ama yaşantımı sürdürüyordum. İsmet bizi arabasına davet etti. Kabul ettik. Şu hep beraber paylaştığımız çirkinliğe nokta kadar etkisi olmayan İsmet'in yeğenlerine acıyarak bindim araca. "Sizi şimdi çok şahane bir yere götüreceğim, misafirimsiniz, mangal yapacağız" dedi. Suat ve manasız kahkahaları beni ve İsmet'in yeğenlerini rahatsız etmeye devam ediyordu.

Suat yalaka bir adam değil normalde ama neden İsmet'e karşı böyle bir tavır sergiliyor anlamadım. Tamam, İsmet birçok noktada kendini ifade etmeyi başarmış bir adam. Ama diğer insanlara bu gibi konularda hiç faydası dokunmayacak bir adam aynı zamanda. Yani Suat'ın İsmet'ten beklediği her ne ise bunu tarif etmek imkânsız. İsmet'e değil de yeğenlerine yalakalık yapsa daha mantıklı. En azından onların okuyup büyük adam olma ihtimali var. İsmet ununu elemiş, eleğini asmış. KİM SİKER İSMET'İ?

Neden Suat, neden diye içim içimi yiyordu. İsmet öyle bir laf etti ki o sırada içinde bulunduğum mağaradan kişneyerek ayrıldım. İçim içimi yerken şu sözleri duydum İsmet'ten:

"Ya şimdi benim Kolombiya'da beş milyon dolarım var ya, onları ben Türkiye'deki hesabıma aldırdım. Ailecek rahat ederiz dedim."

Ben bu sözlerin üstüne Suat'ın kahkahasını beklerken kahkaha geldi ve gülüşmeyle karışık cümlesini kurdu Suatcığım: "Hahahaha abi en iyisini yapmışsın hahahaa." Şimdi gözüme girdin Suat. Neden biliyor musun? Çünkü ilk defa seni çirkin de olsa bir amacın peşinde görüyorum. Ehliyet almanın ne kadar imkânsız olduğunu dile getirmeyi çok istemiştim ama sen ayarsız ve bıçaklı bir adamdın. Şimdi ise karşındakine öyle müthiş ayar veriyor-

sun ki, yanımdaki İsmet'in yeğenlerinin karakteri şekilleniyor. Arabanla uzaklara gitmenin ve mutlu olmanın hayalini kurarken bir anda kendini Kolombiya'dan gelen beş milyon doları tırtıklamaya çalışırken buldun. Salim de çok istedi o hayatı ama oldu mu sen söyle. Olmuyor Suat, olmuyor. Gördün mü cinselliğin hayatına nasıl direkt etki ettiğini? Suatcığım şu koca hayatını tek gecelik bir ilişki yaşayarak ve doyasıya salam yiyerek değiştirdi.

Mangal hayali o kadar sönükleşti ki kafamda, Suat'a beslediğim hayranlığın kendisi bekler oldu mangalı. İsmet'in dört adet yeğeni ve ben, arka koltukta müthiş manzarayı izleyerek ilerliyorduk. Onlar önde çok büyük paralardan konuşuyordu ve bizler büyüklerin sözünü kesmek istemiyorduk. Hayatımın bu döneminde başkasının hayalleri ile "at-taaa" gidiyordum.

Mangal alanına vardık ve herkes yerini aldı. Ne derlerse yapmaya hazırdım. Su getir, odun getir, domates doğra.. Ne lazımsa yapacaktım. Öl de ölelim İsmet Abi noktasına o kadar hızlı ulaştım ki artık belli etmek üzereydim kaypaklığımı. Lan ben niye böyle oldum, ne gerek var, hem bana ne lan adamın Kolombiya'dan gelen parasından pulundan, dedim kendi kendime. Sanki adam bana "Halilciğim bir saniye bakar mısın, bak sana ev aldım hadi koş otur" diyecek.

İsmet'in varlığı Suat'ın benliğindeki bütün fayları kırdı resmen. Suat ve karakteri gözümün önünde dokuz şiddetinde sallanıyordu. Güzel kardeşimin kişiliğini dualarla sağlamlaştırıyordum. Konu seks veya cinsellik olmasa da olur. Sadece benim değil, tanıdığım birçok kimsenin beklentisi bu olsa bile. Bendeki bu sanal tahribatı yaratan ve ruhen erekte eden Suat'ın karakteridir. Bir an evven rahatlamak istememin sebebi budur. Rahatlamanın yolu ise şu an önümde gerçekleşen hadisedir. Biz lafa beş milyon dolardan hiç girememişiz, onu fark ettim. Aradığım şeyin cinsellik olmaması şokuyla yeğenlerden birini hırpalama isteği uyandı içimde. Ama olmaz öyle şey. Sabi sübyan, ayıptır.

İsmet Abi sağ olsun çok güzel alışveriş yapmış yanımıza gelmeden. Adamdaki özgüvenin alışveriş yaptırıyor olması ayrıca müthiş bir şey. Kontrolsüz güç, güç değildir kavramının en gözden kaçabilecek hali, İsmet'in bize sormadan yaptığı mangal alışverişi. "Yok abi çay içelim yaa" diyebilirdik. Peki diyebildik mi? Bilmeden iki cümlede ziyan edebilirdim adamın bagajındaki dört kilo domatesi. Bilmeden daha neler neler yapabilirdim şu hayatta. Ama bazen İsmet'ten, bazen Suat'tan bir şekilde, mutlaka öğrenirsin her ne lazımsa. İsmet Abi "Lokum lokum lokum lokum, kuzu kuzu kuzu kuzu" diye diye eti açtı önüne. Suat ise "Vay vay vay vay vay vay vay" diye diye mangal ve İsmet Abi'nin etrafında dönüyordu. Nasıl bir kabileydik biz ve bu nasıl bir ayindi? Gözümü kırpmadan tanrılara kurban edebileceğim dört tane yeğen de vardı yanımda. Etler cızır cızır pişerken İsmet ve Suat'ın liderliğinde bir sohbete giriştik.

İsmet Abi yıllarca Danimarka'ya mal götürüp getirmiş TIR'larla. Yoldaki maceraları, tanıdığı insanları falan anlattı epey. Yani fevkalade bir hayat tecrübesine sahip. "Ben insanı gözünden tanırım, seni de pek gözüm tutmadı" dedi bana gülerek. Ne diyebilirsin ki? Ne denir bu adama? Hadi lan sikik sen kimsin mi diyeyim? Çocukların önünde çirkin çirkin güreşelim mi? Adam özgüven bombası. Hayatın kendisine nüfuz etmiş bir bilirkişi İsmet. Suat desen, denize İsmet ve ben düşsem İsmet'i kurtarır. O cümlenin sonunda hafif de olsa bir gülücük yakalamasam mangalı terk ederdim. Yarım saatlik bir süreçte çok direnmeme rağmen tutunacak bir dal bulamadım kendime. Önce İsmet'e sonra Suat'a sırasıyla hayran oldum. "Etkisinden kurtulamam lan ben bunun" dediğim filmi de unutmuştum hemen, onu fark ettim. Suat, konuşmasının kalanına yalan yüklü katırlarla devam etti. Çünkü artık yalan söyleme ihtiyacı hissediyordu. İsmet yaşadığı hayatla beni ilk hamlede nakavt etmişti ama Suat bir hayli di-

rendi. (O, benim altını çizmeye çalıştığım kendini bilmez haller sayesinde yapabildi bunu.)

Suat, bir ara kendisinde bemeve 3.16 olduğundan, sonra sıkılıp sattığından, şimdi ise bir alabalık çiftliği açmak istediğinden bahsediyordu. Şimdi Suatcığım, ben aynı cümleyi sana kuruyorum, kendine dışarıdan bakma fırsatı bulursun. Bakalım neler hissedeceksin?

"Ya bende bir ara bemeve 3.16 vardı, sıkılıp sattım, şimdi alabalık çiftliği açmak istiyorum."

Bu adamın imajını hatırlatmak istiyorum. Sıkılmadan bıkmadan yaparım bunu.

Sessizce Suat'ın şahsi şovunu izliyordum. İsmet ise kafasını sallıyordu tebessüm ederek. Suat'ın derdi beş milyon dolara bir şekilde ulaşmaksa çıkmaz yollarda ilerlediğini rahatlıkla söyleyebilirdim. Yani lafı bir şekilde "çok paraya ihtiyacım var"a getirmesi lazımdı. Oysa adam çiftlik açacağım falan diyor, İsmet en fazla "Hadi ortak olayım" der. O zaman ne bok yiyeceksin? Ulan şu yeğenlerinden birini kaçırıp fidye istesen işin daha kolay. Ama lütfen mangal yaptığımız yere gelin ve bunu Suat'a siz anlatın.

İsmet Abi, Suat'ın arkasında küçüldüğü yalan barikatını bir şekilde aşıp "Eee sen neler yapıyosun?" diye sordu bana. Ben açıkcası ne yaptığımı bilmiyordum. Yani elbette ortasına düştüğüm çevre beni kendi akıntısıyla bir yerlere sürüklüyor. Yoksa tutunacak dal niye lazım olsun? Ben biraz sesimi düzeltip başladım söze: "Iıı abi ben öyle boş geziyorum, meslek lisesi mezunuyum. Bir süre dayımların sosyal tesisinde çalıştım. Sonra ayrıldım oradan. Şimdi askere gideceğim, sanırım onu bekliyorum" dedim. Cevap vermedi tabii. İsmet şu hayatta senden benden bir adım öndeyse, puştluğu ve pezevenkliği sayesindedir. AMA BU BİR İLLÜZYON.

Ağzımızın tadı kaçmasın diye harcadığımız çabayla parti kurup iktidara oynardık. Ah şu yeğenler. Yani benim şahsen

ağzımın tadı kaçtı. Artık biraz antrikot biraz kanat, bir şekilde bulacaktık kendimizi. Suat'a kaş göz yaptım, hadi oğlum yeter, işimize gücümüze bakalım gibisinden. Anlamadı. O sırada İsmet Abi, Suat'tan gidip biraz yeşil soğan almasını istedi. Bildiğimiz gibi Suat'ın ehliyeti yok henüz. Ayrıca biraz da tırsak bir adam. Ama Suat'ın tırsaklığı "vay efendim, şimdi trafikte naparım ben" tırsaklığı değil. O aslında polise yakalanmaktan daha çok korkar. İleride bir çevirme görse arabasını uçuruma sürer. Bemeve'sinden sıkılan Suat titreyerek ve ayakları götünde şoför koltuğundaki yerini aldı. Yeşil soğan, Suat'tan başka hiç kimsenin başına bu kadar bela açmamıştır. Ben yeşil soğan olsam ve bir yerlerde bana ihtiyaç duyulduğunu bilsem, herhangi bir yeşil soğandan daha farklı davranmazdım. Ama Suat'ın almak için yola çıktığı yeşil soğanın herhangi bir yeşil soğan olduğunu sanmıyorum. Bence o özel bir yeşil soğan. Ne bileyim belki de yeşil soğan olmadan önce belediyede veznedardı.

Suat bir şekilde arabayı hareket ettirdi ve geri sayım başladı. Biz Suat'ın soframıza lezzet katacağı anları beklerken, İsmet Abi yeğenlerine dönüp "Hadi abiyle top oynayın" dedi beni göstererek. Ben de ben olmadan önce kesin bir yerlerde yeşil soğandım. Neyse dedim içimden, oynarız tabii çocuklarla nolcak. Hem şu ortamda muhatap olmak istediğim bir tek yeğenler var. "Hadi çocuklar" dedim, "tek kale maç yapalım". Çocuklar bu istediğimi hiçe sayıp taşlarla çift kale kurdular. İkişerli takımlara ayrıldılar. "Ee ben de hakem olayım." Onu da olamadım. Öyle bir kalp sıkışması yaşadım ki o anlarda... Biraz daha antrikot, biraz daha kanat diye geçirip aklımdan rahatladım. Ama bir alev alsam yakacağım bütün piknik alanını. Öyle İsmet'ten uzak, yeğenlere yakın, kendimce geziniyordum çimenlerde. Çıkardım cebimden sigaramı, yaktım bir güzel. Bir anda iklimim değişti. Vay efendim sigaralar yakıldı, her taraf yemyeşil, çocuklar maç yapıyor, uzaktan et kokusu, ufukta batan güneş. "Lokum lokum lokum,

kuzu kuzu kuzu, vay vay vay" diye diye gezinmeye başladım. Ben kendimi teskin etmenin bir yolunu bulmuşken, yaralamanın bir yolunu da buldum. İsmet'in "Ee sen napıyorsun?" sorusuna verdiğim cevap aklıma geldi. Yani ben eşek kadar adam öyle gerizekâlı gibi yaşıyorum ki. Bir utandım kendimden. Sonra aniden aklıma sinemada izlediğim film geldi. Filme olan hayranlığımı nöbet gibi yaşıyordum. Bu mangal işlerinden sıkılmıştım. İsmet'in domine ettiği saatler zulüm oldu bana resmen. Şu çocukların elinden toplarını alıp İsmet'in mangalına şut çekmek istiyordum. O sırada telefonum çaldı. Suat arıyordu. Dedim lan bunun başına bir şey mi geldi yoksa, hemen açtım telefonu. "Alo Suatcığım" dedim. "Oğlum bu arabanın benzini yok, benim de benzin koyacak param yok, dahası etrafta benzinlik de yok." "Ah be" dedim, "bu ne talihsizlik. Dur ben halledeceğim, sen bana bulunduğun yeri mesaj olarak at." Benim de arabaya benzin koyduracak kadar çok param yoktu açıkcası. İçtiğim sigara pahalı bir sigara. Gittim İsmet Abi'nin yanına, "Abi" dedim "durum bu, sen bana biraz para ver gideyim halledeyim". "Ya" dedi, "ben de nakit yok, ben sana banka kartımı vereyim, bulursun bir bankamatik çekersin". "Tamam abi" dedim, "ama yani nereden bulayım bankamatiği?" "Bulursun bulursun" dedi. "Tamam bir şekilde bulacağız artık ama yani zor" dedim. "Bir şey olmaz, bir şey olmaz bulursun" dedi. Yahu bulamazsak zaten burada mahsur kaldık, sen daha bana neyi anlatıyorsun? Herhalde bulacağız bir şekilde. Ben sana ne kadar zor olduğunu anlatmaya çalışıyorum. Biraz ayrıl, gömüldün iyice mangala, dünyayı sildin attın. Anla biraz beni. Aldım banka kartını, çıktım çevre yoluna. Suat'ın tarif ettiği yol ayrımına kadar bankamatik var mı bakınıyorum. Bir kasabanın sapağındayım diye yazmış mesajda. İlerliyorum yok ortalıkta bir bankamatik. Lan zaten olur mu hiç böyle bir yerde bankamatik? Yahu ben bunu anlatmaya çalışıyorum adama. Yok diyorum. Bulursun diyor. Ben hayatımı bankamatik bulmaya adamış bir

insan olsam bir şekilde bulurum elbet. Herhalde bir iki kilometre arası yürüdüm, Suat'ı gördüm gebeş gibi oturuyor arabada, kapılar açık. Bir de müzik açmış.

"Lan" dedim, "hadi toparlan, kapat şu arabayı kasabaya yürüyelim".

"Verdi mi lan banka kartını?" dedi.

"Bir dakika, nasıl lan" dedim. "Nereden biliyorsun banka kartı verdiğini?"

"Ya laf arasında söyledi, evi tarlayı sattım, parası mevduat hesabımda. Ben de yanıma nakit almamışım sadece kart var yanımda dedi."

"Eee" dedim.

"Eee'si ben yeşil soğan almak için yola çıkana kadar kafamda bir şey yoktu, sonra bu aklıma geldi, hemen aradım" dedi.

"Lan, ya kendisi gelmeye kalksaydı yanına?"

"Oğlum o mangalı bırakır mı lan?"

Suat'ın kendini bilmez hallerinden biriyle daha karşı karşıyaydım fakat takatim kalmamıştı aslında. Bu adam bıçakla gezen, tanıştığı bütün kızlarla yatmaya çalışan, hırsız bir herif mi yani? Bu muydu Suat? Ya adam bir gün içerisinde hem sevgili yaptı kendine hem ondan ayrıldı bir de mangalda adam çarpmaya kalkıyor. Yani şimdi biz diyelim ki bankamatik bulduk İsmet bu meseleye uyanmadan. Zaten günlük limiti bin lira değil mi bu işin? Ne anladım ben bu işten. Ayrıca Suatcığım, affedersin ama ben kimsenin parasını çalmıyorum kusura bakma. Suat enteresan bir iç hesaplaşma yaşıyordu. Aslında, hem kendini hem de beni doğru olanın bu olduğuna ikna etmeye çalışıyordu. Biz bu parayı almalıymışız, çünkü görmüyor muymuşum hiçbir şey olacağı yokmuş. İsmet puştun pezevengin tekiymiş ve böyle yaşamayı hak etmiyormuş. "Yahu İsmet dediğin at değil ki acı çekmesin diye vur öldür. Neticede doğrusuyla yanlışıyla bir insan o da. Asıl sen kendini hak etmiş mi sayıcaksın bu parayı İsmet'ten alınca?"

dedim Suat'a. "Evet" dedi, "ver bana kartı, ben alır giderim". "Yok sana kart mart. Alacağım bin lirayı, göt gibi gezeceğim sonra meralarda" dedim. Tutturmuş, "Efendim adamın Kolombiya'dan gelen beş milyon doları var, ne yapsın şuncacık parayı?" Yahu Suatcığım git o zaman adamdan açıkca iste bu parayı. Madem ki senin kadar ihtiyacı yok, verir o zaman. "Olur mu lan" dedi, "İsmet puştun pezevengin teki".

Benim düşüncelerim:

1- Biz İsmet'le neden görüştük o zaman, madem ki puştun pezevengin tekiydi?

2- Hâlâ anlamış değilim bu adamın dört yeğeniyle neden gezdiğini. Niye sormuyoruz?

3- Saçmalama Suatcığım biz gaspçı mıyız, iyice ayarın kaçtı.

4- Ben evime dönüyorum, daha fazla katlanamam bu tarz işlere.

Suat'ınkiler;

1- Ne bileyim lan, bir an basiretim bağlandı, abi görüşsek ya dedim hemen kabul etti.

2- Ben sordum, çocuklar da hava almış olur, ne güzel doğanın içindeyiz, mangalımız yanıyor dedi.

3- İnsan hak ettiği şeyi alınca neden gaspçı olsun ki?

4- Artık şu hayatta ne yöne gideceksin bir karar ver.

Hee öyle mi Suat efendi? Tamam yürü, ne halin varsa gör. Al şu kartı da. KİM SİKER İSMET'i? Ama ben evime dönüyorum arkadaş bana yetti bu kadarı. DİYEMEDİM. Suat'ın ne kadar gerizekâlı olduğu önemli değil ama bu çocuğu, içindeki bu pis dürtülerinden arındırmalıyım diye düşündüm. Tekrar ve tekrar, Suat'ı süratle sikip rahatlayasım geldi.

Suat'ın kafasına yerden aldığım taşla vurdum, bayılsın diye. Bayılmadı ama daha sonradan çok acıdığını dile getirdi. Aslında bir çeşit şoklamaydı onun için bu. Bir süre yerlerde çirkince kıvrandıktan sonra bana hak verdi. "Hadi" dedim "kalk kasabaya

girelim bankamatik vardır mutlaka, bir de kafana bir şeyler alırız eczaneden". Suat güzelce kilitledi arabayı. Her gün etrafta özensizce kilitlenmiş arabalar görüyoruz. Halbuki arabaların hepsi biraz daha fazla kilitlebiliyor. Mesele bastım tuşuna kitlendi diyelim. Gidip bütün kapılara iyice bastırırsam biraz daha fazla kilitlenebilir. Herneyse, Suat'ın çılgına döneceğini umuyordum. Ama o kafasına taşla vurmuş olmamı öyle bir olgunlukla karşıladı ki, ben yine bir süre, çılgına dönmüş olabilir diye kuşkulandım. Adamın kafasından aldığı darbeleri her seferinde bu kadar olgunca karşılamasını aklımın köşesine bir tutarlık ibaresi olarak not ettim. Kafasına şut çeken çocuğa da ben kızmıştım, şimdi kendime de ben kızıyordum. Yine en az zararlı Suat hakikaten.

Suat'la beraber sakin sakin girdik köy yoluna. Çok güzel, ağaçlık bir yoldan yürüyorduk. Bir de yerde ezilmiş kola kutusu bulduk. Paslaşa paslaşa kasabanın girişine vardık. Hiçbir şeyi aramak zorunda kalmadık esasen. Bu kasabanın en kozmopolit yeri yine kasabanın kendisiydi. Kabak gibi karşımızda bir adet eczane ve yanında bir adet bankamatik vardı. Dedim "Önce para çekelim de İsmet abi sana sargı bezi ısmarlamış olsun". Bir parladı bu; "Onun bana alacağı sargı bezine mi kaldım ben? Çok şükür yaralarımı saracak bütçeye sahibim". İyi Suatcığım, sen bilirsin. Beraber eczaneye girdik. Suat'ın kafasına dikiş atılması lazımmış. Hadi be abla be, atıver şu dikişi diye ısrar ettim kadına. "Olur ataırın" dedi. Dedim "Suat sen kafanı diktiredur, ben şu bankamatikten para çekeyim". Çıktım eczaneden, dayandım bankamatiğe ve çok sinirlendim. Geçici olarak hizmet dışıymış bankamatik. O sinirle eczaneden içeriye "amına koyduğumun bankamatiği" diye bağırarak girdim. Başladılar gülmeye. "Suatcığım sen 37 saniyede nasıl arkadaş oldun bu ablayla?" Ama kaybedecek zaman yoktu. İsmet Abi ve dört yeğeni tüm zamanlarını doğa ile kol kola geçiriyor ve hayatın rutininden sıyrılıyorlardı. Ablaya etrafta başka bankamatik var mı diye sordum. Hemen yolun karşısın-

da bir tane daha varmış. Bir baktım yolun karşısında yan yana dört tane bankamatik var. Kasaba diye geldiğimiz yer adeta bir finans merkezine dönüştü gözümde. Tek kale maç yapan CEO'ları, eriğe dalan beyaz yakalı kasaba delikanlılarıyla bambaşka bir dünyanın kapılarını aradalı o bankamatikler benim için. Hemen koştum karşıya, taktım kartı, girdim şifreyi, bu sefer de kullanılabilir bakiye 0 TL dedi. Vay anasını arkadaş. Döndüm eczaneye Suat'ın tedavisi sona ermiş. Dedim "Suat, durumumuz budur. Biz seninle o dönemeçte büyük bir sınav vermişiz. Adamı gasp etsek bile göt olacakmışız baksana". "Eee napıcaz" dedi, "şimdi araba kaldı benzinsiz, para da yok". "Suatcığım, zaten para olsaydı bile benzinlik yoktu. Gel biz seninle önce benzinlik bulalım, parasını biz veririz, sonra alırız İsmet Abi'den". Suat ile hemfikir olunca aniden midem yandı. Ama hissettirmedim ve yola koyulduk. Kasabanın sapağına geri döndük ve anayoldan devam ettik yürümeye. Suat iki üç gün evvel bir zamanlar çok âşık olduğu kızı görmüş çarşıda, onu anlattı. Kız hiç değişmemiş, hâlâ çok ama çok güzelmiş. Görür görmez ensem yandı falan diye abartarak anlattı bir süre.

"Ee" dedim, "Suat, sonra noldu?"

"Eve geldim" dedi.

"Peki evde ilginç bir şey oldu mu Suatcığım?"

"Yoo, yemek ısıtıp yedim."

Bu vesileyle on iki dakika sürecek olan bir sessizliğin açılışını yapmış olduk.

Huzura boğulduğumuz dakikaların sonunda, çok yavaş bir şekilde yere düştüm ben. Ama hiçbir şekilde yere düşme şoku yaşamadan. Düşerken düşünecek fırsatım oldu. Ulan şu adımlarını düzgün atsana diye kendimde hesaplaşabildim. Sürttüm yere, biraz toz kalktı. Koluma girdi Suat, kaldırdı beni yerden. Baya bir yürüdük, kırk beş dakika kadar. Ama ortada bir bok yoktu. Bir amca gördüm, hemen ses ettim:

"Amcacım benzinlik arıyoruz, var mı etrafta?"

"Şuradaki köy yoluna sapın, dümdüz devam edin. Yine ana-yola bağlanacaksınız, tam çıkışında var benzinlik."

"Çok mu mesefe peki?"

"Yok" dedi, "on beş dakikada oradasınız".

Girdik yola. Yine sessizce yürümeye devam ederken, Suat'ın tehlikeli düşüncelerle yanlış sohbetlere kalkışacağını hissediyordum. Hislerimde yanılmadım. Bana "Hayvanlarla cinsel ilişkiye giren insanlar var lan, nasıl bir his acaba?" diye sordu. Haliyle biraz duraksadım. Duraksamamdan faydalanıp "Zorda kalsan bir hayvanla birlikte olur muydun?" diye sordu. İyice gömüldüm içime. Çıkıp cevap veremedim. Ortamdaki silikliğimin verdiği cesaretle "Seninle beraber bir yılanı sikmek isterdim açıkçası" dedi ve çirkin çirkin güldü. O an öyle bir andı ki, biraz daha kendi kabuğumda mahsur kalırsam Suat'ın gözü dönecekti. Şakayla karışık, hayvanlı bir hayat tecrübesine yol yapıyordu bence. Sus lan it. Saçma sapan konuşmaya başladın yine. Ama cevabımı da vermek istedim bir yandan. Güzelce gülümsedim ve "Belki bir gün simülasyonunu yaparlar Suatcığım, o zaman beraber tadarız bu hissi" dedim.

Sonra yol ikiye ayrıldı. Amca dövemeyeceğimiz kadar uzakta kalmıştı. Geldiğimiz yola göre hangisi daha düz kalıyor hesaplamaya çalıştık. Yani sağdaki yol biraz düz gözükse gözüme, sola yol ayrılıyor lan buradan diyebilsem, hiç düşünmeden depar atarın. Ama yok. Baya bizim yolumuz ortadan ikiye ayrılıyordu bu noktada.

"Ee napacağız" dedim Suat'a, "sen sağdan ben soldan gideyim istersen".

"Lan olmaz öyle şey, seçip birini gidelim" dedi.

"Tamam" dedim "soldan gidiyoruz o zaman".

Seçtiğimiz yoldan yarım saat kadar yürüdük ve bu yolun devamında herhangi bir medeniyete rastlamayacağımıza ikna ol-

duk. Aynı şekilde yarım saat kadar da geri yürüdük ve bu sefer sağdaki yoldan devam ettik. Fakat şöyle bir şey oldu. Yarım saat soldaki yoldan yürürüp geri geldiğimizde sağdaki yol, bu sefer bizim devam ettiğimiz yola göre daha düz gözüktü gözüme.

"Baya dümdüz gitseymişiz, neden soldan gittik ki" dedim. Suat da "Oğlum hakikaten biz niye sola saptık kı düz gitseydik ya" dedi. Bir saatlik bir zaman kaybıyla yürümekte olduğumuz yola olan inancımızı sağlamlaştırdık. Doğru yoldan yürümeye başladık. Suat'a dönüp "Kafan acıyor mu lan?" diye sordum. Biraz sızlıyormuş. Özür diledim kendisinden. Bir sigara yaktım. Suat'a da tuttum sigaradan, o da yaktı. İsmet Abi öyle büyük bir adam ki canı bir anlığına yeşil soğan istedi, dünyanın yörüngesi kaydı.

Suatcığımla bir on beş dakika kadar yürüdük. Yolun yapısında herhangi bir değişiklik yoktu, fakat artık yolun iki yanında kaldırım vardı. Kaldırımın başladığı noktaya geldiğimde yaşadığım sevinç biraz enteresandı. Köy yolunda, kafamızda yılan sikerek ilerlerken, ani bir manevra ile medeniyete adım attık ve kaldırımdan yürümeye başladık. Galiba doğa ile hemzemin olunca hayvan oluyoruz. İnsanlık tarihinin başlangıcından bugüne geçen zaman benim nazarımda artık on beş santimdir. Biraz daha yürüdük ve çöp kutuları görmeye başladık. O yörenin belediyesi resmen varlığımıza iki kat cila atmıştı. El ele aydınlık bir geleceğe yürüyorduk belki de. Yanımdaki kişi Suat bile olsa yaşadığımız sessizlik artık beni rahatsız etmeye başlamıştı. Suatcığıma izlediğim filmi anlatmak istedim. Sohbetin yönünü ben belirlersem Suat kendini bilmez haline dönmez diye düşündüm.

"Suat" dedim, "oğlum bir film izledim ki sorma gitsin. Bir tane FBI ajanı var, eski karısının kardeşiyle yani eski kayınbiraderiyle aynı anda yıllık izne çıkıyorlar".

"Eee" dedi.

"Işte beraber tatil yapacaklar, biraz kafa dağıtmış oluruz falan diyorlar. Oğlum anlatmayayım kesin izle sen bu filmi. Soluk kesici."

"Hadi yaa" dedi.

Şimdi bu cümlelerin kapladığı süreyi hesaplarsak, neden konuşmuş olmanın susuyor olmaktan fazla acı verdiğini daha kolay anlarız. Yahu benim Suat ile ilişkim sadece onun karakterini eleştirmek üzerine kuruluymuş. Ben Suat'ın ruhuna dalıp vajinasını bulmuşum, laf cinselliğe gelsin diye bekliyorum. Adam köy yolunda benzinlik arıyor ama ruhu fuhuş batağına saplanmış haberi yok. Ne yapmak lazımdı bilmiyorum. Çevrede insanlar vardı ve eşya görmek istiyordum artık. Dikkatimi Suat'tan alacak şeylere ihtiyacım vardı. Adama acısam mı sevsem mi kızsam mı ne yapsam bilemedim. Çok zor durumdaydım. Ayrıca ben bu adama yeri geldi çok büyük hayranlık da besledim içimde. Benim de sıkıntılarım var tabii, inkâr etmiyorum. En azından Suat'ı bu kadar biçimsizleştiren şey şu hayatta kovaladığı şeylerdi. Benim ise ne kolavadığım bir şey var ne de bir şeklim şemalim. Tek elimde olan değer yargılarının, onu da Suat gibi insanlardan ödünç almışım. Son yirmi dört saatte o kadar çok çekildim ki kendi kabuğuma, kabuğum genişledi. Suat'ı da alıp kabuğuma götüresim geldi.

Anayola vardık ve cıvıl cıvıl geçen arabaların, cik cik öten kamyonların sesini duyunca içimiz ferahladı. Suat'a elimle benzinliği gösterip "Bak Suatcığım, işte bir benzinlik. Haydi oradan ihtiyacımız olanı alalım" dedim. Birisinden bir anda çok uzaklaşmak ama bir o kadar da yakın olma zorunluluğu hissetmek nedir anladım. Beraber benzinliğe gittik, bir bidon dolusu benzin aldık. Suat kendine güneş gözlüğü aldı bir de. Güya parası yoktu. Verdik parasını ve tekrar yola koyulduk. Hava artık iyice kararmıştı. Girsek köy yoluna, beş dakikada gece olacak. Suat ile aramdaki sessizlik ve dahası gecenin sessizliği... Dedim, "Suat

napsak lan, ıssız araziye girilmez şimdi". "Yapacak bir şey yok abi adam bizi bekliyor, o şimdi çoktan bitirmiştir mangalı" dedi. Kararttık gözümüzü daldık gerisin geri köy yoluna. Aynı sıkıntılardan bahsetmek istemiyorum tabii ki. Yolculuk boyunca hem Suat'a karşı hem de kendime karşı biraz makul olmam gerekiyordu. Hayatta kalmanın çok çirkin yolları var. Bilinçli olarak, kendime yapmamam gerekenleri öğütlerken aslında zaman kazanmaya çalıştığımı fark ettim. Sonrasında ise Suat'la şu hayatta yapmak istediklerimizi konuşurken buldum kendimi.

Suat bana hayatının nasıl olması gerektiğinden uzunca bir süre bahsetti. Güzel birisiyle evlenmeli bu adam. Güzel bir işi olmalı. Güzel paralar kazanmalı. Güzel çocuklarını güzel okullarda okutup başka güzel ailelerin başka güzel çocuklarıyla evlendirmeli. Şu hayatta ne varsa bir şekilde Suatcığımın gözüne güzel gözükmeli. Kime sorsan, güzel olan ne varsa onu hak ediyodur zaten. Bana sorsa biri şimdi, "Ne istiyorsun lan?" dese şrak diye veririm cevabımı. Ben her şeyin en iyisini istiyorum. Hak ettiğim için değil ama.

Kör karanlıkta, elimizde bir bidon benzinle köy yolundayız ve ilerliyoruz katarın gittiği yere doğru. Suat'a dönüp "Oğlum herif ağaç oldu lan, hiç aramadı da bizi neredesiniz diye" dedim. Suat ise akıllara durgunluk veren bir cevap verdi: "Oğlum nasıl arasın numaralarımız yok ki adamda." "Nasıl olmaz lan" dedim, "sen bu adamı nereden tanıyosun ki?" "Ya biz bir ara ekipçe halısaha maçları yapıyoduk her hafta, ben oradan tanıyorum İsmet'i" dedi. Yemin ediyorum çok salaksın Suat. "Peki bizde adamın numarası var mı?" diye sordum. "Oğlum olsa önce onu arardım benzin bitti diye". Ah şu Suat ve içinde boğulduğumuz ayrıntılar. "Ee, şimdi adam bizim arabayı alıp kaçtığımızı düşünmesin. Hem banka kartını da biz aldık" dedim. Bu arada Suat, sarı ve kıvırcık saçlarına dolanmış bembeyaz sargı bezi ile bir elf meleği gibi yürüyordu ormanda. Ama elinde benzin bidonu vardı. "İsmet abi

düşünmez öyle şey, beni tanır"dedi. "Ulan hani bu İsmet puştun pezevengin tekiydi?" "Orası öyle tabii" dedi.

Hiçbir şey anlamamıştım ben bu işten. Kendimizi saat başı başka şeylere adayarak yaşıyorduk. Hayırlısı bakalım nolcak diyerek yürümeye devam ettim. Gözlerimiz karanlığa alışmıştı ve ay ışığı sandığımdan daha güçlü bir şeydi. Cıvıl cıvıl ötüşen kamyonların sesi de azalmıştı üstelik. Bir ışık arıyordum sadece yana yanaşmalık. Suat'a söylemem gereken şeyler vardı ve tam olarak gözlerinin içini görmek istiyordum söylerken. Tıngır mıngır, ağır ağır, geze geze diğer anayola vardık. Işıklı bir ortama girince kelebek gibi sağa sola dağıldık bir anda. Gözler alışmadı üç saniye kadar. Sonra bulduk birbirimizi ve yürümeye devam ettik. Ben lafa girdim:

"Ya ben bazen diğer ülkelerin çok daha güzel olduğunu düşünüyorum" dedim.

"Niye öyle dedin lan?"

"Ne bileyim sanki diğer ülkelerin ağaçları da denizleri de sokakları da caddeleri de ve en önemlisi insanları da daha güzel geliyor bana nedense."

"Olur mu lan öyle şey, insan her yerde insan."

"Aferin lan" dedim, "ne güzel bir noktaya değindin. Kafan nasıl oldu Suatcığım?"

"Biraz yanıyor."

"Geçmiş olsun kardeşim."

"Bence bizim ülkemiz de iyi."

Nedenini sordum kendisine. Aynı hislerle tam tersini düşündüğünü söyledi. Haklısın dedim.

Ömrümüzden dörder sene eksilten bu benzin bul, yeşil soğan al operasyonu sona ermek üzereydi. Varmak üzereydik. Artık az ileride arabayı görüyor olmamız gerekiyordu. Fakat arabayı göremiyorduk. Telaşlı bir yüz metre bizi bekliyordu. Yürüdük. Yürüdük. Yaklaştık ve aslında arabayı görüyor olmamız gereken

yere vardık beraber. "Araba nerede lan?" diye sordum Suat'a. "Ne bileyim ben" diye cevap verdi. Arabanın bulunması gereken yerde bir taş ve taşın altında bir not vardı. Heyecanla saldırdım kâğıda. Açtım baktım, not tahmin edileceği üzere İsmet tarafından bizim için bırakılmış. Kocaman harflerle "ALLAH BELANIZI VERSİN GERİZEKÂLILAR" yazmış İsmet Abi sağ olsun. Suat'a dönüp "Oğlum bu adam böyle not bıraktığına göre bizim buraya döneceğimizi tahmin ediyordu. E bunu tahmin edebilmesi için de bizim kaçmamış olduğumuzu biliyor olması lazım. Nasıl öğrendi acaba?" diye sordum. O da bana "Heralde gitti eczaneye falan sordu soruşturdu, ne bileyim ben" dedi. Dedim "Hadi o zaman gidelim eczaneye nolmuş öğrenelim." "Lan bu saatte ne eczanesi" dedi. "Ama yani şimdi adam kimbilir hakkımızda neler düşünüyor. Bilmiyor ki neler yaşadığımızı. Ayrıca adamın banka kartı da bizde." "Bir şekilde eczacı ablanın evini bulup ufak bir rahatsızlık vereceğiz o zaman" diyerek kasabaya doğru tekrar yol aldık. Kasabaya vardık ama haliyle kasaba uyku halindeydi. Aslında uyuyan kasabayı uyandırmak istemiyorduk ama mecburduk. Oysa kasaba insanı uyumuyordu tabii ki, bir kasabalı aktifliği de yoktu hiç kimsede.

Kahvehanede çay içen abilere yanaşıp "Eczacı ablayı nerede bulabiliriz?" diye sorduk. Kahveci çırağını bizim yanımıza verdi ve "götürüver arkadaşları" dedi. Ben, Suat ve kahveci çırağı çok çok yakında olan eczacı ablanın evine gittik. Eczacı ablanın evi kahvehanenin tam olarak yanındaydı. Yani ben kafamı sağa çevirdiğimde kahvehaneci abiyi görebiliyordum. Dahası kafamı sağa çevirdiğimde göz göze geldik. O da bana bakıyordu. Ulan neden yan taraf demiyorsun ki, sanki senin köyüne insan sikmeye geldik biz. Eczacı abla açtı kapıyı biraz telaşla. Biz Suat'la durumu elimizden geldiğince açıklamaya çalıştık. Benim kanaatim gayet güzel açıkladık. Fakat eczacı abla ilk denememizde tam olarak anlamadı. Ben de Suat'tan sessiz olmasını ve bu işi bana bırak-

masını rica ettim. Sağ olsun beni kırmadı. Hakikaten düşündüğümüz gibi eczacı ablayı bulmuş İsmet Abi. Eczacı abla da, onlar bankamatik ve akabinde benzinci arıyorlardı, bankamatikte para yokmuş bari benzinlik bulalım diye gittiler demiş. İsmet Abi de demiş ki: "Ya ben onlara güvenemedim, hemen bankayı arayıp hesabımı bloke ettim." Aslanım İsmet Abim, beni dağ başında bankamatik bulmaya gönderip arkamdan hesabı bloke etmiş. Yani şu yeşil soğan macerasında Suat'la başımıza gelmeyenlerin sayısı bir elin parmaklarını geçmez. Çok sinirlendim ama anlatamam. "Ee" dedim eczacı ablaya "sonra ne yaptı İsmet?" İsmet Abi arabasını çektirmiş bi de eczacı ablaya biraz mangal eti bırakmış. Sağ olsun eczacı abla hem bize ekmek arası bir şeyler yaptı hem de Suat'ın kafasındaki pansumanı yeniledi. Ben hemen yan tarafa geçtim çay söyledim kendime. Kahveci çayı masama koyarken sordu: "Hayırdır kardeş nedir durum?" Ama benim durumu anlatacak halim kalmadı artık. Saatlerdir yürüyorum saçma sapan bir şey için bir de her fırsatta anlaşılmaz şeyler anlatıyorum etrafa. Bir durum yok abi, arkadaş rahatsız ondan uğradık dedim. Suat'ın kafasındaki pansumana sığınıp söylediğim ilk yalandı bu.

Ben sakince karnımı doyurup çayımı içerken Suat'ın kafasına şut çeken çocuğu gördüm. "Napıyon lan sen burada?" dedim. Burası bizim köy abi dedi. Artık bu çocuğun bu hayatta her şeyi yapmaya hakkı var diye düşündüm. Tedavisi tamamlanan Suatcığım yanıma geldi oturdu. Bir çay da ona söyledik. Geçmiş olsun dilekleriyle geldi Suat'ın çayı. Dedim "Suat, bir plan yapalım senle. Bak adamın banka kartı bizde. Bulalım şu İsmet'i verelim kartını kurtulalım". Suat da haklı olarak "İyi de biz otele nasıl döneceğiz?" diye sordu. Paramız yoktu. Taşıt yoktu. Belki biz bir taşıt bulsak benzinini koyabilirdik. Ama şu köy yerinde bizi otelimize kim götürecek? Suat'la düşünmeye başladık. O sırada benim aklıma parkta Suat'ın kafasına şut çeken çocuk geldi. Ses ettim hemen "delikanlı bak bakayım" diye. Önce bir şut çekti

sonra "efendim abi" deyip yanıma koştu. "Söyle bakayım babanın arabası var mı?" Çocuktan çok ama çok kalın bir ses çıktı. Tabii ki çocuktan çıkmadı o ses. Yan masada babası oturuyormuş. Adam bir anda hayatımıza bir çocuk suretinde kalın kalın "VAR" diyerek girdi. Hemen böyle durumlar için hazırda beklettiğim kişiliğimi öne çıkarıp "Abicim biz burada mahsur kaldık, otelimize dönmemiz lazım. Bizi götürürsen çok büyük sevaba girersin, hem benzinini biz koyacağız" dedim. Hiç duraksamadan kabul etti. Ben, Suat, şut çeken çocuk ve babası bindik arabaya. Yalnız bu noktada beni düşünmeye iten bir şey oldu. Adam çocuğunu ön koltuğa oturttu. Biz Suat'la arkada gebeş gibi kaldık. Çocuk lan o. Hadi biz kendimizi biraz garip hissettik o önemli değil. Ama yani çocuğu oturtma ön koltuğa abicim, tehlikeli bir şey bu.

Yol boyunca Suat adama içinde bulunduğumuz durumu açıkladı. Her saniyesini büyük bir zevk alarak anlattı adama. Ben abiden müsade isteyip sigara içtim arkada camı açarak. Rüzgâr sesi, Suat ve şut çeken çocuğun babasının, her dediğimize onay veren kafa sallaması. Bu taraflara gelirken tanıklık ettiğimiz manzara yoktu artık. Çünkü ışık yetersizdi. Sigaramın yarısını gözüme giren rüzgârla paylaştıktan sonra camı kapattım. Sohbete dahil olmak istiyordum. "Ee abi siz ne işle meşgulsünüz?" diye sordum. "Alım satım" dedi. Midem yandı.

Aman Allahım inanmıyorum, gerçekten alım satım mı yapıyorsunuz? Bu müthiş bir şey... Hayatımda alım satım yapan birisini ilk defa bu kadar yakından tanıma fırsatı buldum. Alım satımda doğru adres bu abinin ta kendisiydi bence. Alım satım onun işiydi.

Yol bize şehre vardığımızın sinyallerini veriyordu. Sağ sağlim tanıdığın oteline vardık. "Çok sağ ol abi, bizi buralara kadar bıraktın" diye teşekkür ettim inerken. Adam bana "Benim evim de bu mahallede, ben de zaten eve gelecektim" dedi. "İsabet olmuş"

dedim. Odaya döndüğümüzde küçük bir liste hazırlayıp birçok şeye tövbe etmeye karar verdim. Ben karargâhımda küçük küçük hesaplar yaparken Suat'ın kurduğu "Ya bende de bemeve vardı sıkıldım sattım" sözüne ayıldım. Suat bence insanlarla bu kadar hızlı samimi olma becerisini, lafı bir şekilde sıkıldığı bemeve'sine getirmeye çalışarak kazandı. Şu an için en güçlü teorim buydu. Suatcığımla otelimize girdik ve lobide Salim'le karşılaştık. Suat'a bakarak "Ben sensiz yapamı, sen benim aradığım enerjisin" dedi. Suat'ın süratle tesisleşen gönlüne yerleşmek istiyordu kızcağız. Enerji arayışıyla ortalıkta dolanan bu insanın yolları ancak Suat gibi birisiyle kesişebilirdi. "Hadi" dedim, "yukarı çıkalım siz de kendinizi şarja koyun". Odamıza çıktık. Bizim odamız iki bölümden oluşan bir odaydı. Yaşadığım yorgunluğun yardımıyla çok şanlı bir uykuya daldım. Ne kadar iyi uyuduğumu anlatabilseydim insanlara çok rahatlayacaktım. Övünücek bir uykum vardı. Arkamdan "Halil iyi uyur" desinler istiyordum aslında.

3. GÜN

Sabah neşe ile uyandım. Şarkılar söyleyerek, yer yer dans ederek üstümü giyindim hazırlandım. Kahvaltıya indim. Salim ben ve Suat kahvaltıya oturduk. Bu sefer baya ballı kaymaklı kahvaltımızı yaptık. Salim'in yüzünde neşe, Suat'ınkinde hüzün, benimkinde ise biraz düşünce vardı. Lan daha dün şu kız bana senden tiksiniyorum dedi. Suat bu kız hakkında tek derdi seksmiş dedi. Şimdi sanki başladığımız yerdeyiz. Ama bir gün içinde öyle bir daire çizdik ki şu noktaya gelmek haklı olarak beni düşündürdü. Kahvaltı esnasında İsmet'i nasıl buluruz, bulduğumuzda ne deriz bunları konuştuk. Suat'a sordum sen dün İsmet'i nereden buldun da biz buluştuk bu adamla diye. "Benim not defterimde var numarası" dedi. "Not defterin nerede?" diye sordum. "Yanımda" dedi. "Hadi çıkar da bakalım İsmet'in numarasına" dedim. Çıkardı ve masaya koydu not defterini. İsmet'in numarasını bulduk ve aradık. Suat aradı yani. Suat telefonda çok küçüldü ve çirkinleşti. Ama aynı çirkinliği ve küçülmeyi paylaştığımız sürece hiç rahatsız olmayacağımızı biliyordum. Dünyanın hiçbir yerinde aksini ispatlar bir durum yaşanmamıştır. Herhangi bir yerde insanlar aynı rezaleti paylaşabiliyorsa herkes mutludur. Neyse Suatcığım İsmet Abi'yle yeni bir buluşma ayarladı ve biz de biraz rahatladık.

İsmet Abi'yle beş saat sonra buluşacaktık. Ben de Suat ve Salim'e dün gittiğim filmi tavsiye ettim. Ben bir kere daha izlerim dedim. Haydi sinemaya gidelim dedim. Kabul ettiler sağ olsunlar.

Gittik sinema salonuna üç bilet almak için gişede sıraya girdim. Fakat param yoktu. Suat'a durumu açıkladım. O da bana "Bu sabah para yatırdılar dur çekivereyim" dedi. Biz Salim'le sinemanın önünde Suat'ın para çekip gelmesini bekledik. O sırada Salim benden özür diledi tekrar. Ben de kendisine olur böyle şeyler dedim. Çok güzel bir ayakkabı görmüş onu anlattı biraz. Bir de çok yakın bir arkadaşı sevgilisini aldatıyormuş ondan bahsetti. Salim bu yaşama hakkını piyangodan kazanmış olmalı diye düşündüm. Sadece yaşadığı için sevinebilecek olsaydı yalın ayak gezerdi. Yoldan geçen üç beş serseri Salim'e askıntılık eder gibi oldu. Ben de Salim'i yanıma doğru çekip içimden "Lan kazanabildiğin bir şey yok ki kaybedecek bir şeyin olsun. Şunları öldürsen nolacak ki sanki" dedim. Ama ikna olmadım. O sıra Suat geldi. Biletlerin parasını verdi. Ben de gittim üçümüze bilet aldım. Filmin başlamasına 45 dakika vardı. Bu süreyi sahilde çay içerek değerlendirmeyi teklif ettim. Adeta Suat ve Salim çiftini güzel bir ilişkinin kapısından içeriye buyur ediyordum. Belki bir yaşam koçu gibi Suat'ın kulağına eğilip "kariyerine odaklan" demiyordum ama hadi lan çay içelim diyordum. Suat'ın yaşayabilmesi için benim gibi bir koç yeter diye düşünüyorum. Sahile indik çaylarımızı söyledik. Ben de bir sigara çıkardım cebimden ama ateşi otelde unutmuşum sanırım. Yakamadım sigarayı. Önümden geçen abladan rica ettim: "Ablacım ateşiniz var mı?" Abladan çok kalın bir ses çıktı. Hemen anladım ki bu Suat'ın kafasına şut çeken çocuğun annesi. Yine aynı kalın sesiyle "VAR" diyen abi de tahmin ettiğim gibi yan masada çıktı. Döndüm soluma doğru "Abi senin VARLIĞIN Türk VARLIĞINA armağan olsun" dedim. Biraz sırıttı ve "Eee ben sana demiştim bura bizim mahalle diye" dedi. Bu bilginin bu kadar çok pekişmesine o kadar çok sevindim ki. Suat da hafifçe selam verdi abiye gülümseyerek. Ben abladan aldığım ateşle sigaramı yaktım. Sonra öyle mal gibi denize baktık. 35 dakika boyunca hep beraber denize baktık. Kimse yanındakine

dönüp ben senden daha çok baktım diyemezdi. O denli bir eşitlikten ve birlikten bahsediyorum. Bizi böyle katatoniğe bağlayan şey çay değildi, deniz değildi, park değildi, yan masadaki abi ve abla değildi. Bizi böylesine donuklaştıran şeyler şunlardı:

1- Suat ve Salim sadece seks için beraberler.

2- Ben, Suat ve sadece seks için beraber olduğu kız yanımdayken düşünmekte zorlanıyorum.

3- Suat'ın ne bana söyleyecek bir şeyi var ne de parkın ortasında Salim'le seks yapabilir.

4- Yan masadaki abi konuşmayı pek sevmiyor. Söyleyecek bir şeyi "VAR" olsaydı zaten onu kimse tutamazdı.

5- Ablayla zaten yeni tanıştık, sırf sigaramı yaktı diye bir anda niye arkadaş olsun bizle. Hem o kimin karısı.

6- Salim şu hayatla ilgili bildiği ve hissettiği ne varsa bize dün geceki sekiz saat süren yemekte anlattı. Orada unuttuğu, beğendiği ayakkabı ve sevgilisini aldatan arkadaşını da az önce bana anlatmıştı.

Ben hayatımda birbirini her anlamda bu kadar kitleyen insanı bir arada görmedim. Günün bu noktasında düğüm olduk. Belki filmi izlesek biraz açılırız diye düşündüm. Mutlaka paylaşacak bir şeyler var biliyorum. Ama kendime şunu sordum: "İstiyor muyum?" Zamanımız geldi biz de kalktık. Ben, son 24 saattir hayatımızda "VAR" olduğunu sürekli olarak kanıtlayan abiye başımla selam vererek kalktım. Koşaradım sinemaya gittik. Hemen girdik salona film başladı. Suat ile Salim tahminimden çok sevdiler filmi. Hatta Suat filmden sonra "Abi yönetmen ironi olgusunu çok iyi ele almış" dedi. Bir an için, ironi olgusunu elime aldığım gibi Suat'ın kafasında parçalayasım geldi. Başına ne koyarsanız koyun, sonunda "olgu" diyebiliyorsanız Salim gibi kızların gözünü rahatlıkla boyarsınız. Salim zaten olgular arasında bir deli kız. Duyduğum ve gördüğüm her şeyi "gerçeklik olgusu"na yedirip ikisini birden çıplak ayak dövesim geldi.

Eski bir FBI ajanının yaşadığı günlük sorunlarını ve tatile olan özlemini anlatan bu film bana o kadar saçma geldi ki. Yani delicesine tiksindim filmden bir anda. Sonra dedim lan yoksa yönetmenin ele aldığı "ironi olgusu" bu mu?

Eski bir FBI ajanı, günlük hayatta ne gibi sorunlarla karşılaşabilir:

1- Ketılın tuşuna basar ama çalışmaz. Hemen tamire götürür. Tamirci bir basar çalışır.

2- Uzatma kablosuna ayağı takılır. Şunları şöyle ortalığa koymayın diye bağırır etrafına.

3- Masadaki bir şeye üflemek ister, yanlışlıkla küllüğe de üfler her yer kül olur. Sinirleri bozulur.

4- Telefonunu şarja takmıştır, iki saat sonra bir bakar hiç şarj olmamış. Meğerse temassızlık varmış.

Şimdi şu sorunlarla karşılaşıyor olmamız, FBI ajanı olmamızı bir nebze olsun kolaylaştıracaksa... İroni diye buna derim. İroni olgusunu ben de ele alabiliyorum gayet. Aslında kimsenin özel bir yeteneği yok bu konuda. "İroni olgusu" dediğin şey yavru kedi gibi elden ele geziyor.

SEN HİÇ ELİNE ALDIN MI? İroni olgusunu..

Suat ve Salim yeryüzünde bir araya gelmemesi gereken elementler gibiydi bence. Suat kazara eline zenginleştirilmiş uranyum alsa, bütün dünyanı saniyeler içerisinde eski bir FBI ajanına çevirebilirdi. Bu sinema ve beraber zaman geçirme krizini atlatamayacağımı hissettim. Suat'a dönüp "Ben ayran alacağım kendime, istiyor musunuz?" diye sordum. "Bana da limonlu soda alsana" dedi. "Tamam" dedim. Salim de su istedi ama dışarıdan olsun dedi. Boğazı biraz hassasmış. Büfeye gittim ve herkesin içeceğini aldım. Biraz yürüyüş yapmaya karar verdik. Daha sonra Suat'la aramızda İsmet Abi'yle buluşacağımız yöne doğru yürüyüş yap-

maya karar verdik tekrar. Salim'in bunu bilmesine gerek yoktu. Yürüdüğümüz yönde güzel bir şey de yoktu. Biz ve elimizdeki içecekler de dışarıdan bakıldığında güzel bir görüntü değildi. Suat'a dönüp "Nasıl oldu lan kafan" dedim. "Sızlıyor biraz" dedi. Salim çocuk sesiyle kurduğu "Ayyyy canım benim kıyamam sana, senin kafanı mı yardılar, kırdılar mı kafanı, acubucugubucu bugucubucugıbıcıgıt" cümlesi sayesinde Suat'ı şımarttı. Suat üzgün surat yaparak limonlu soda içti. Ben, içine hapsolduğum bütün derdi belayı elimdeki ayranla paylaştım. Suat ile halihazırda hemfikir olduğum tek şey, Salim'e çaktırmadan İsmet Abi'yle buluşacağımız yönde yürümekti. Bunca geçmişimizden elde kalan, Suat ile tinsindirici bir plana ortak olmaktı sadece. Üzüldüm aramızdaki bu uzaklaşmaya. Kimbilir belki de ben böyle konularda Suat'tan hızlıyımdır. İnsanlar çocuklarını eve yakın olsun diye mahalledeki okula verirler ya, tam olarak Suat ile aramızdaki ilişki buna benziyordu şu anda. Mantıklıydı, ama doğru muydu? Konu eğitimse ya da arkadaşlıksa esas olan kalite değil midir? Kalitede doğru adres bazen evin en yakınındaki okul olmuyor. Keşke öyle olsa...

İsmet Abi'yle buluşmamıza 2.5 saat kalmıştı. Bu sürede rahatça yürüyerek varabilirdik buluşacağımız yere. Salim'in şu zamana kadarki bütün yürüyüşlerimizi kararsızlıklarıyla bezemesi Suat'ı çok rahatsız ediyordu. Ben niye onun kadar rahatsız olmuyorum diye sordum kendime. Cevap veremedim. Bana sorsan, yeryüzündeki bütün rahatsızlıklar kol kola girmiş yürüyor yüreğime derim. Ama bana şunu sorsan, desen ki: "Salim'in kararsızlıkları seni neden rahatsız etmiyor?" Bir şey diyemem. Hepimizin tepkisizce denize bakmasının bu ve bunun gibi sebebleri var.

Salim yanımızdan ayrılacağını ve dersaneden arkadaşlarla buluşacağını söyledi. Ben Salim'e "Suat yarın öbür gün Bilecik'e dönünce ilişkiniz nolacak?" diye sordum. Bana çok kızdı ve "Yani seni pek ilgilendirdiğini düşünmüyorum" dedi. Boğazı bu denli

hassas olmasa bağırarak söylerdi bu cümleyi. Belki de kararsız kalıp bağırmamıştır. Belki söylediğim şey onun boğazına zarar verme eşiğinin altındadır. Kafamdan birinin böyle bir cümleyi bana bağırarak söylediğini hayal ettim.

"YANİ SENİ PEK İLGİLENDİRDİĞİNİ DÜŞÜNMÜYORUM."

Salim'i kolundan tutup "GİTME!! Sana yardım etmek istiyorum" diyesim geldi.

Suat, Salim'e "Nerede buluşacaksın arkadaşlarınla, yakın bir yerse biz de gelelim zamanımız var" dedi. Salim, "Yok ya siz takılın hem sıkılırsınız" diye cevap verdi. Sevgili Salimciğim; şimdi şöyle bir 20-30 metre uzaklaş ve o mesafeden nasıl takıldığımızı bir gör lütfen. Şu yanımdaki herifi rahatsız etmeyecek tek şey kafasına aldığı darbelerdir. Böyle mi zaman geçirelim? Bizden istediğin bu mu? Beni zaten biliyorsun. Anladığım kadarıyla bir tek kendinle ilgili konularda kararsızsın...

Salim bizi cesurca kendi halimize bıraktı. Biz de hem gezelim hem de yolu değerlendirelim diyerek İsmet'le buluşacağımız yöne doğru yürümeye devam ettik. Suat biraz huysuzlandı. Salim'in bizi sepetlediğini ve işin içinde başka bir şeyler olduğunu söyledi.

"Ben sevgilimi dersaneden arkadaşlarla tanıştırmaktan mutluluk duyardım" dedi.

"Yoksa sevmiyor mu?" dedim.

"Bence seviyor ama korkuları var."

Suat'ı kenara çekip kadınların aslında o kadar karmaşık yaratıklar olmadıklarını anlatmaya kalksam İsmet'e yetişemezdik.

"Sen hiç liselere giriş sınavına hazırlanan bir bizon gördün mü? Bizonun tek gayesi yaşamaktır, o da her şeyi yaşamak için yapar. Ama biz ölene kadar 'Nasıl yaşamak?' sorusuna cevap bulmak zorundayız. Bunun cevabını arayan herkes mecburen karmaşıktır" diye fikirlerimi beyan ettim.

O da "Kadınlar evet diyorsa hayırdır. Hayır diyorsa belkidir" gibi klişelerle kendini savundu.

"İyi" dedim, "gel gidelim buluşacakları yere".

"Sormadık ki oğlum nerede buluşacaklarını."

"Ara sor."

Aradı sordu, Salim söylemedi. Ben de kıllandım. Suat'la beraber Salim'in gittiği yöne doğru yüremeye ve sağa sola bakınmaya karar verdik. Buluruz lan nolcak dedik. Salim'i arayarak yürüdüğümüz yolda kadınlar konusundaki fikirlerimin yanlış olduğuna karar verdim.

EVET KADINLAR EKSTRA KARMAŞIK...

Mesela iki bardak çay koydunuz. Biri kendinize biri de sevgilinize. Sizin çayınız yanınızdaki kadının çayından daha demliyse ve kadın demli çay seviyorsa diyor ki: "Demli çayı kendisine aldı, beni seviyor olsa düşünür bana verirdi demli olanı." Ben bir kadın olsam ve sevgilim insanlara onları sevmediğini demli çayı kendisine alarak ifade ediyor olsa, kimin karmaşık olduğunu bir kez daha düşünürdüm.

Suat'ın gergin bekleyişi beni de çok geriyordu. Bu kız ne işler çeviriyor Allahım. Suat daha dün bu kızın tek derdinin seks olduğuna kanaat getirmişti ve lafı cinselliğe getirerek beni bir anda şaşırtmıştı. Salim'le aralarındaki aşkın bu kadar hızlı büyümesinin sebebi ne olabilir ki. Hormonlu domates gibi kızardılar önümde. Hem de sevda başlığı altında. Ben sağa bakarak yürüyordum Suat sola bakarak. Her taraf bildiğin mahalle esnafıyla doluydu. Bu şekilde bir 10 dakika yürüdükten sonra Suat, Salim'i bir pidecide arkadaşlarıyla beraber güle oynaya pide yerken gördü. Bir hışımla yanlarına koştuk. Salim gülümseyerek "Bana sürpriz mi yaptın aşkımmm" dedi. Salim meğerse gelmeyin ya sıkılırsınız derken gelin demek istiyormuş. Suat önüme sunduğu tüm klişelerde haklı çıkmıştı. Bir yarım saat kadar Salim ve dersaneden arkadaşlarıyla oturduk. Birer pide yedik Suat'la. Ama

Salim haklıymış, gerçekten çok sıkıldım birbirini dersaneden tanıyan bu insanların yanında. Salim'in Nuran isimli çok güzel ve çok terbiyeli gözüken bir arkadaşı vardı. Bütün sıkıntımı aldı sağ olsun bu kız. Onunla sohbet etmekten çok keyif alıyordum. İlk 15 dakika bana biraz zevklerinden bahsetti. Eğer bir kız herkeste olmayan zevklerinden bahsediyorsa yalan söylüyordur diye düşündüm. Bu kız televizyon seyretmeyi çok seviyordu. Türkçe pop dinliyordu. Onu sevmeye başlamıştım.

Ben Türkçe pop dinlemiyordum ve televizyonla aram pek iyi değildi. Belki de hayatımda bu kadar büyük boşluklar ve eksiklikler hissetmemin sebebi budur. Televizyonu ve Türkçe popu bir anda sevecek halim yoktu ama Nuran'ı bir çırpıda severdim istersem. Bana Türkçe pop seven ve televizyon izlemekten keyif alan bir kız lazımdı aslında. Bu kız benim olsa ona çok iyi bakardım. Televizyonunu, Türkçe popunu eksik etmezdim. Ama bu kız benim olmayacaktı. Neden biliyor musunuz? Çünkü ben annemin karşısına Türkçe pop dinleyen ve televizyon izlemekten keyif alan bir gelin çıkaramazdım.

Sonra halamlar ne der, teyzemler ne düşünür diye kendimi daraltmaktan bıktım. Gönlümce seveyim ne var bunda diye kendimi yüreklendirdim. Anneme anlatsam derdimi, "Oğlum bu kız televizyon izleyip Türkçe pop dinlemekten evine bakamaz, çocuğuna bakamaz, seni ihmal eder" derdi. Halama anlatsam "Oğlum sen en iyisi git bir anana babana danış" derdi. Bunu sevdiğime anlatsam belki benim için vazgeçerdi Türkçe popundan. Ama şuna baksanıza, şu hayatta bir izlediği televizyonu var bir de dinlediği Türkçe popu. Bunu elinden alamazdım. Ben kendimi zehirlerken Suat bana seslendi. "Hadi lan İsmet Abi'yle buluşacağız" dedi. Hemen kalktık. Yola koyulduk. Ama aklım Nuran'da kaldı. Keşke adresini alsaydım dedim. Her ay bir karışık kaset yapar gönderirdim.

Salim'lerin dersane sofrasında çok vakit kaybetmiştik. Suat'a "Atlayalım bir taksiye burdan fazla yazmaz" dedim. Atladık taksiye tarif ettik. Adam bizi götürdü bir süre. Sonra "Ben sizi şurada indireyim, bir 100 metre yürüyeceksiniz ileride solda kalıyor gideceğiniz yer" dedi. Ben taksicinin bu taksicilik dışı tavrını hesap gününe bırakmaya karar verdim. Çünkü İsmet nazarında kredimiz tükenmişti. Geç kalamazdık. Taksicinin tarif ettiği şekilde yolumuza devam ettik. Dikkatli bir şekilde ilerlerken Suat'ın telefonu çaldı. Tanıdığın otelinden aramışlar. Odayı temizleyeceklermiş, bu boş bidonu atalım mı lazım mı diye sormuşlar. Suat attırmadı temizlikçiye boş bidonu. Dedim "Suatcığım ne yapacaksın o boş bidonu sen?" Artık çevremizde benzine ihtiyacı olan biri de kalmadı. Bidondur oğlum yıkar kullanırız dedi. Cümlesini bitirmesiyle adrese vardık.

Adres bir köfteci dükkânıydı. Neyse ki İsmet daha gelmemişti. Dükkânın önüne oturduk, köfteci abi "Ne vereyim abi?" diye sordu. Daha yeni pide yediğimiz için ikimiz de toktuk. "Bir şey istemez abi, çay varsa çay ver" dedik. "Çaycı mı lan burası!" dedi bize. Adamla münakaşa etmeye hiç gerek yoktu. Biz de piyaz istedik ortamıza. Sarı ve kıvırcık saçlarına sarılmış bembeyaz sargı bezi ile Suat, bir elf meleği gibi cokkur cokkur piyaz yiyordu karşımda. Böyle insanı şoklayan görüntüleri seviyorum. Kendime dışarıdan bakmamı sağlıyor. Ama hiçbir zaman kendime dışarıdan bakıp gördüklerime memnun olmamışımdır. Ya gülerim ya da sinirlenirim. Bu sefer güldüm. Hem de ağzımdan piyazlar saçarak güldüm. Ama piyazlar ağzımdan kendi iradeleriyle ve "Tövbe estağfurullah, kardeşim yürü git, başkasından bul belanı" diyerek çıkıyor gibiydi. Sanki ağzımdan memnun olmamış piyazlar beni terk ediyordu ve ben de şekli bozmamak için gülüyordum.

İsmet Abi gözüktü yolun köşesinden. Önce bizi gördü ama sonra hiç bize bakmadan sağa sola bakarak geldi yanımıza. Sessizce oturdu. Biz de bir hoş geldin diyemedik. Halbuki bizim ne

kabahatimiz var. Hatta ve hatta benim ne suçum var ulan. Benim kızmam lazım bu ikisine. İsmet Abi hiç bize bir şey demeden kendisine ayrı bir piyaz istedi. Köfteci adam İsmet Abi'ye "Köfte atayım mı İsmet Abi" dedi. Belli ki İsmet buralarda tanınan biriydi. Köftecilerle ahbap olmanın çok zor olduğu bir dönemde olmamıza rağmen, İsmet'in bunu başarmış olması müthiş bir şeydi. Suat, İsmet Abi ve ben mahalle arası bir köftecide sessizce piyaz yiyorduk. Belli ki iki taraf da söze nasıl gireceğini ve neler diyeceğini düşünüyordu. Fiyaskoyla sonuçlanan bir mangal ziyafetinin mimarıydı bu iki kişi. Ben en az yeğenler kadar masum, yeğenler kadar haklıydım. İsmet Abi piyazını yarıladı. Biz de piyazımızı bitirdik. İsmet Abi kafasını kaldırıp bana doğru "Bitti mi piyazınız? Söyleyin ya yersiniz" dedi. Bu adam pezevengin puştun teki olabilir ama yemeyi ve yedirmeyi seviyor. Ayrıca bunu bana sormuş olması şu anlama geliyordu. Halilcim ben seni suçlamıyorum bu mevzuda. Sen en az yeğenlerim kadar masum, yeğenlerim kadar haklısın. Bir neşelendim. Bir keyiflendim. Kendime ayrıca bir piyaz daha söyledim hemen.

İsmet Abi, Suat'ın kafasına ne olduğunu sordu. Suat da "Yok bir şey abi" dedi, "köy yolunda tökezledim düştüm kafayı taşa çarptım". "Geçmiş olsun" dedi İsmet Abi. "Eee tabii, köy yerinde yürümek de ayrı bir maharet ister. Biz köyde büyüdük, az kuş vurmadık sapanla." İsmet Abi'nin vücuduna yaydığı köylülük, insanda çok net bir yöre hasreti uyandırıyordu. Her işi kendince çözmesini bilen köylü insanlarına duyduğum saygıyı ayrı tutarak söylüyorum ama. Ayrıca İsmet Abi'ye ne olursa olsun besleyemediğim bir histir bu. İsmet Abi hakkında olumlu veya olumsuz ne düşünürsek düşünelim, sonuç; bu adamın ne kadar puştun pezevengin teki olduğuna çıkıyor.

İkinci piyazımın geldiği anlar İsmet Abi'nin konuya boyut kazandırdığı anlardı. İnceden Suat'ın etrafı sarılmıştı. Ben piyazımı neşeyle kaşıklamayı hayal ederken ciddiyetle ekmek bandırmak

zorunda kaldım. Kendi içimde aldığım karar İsmet Abi ne derse desin ağzımı açmamak ve Suat yetersizine destek olmamaktı. İsmet Abi ayarı yükseltmişti. Suat'ın düşüncesizliği gibi konulara değindiğinde istemsizce kafa sallayarak onay bile vermiştim. Kayıtsızlık ilkemi ezip geçmiş, dahası kôfteci nazarında da "İsmet Abi'nin adamı bu" pozisyonuna yükselmiştim.

Suat binbir özürle İsmet Abi'nin kartını teslim etti. Sonra İsmet Abi "Bu benim kartım değil" diyerek geriveri Suat'a. İşin aslı İsmet Abi'nin kartı bendeydi. Ama hatırlamam biraz zaman aldı. Hani kart nerede gerginliği 5 sn kadar sürdü benim yüzümden. Hemen çıkarıp uzattım kartı. Sakince koydu cebine. "Akşama balığa çıkacağız arkadaşlarla, isterseniz gelin" dedi. Suat tecrübelerinden faydalanmasını bilen bir adamdır. Hemen kabul etti bu teklifi. Yani ben çok arada kalmıştım. Tabii ki sevmiyordum İsmet'i. Suat'a da bayıldığım söylenemez ama bu çocuğun bende başka bir yeri var.

O zaman akşama görüşürüz dedik. Suat aslında İsmet'i çok seviyordu. Belliydi yani. Beni İsmet'le tanıştırırken söylediği sözlerde de samimiydi. Ayrıca İsmet'in de Suat'ı sevdiğini rahatlıkla söyleyebilirim. Karşılıklı sevgi saygı olduğu sürece bu ilişki ömür boyu sürebilirdi. Kôfteciden ayrıldık. Akşama tekrar burada buluşalım diye sözleştik. Suat'la otele dolmuşa binerek dönmeye karar verdik. Dolmuşun geçtiği caddeye yürürken İsmet Abi'nin bu teklifini kabul etmememiz gerektiği kendimce açıklamaya çalıştım. Yani bir daha bu adamla sıkıntıya girmeye gerek yoktu bence. Adam tüm aşırılıklarıyla beraber sakin bir hayat sürdürüyor. Yani biz herife hem puştun pezevengin tekidir diyeceğiz hem de vay İsmet Abim oy İsmet Abim. Suat'a yalvaracağım neredeyse. Yahu bir pikniğe gidelim dedik başımıza gelmeyen kalmadı. Sen bir de hep beraber denize açılalım diyorsun. Suat ise ısrarla "Yahu bir kere talihsizlik oldu diye neden ilişkimizi bitirelim adamla" diyor. Kardeşim sana haydi İsmet'e darılalım diyen

mi var? Bitirme ilişkini adamla. Ama bu ilişkiyi genişletmenin pekiştirmenin bir âlemi yok. Ben sana bunu anlatmaya çalışıyorum. Bir de adam arkadaşlarıyla gelecek. Sen hesap et kimbilir aynı teknede kaç adet İsmet'le baş başa kalacağız. Ben bir daha böyle gerilmek istemiyorum. Saçma sapan bir pozisyona düşürüyor adamın varlığı bizi. Yahu küçük İsmet'ler maç yaptılar beni aralarına almadılar. Daha ne diyeyim ben sana.

Vay efendim olur muymuş öyle şey. Bütün olanlar aslında onun kabahatiymiş. Yok yere artistlik yapmış İsmet'e ondan olmuş her şey. Onun aklı bulanıp da İsmet'i dolandırmaya kalkmasaymış her şey daha kolay olurmuş falan filan nefes almadan anlattı bana. Ben de dedim ki Suatcığım; bu adam gözünü kırpmadan seni yeşil soğan almaya gönderdi. Sen ve ben bu adamın gözünde ayakçıyız. Canı bir şey ister söyler sana bana, beceremeyiz sonra biz. Al başına belayı. Denizin ortasında hele böyle şeylerin hiç şakası olmaz. Gel biz arayalım şu adamı, kibarca reddedelim teklifini. Başka sefere İsmet Abi falan diyelim.

Ancak ne dediysem vazgeçiremedim Suat'ı denize açılma sevdasından. Birazcık da balık tutmaya heves etmiş anladığım kadarıyla. Bir de bu mangal yakmalar, denize açılmalar falan erkek işi geliyor ona, özeniyor sanırım. Kaldırımda dolmuşun gelmesini bekliyorduk. Dolmuşumuz gelince vakit kaybetmeden içine girdik. Arka tarafa oturduk beraber, zaten yakın mesafeydi. Suat'a dedim "Suat keşke kapı tarafına otursaydık, bak 5-10 dakika sonra ineceğiz, buradan insanları eze eze çıkmak zorunda kalacağız". "Bir şey olmaz lan nolcak yol verirler" dedi. Biraz ağır konuştuk sanıyorum çünkü bu cümlelerden sonra ineceğimiz yere vardık. Suat, dolmuş şoförüne inmek istediğimizi iletti. Şoför yanaştı inelim diye. Hiç sorun yaşamadan indik dolmuştan. Normalde Suat ve ben "dolmuş tutmaz" kimseleriz. En azından ben dolmuşlara olan şaşkınlığımı bir şekilde ne zaman dolmuşa binsem pekiştiririm.

İndik otelimizin orada ve yürümeye başladık. Bizim Suat'ın kafasına şut çeken çocuğu gördüm. "Babangiller nabıyo lan?" diye sordum. Yukarılardan bir yerden "İyiyiz çok şükür" diye bir ses geldi. Kafamı kaldırıp bakmadım bile. Otelimize girdik, odamıza çıktık. Ben kendimi biraz yorgun hissediyordum. Hemen duşa girdim ve bir yarım saat uzandım. Hayal meyal Suat'ın telefonda birisiyle çok tartıştığını duydum. İyice açıldı uykum, sordum Suat'a kimle kavga ediyorsun diye. Salim illa ben de geleceğim balık tutmaya diyormuş. "Yahu erkek erkeğe çıkacağız biz denize, senin ne işin var diyorum. Sen benim dersaneden arkadaşlarımla olan buluşmama sormadan geldin diyor. Yahu ikisi bir mi dedim, telefonu kapattı yüzüme" dedi. "Ya" dedim, "Suatcığım, siz aşkı yaşayamayanlardansınız".

Denize açılacağız fakat üstümüz biraz inceydi. Napalım Suatcığım diye sordum. "Orada isteriz" dedi. Hiç mantıklı gelmedi bana bu. Üstümüze bir şeyler alalım desek para da yok. Bütçemizin tamamını ulaşıma ayırdık ki biriyle bir yerde buluşacağımız zaman sıkıntı olmasın. "Ne zaman geri döneceğiz lan" dedim. "Ne güzel takılıyoruz lan işte" dedi. "İyi bana hava hoş, bir bekleyenim yok nasılsa" dedim. Tiril tiril çıktık sokağa, dedik yine dolmuşla geçelim oraya biz. İndik caddeye dolmuşa binmek için ama dolmuş gelmedi. Baya bir bekledik ama gelmedi. O saatte geçmiyormuş dolmuş. Yürümeye kalksak yetişemeyiz, taksiye binsek paramız az. Dedim "Suat, isabet oldu bu, hemen ara İsmet'i, gelemediğimizi söyle, durumu anlat". Çok üzüldü ama yapacak bir şey yok. Aradı İsmet'i durumu anlattı. İsmet Abi buna telefonda "Olur mu öyle şey, saçmalamayın, hemen atlayın taksiye ben ısmarlıyorum" demiş. Suat da zayıf iradesiyle kurtulamamış bu kapandan. İyi dedik napalım artık bineceğiz taksiye mecburen. Atladık taksiye, ben peşinen söyledim: "Abi" dedim, "bizi ineceğimiz yerin yakınında indirme lütfen. İneceğimiz yerde indir". Adam dediğime çok güldü. "İlahi, sen de haklı-

sın, öyle taksiciler var ki bu mesleğin saygınlığını düşürüyorlar" dedi. "Evet abi" dedim, "ben gideceğim yere zaten gidebilirim. Taksiler bu süreci kolaylaştırmak için var. Belki de sırf yokuş çıkmak istemediğim için bile taksiye binebilirim". Yine çok güldü taksici abi buna. Ben de baya şov yapmaya başlamıştım açıkçası. Suat ilk defa bir ulaşım aracında bu kadar sessiz ve içe kapanıktı. Biraz düşündürdü beni bu durum. İsmet Abi köfteciyi aramış ve "Çocuklar gelecek taksi paralarını ver" demiş. O da kendisini inişimize denk getirerek gerçekleştirdi bu ödemeyi. İndik taksiden oturduk köfteciye. Çaylar geldi önümüze.

Suat'a sordum; "Hayırdır Suatcığım biraz keyifsizsin, modun düştü iyice". "Nolsun abi" dedi, "görüyorsun durumu. Kızla kavgalıyız, kafam yarık, ne diyeyim ben daha" dedi. Lan dert ettiğin şeye bak be Suatcığım. Dert etmen gereken onlarca şeyin arasından seçtiklerine bir bak. Asıl oturup ağlaman gereken şu durum. Biz böyle kendi aramızda dert yanarken pat diye karşımıza Salim çıktı. Suat sordu nasıl buldun bizi diye. "Ben bulurum" dedi Salim. Ben de sordum, hakikaten Salim nasıl buldun bizi diye. Bana da "Ben bulurum" cevabını verdi. Hâlâ büyük bir muammadır o gün Salim'in bizi orada nasıl bulduğu. Suat ve Salim biraz duygusallaştılar ama masamıza gelen piyaz bu duygusallığı bıçak gibi kesti. Bir porsiyon daha piyaz gelseydi aramız bozulacaktı neredeyse. Salim sağ olsun eve uğrayıp üstümüze kalın bir şeyler almış. Şöyle bir bakıyorum da, eciş bücüş bir arkadaşlıktı bizimkisi. Ama arkadaşlıktı yani. Her şeye rağmen olması gerekenden az değildi. Paramızı paylaşıyoruz, yemeğimizi paylaşıyoruz, daha ne olsun. Aynı düşünceleri ve aynı hisleri paylaşmıyor olabiliriz belki. Ama bir fikir ayrılığı sebebiyle saatlerce kavga etsek ve birimiz yorgun düşüp uyuyakalsa, bir diğeri gidip onun üstünü örterdi. Yetmez mi?

İsmet Abi yanında yedi arkadaşıyla köfteciye geldi. Bir an için başımdan kaynar sular döküldü. Noluyor lan dedim. On kişi

nereye açılacağız da balık tutucağız dedim içimden. Sonra bir baktım İsmet Abi'nin arkadaşlarından bir tanesi benim enişte. "Enişte sen napıyorsun burada?" "Asıl sen napıyorsun ya burada?" dedi. Dedim enişte böyle böyle. "Aaaa bak sen Allah'ın işine. Ee sinemanın önünde napıyordun peki?" dedi. "Enişte enfes bir filmden çıkmıştım tam o sırada" dedim. Hangi film olduğunu sordu. Filmin adını söyledim. "HASSAS KAÇIŞ"

İsmet Abi açılacağımız teknenin büyük olduğunu ve herkesin rahatça sığacağını söyleyerek bizi rahatlattı. Hep beraber sahile indik. Tekne gerçekten büyüktü. Atladık hep beraber, sonra vur patlasın çal oynasın. İsmet Abi'nin arkadaşları bir neşeli çıktı bir neşeli çıktı.

Çok güzel sofra kuruldu. Müthiş bir sohbet başladı. Şarkılar türküler hep bir ağızdan. İyice açılınca balık tutmaya da başlayacaktık.

"Şu İsmet, hakikaten yaşamasını bilen bir kişi. Konu yaşamaksa eğer, İsmet'tir bilir kişi."

Ben biraz da alkolle açılıp bu mâniyi bağırarak okudum. Aman Allahım bir kahkaha tufanı koptu ki alabora olsak denizin altında devam ederdik gülmeye ve ölürdük boğularak. Bir an için su altında İsmet Abi'nin ve yedi arkadaşının bana gülerek, yavaşça öldüklerini hayal ettim. Suat haklıymış sanırım, gerçekten mangal fiyasko diye her aktivite rezalet geçmek zorunda değil. Hep beraber çok eğleniyorduk ve Suat'ın Salim'le olan ilişkisi de katlanarak güçleniyordu. Tekneye kız almak konusunda hiç kimse ağzını açmadı. Bu kim diyen bile olmadı. Normalde balıkçı muhabbetlerinden biliriz teknede kadın uğursuzluktur falan diye. Hiç sıkıntı yaşamadık. Sağ olsunlar çok yardımcı oldular.

İsmet Abi'nin ve arkadaşlarının bize karşı sıcak tavırları, sofranın, denizin ve mehtabın güzelliği... Yani nasıl anlatsam şu şehre geldiğimden beri ilk defa elle tutulur bir sevinç yaşıyordum. Ama insan ne zaman çok mutlu olsa, bu mutluluğu asıl paylaşmak

ÇOK İYİ BİR PLAN
YAPTILAR
AMA TERS GİDEN
BİR SEYLER VARDI
HASSAS KACIS
WRITTEN BY ONUR MERMER
CO-EXECUTIVE PRODUCER SERKAN ACAR
EDITED BY ALPER BELGİN
SPECIAL EFFECTS BY GÖKHAN YILDIZ
SCREENPLAY BY ERGEM PAN
COSTUME DESIGNER BURCU AYCAN
www.HASSASKACIS-MOVIE.COM

istediği kişi gelir ya aklına. Benim de geldi. Nuran'ı hatırladım. Bu kız hakkında çok az şey bilmeme rağmen, onunla çok kısa bir münasebetimiz olmasına rağmen aklımdan atamıyordum. Şurada olsaydı keşke diye geçirdim içimden. Salim'e dönüp "Yaa Nuran'ın sevgilisi var mı?" diye sordum. "Evli o" dedi.

Ah be kardeşim... Şu içimdeki cızlamanın bir tarifi olsaydı keşke. Güzel yerlerde ve herkesin kendini çok iyi hissettiği anlarda aniden dertlenen insanlardan olmuştum. Yüreğimdeki cız'ı görseler birçok noktada aynı ruhsal buhranı kucaklardık şu çoğunu tanımadığım insanlarla. Hayal kurayım dedim. Salim'e "Ya nasıl evli olur bu kız? Kaç yaşında ki?" dedim. "Nuran 17 yaşında ama erken gelişmiş bir kız." Haa iyi o zaman dedim içimden. Ne diyebilirsin ki. En azından kızın akranlarına nazaran daha hızlı gelişmiş olmasıyla teselli ettim kendimi. Ama kendimi kandıramam. Olmaz! Sevdiğim kızla ilgili kurduğun hayaller "neyse ki hızlıca gelişmiş" cümlesiyle canks diye kesilince mengenede sıkıştırılmış gibi hissettim. Tamam yani bir yerde bu kızın hızlı gelişmiş olması sevindirici bir şey. En azından onun adına. Fakat domates mi bu kız hemen evlendirdiniz? Ayrıca sordunuz mu "Kızım seviyor musun?" diye. Garibim kim bilir ne şartlarda evlendi. Kesin Kenan Doğulu kasedi falan alıp tavlamıştır kocası onu.

Salim de Nuran'ın kocasını pek sevmediğini söyledi. Nuran'ın kocası kaba saba bir adammış. Oturmasını kalkmasını bilmez, konuşmasını susmasını bilmezmiş. Biraz da alkolü varmış. Nuran çok üzülüyormuş ama en sevilen Türkçe pop şarkılarıyla teselli ediyormuş kendisini. İyi bari dedim. En azından tamamen umutsuz bir halde değil. İsmet Abi ve yedi adet hayattan zevk alan arkadaşıyla denize açılmış, aklımdaki Nuran'ı teskin ediyordum. Üzülme Nuran her şey zamanla yoluna girer diyordum. Nuran'ı şu an karşımda görsem onu her şeye ikna edebilirdim fakat aklımdaki Nuran laftan anlamaz bir serseri mayın gibiydi.

Belki de ruhumun derinliklerinde patlayan bu mayının sesi bana "cızzz" diye geliyordu. Galiba tarif edebilmiştim o sesi. O ses işte bu ses.

Kimsenin tadı kaçmasın diye Nuran'ı attım denize. "Yüz Nuran yüz" diye bağırdım arkasından. Doğrusunu söylemek gerekirse içimdeki Nuran müthiş bir yüzücüydü. Gördüğüm kadarıyla sahile kadar müthiş yüzdü. Ama sahile uzaktık tabii ki. O kadar göremezdim. Sahil diye bahsettiğim yer gönül limanımdı. Sanki "NURAN" isminde bir kayığım varmış ve kısmet diyerek açılıyormuşum onunla sevda denizine. Hayaller...

Çocukken bisikletimi çok severdim. Bana kimliğimi kazandıran şey o bisikletti. Bana o bisikleti ailemin nasıl aldığına hâlâ şaşırırım. Heralde babamın basireti bağlandı, bir çılgınlık yapıp aldı diye düşündüm hep. Bisikletime atlar çıkardım sokağa, herkese selam verirdim yolda. Esnafla da aram iyiydi. Bisikletim yanımdaysa açamayacağım kapı yoktu benim. Lakin gel gör ki, sevda denizinde gönül kapısını açmaya deniz bisikleti lazımdı. İsmet Abi'ye biraz sesli bir şekilde "Yaa abi yok mu bu civarda deniz bisikleti kiralayan?" dedim. "Lan salak salak konuşma ne deniz bisikleti?" dedi.

O yaşamasını bilen ve her şeyden hastalıklı bir şekilde zevk alan İsmet bir anda puştun pezevengin tekine dönüşmüştü tekrar. Sesimi çıkaramadım. Eniştemin yanımda olacağını bilsem biraz diklenirdim ama o da İsmet Abi'nin yancısı neticede. Beni kırk yılda bir görüyor, İsmet'i belki de her gün. Yani ters bir durum olsa insanların içinde beni dövmeye falan çalışırdı kesin. Bana eniştelik yapmaya çalışıyormuş gibi yapardı bunu.

İsmet'e olan sinirimi ışık hızıyla enişteme kanalize etmiştim. İsmet'le aynı ortamda var olabilmenin yollarını öğreniyordum ve ustalaşıyordum bu tarz konularda. Suat'ı biraz izleyeyim napıyo acaba dedim. Biraz baktım adama. Garibim o da bir köşede kendini ucuzlaştırıyordu. Sonradan anladım ki bu tarz aktivitelere

karşı beslediğim olumsuz hisler tamamen benden kaynaklıymış. Ben genel anlamda birçok şeyden tiksiyorum galiba diye düşündüm.

Suat'ın kulağına eğilip "Suatcığım birkaç saniyeliğine lütfen kendine dışarıdan bakar mısın?" dedim. Bir anda parladı, benim bu hallerimden bıktığını söyledi. "Yeter artık, hiçbir şeyden keyif alamaz hale geldik" dedi. Adam aslında bir noktada haklıydı. Biz hiçbir şeyden keyif alamaz hale gelmiştik. Fakat keyif almayı umduğumuz şeyler, hep başkalarının önümüze getirdiği aktivitelerdi. İsmet'le mangal, İsmet'le tekne gezintisi, İsmet'i beklerken yediğimiz piyaz ve dahası. Suatcığım bir de biraz seks yapabilmenin mutluluğunu yaşıyordu. Ben tamamem bitik durumdaydım onun yanında. Seks bir köşede dursun, daha beş dakika evvel sevdiğim kızın akranlarına nazaran daha hızlı geliştiği için evlendirildiğini öğrendim.

Bazen insanlar hızlı bir gelişim gösteriyorlar. Aileler çocuklarının gelişimlerini tabii ki gözlemlemelidir, bu konuda bir itirazım yok. Fakat bedenen büyümüş olmanın karşılığı olarak böyle bir sorumluluğun bir insana yüklenmesi bana hiç adil gözükmedi. Bu hesaba göre Suatcığımın evliliğine nereden baksan on, on beş sene var. O sürede saç sakal biraz ağarırsa anası babası kendine gelir de evlendirir çocuğu.

Biricik sevdiğim Nuran, şimdi kimbilir nerelerde kendi hormonlarının esiri olmakta.

Mesela ilkokullarda boyu çok uzun kızlar vardır. Ortaokullarda da keza. Liselerde pek rastlanmaz çünkü erkeklerin zamanıdır artık. Yani bire giden devasa Nuran'ın geleceğe dair tek vaadi evlilik olabilirdi zaten, diyerek ailesine hak verdim kısa bir süre. Ama yani bu ne saçmalık diye de sinirleniyordum sık sık. İlkokul yıllarını caydırıcı güç olarak ve arka sıralarda oturarak geçiren bu kızın, herkese ve her şeye rağmen böylesine zarif bir hanımefendiye dönüşmesini takdir edememiş ailesi, bir de Nuran'ımı yaka

paça evlendirmiş. Hükmetmeye alışan biricik sevgilim şimdi bir zibidiye boyun eğmek zorundaydı. Sen bu kıza hayatta hiçbir seçenek sunmamışsın ki. Tutkuyla bağlandığı Türkçe pop bile onun için angarya bir zevk olabilir. Ah şu bir şeyleri bir şekilde sevdiğimizi sanmamızı sağlayan aileler.

Suat ile güreştiğim çıkmaz sokaktan ayrılıp Salim'e döndüm. Nuran'ın kocasının boyu kaç diye sordum. 1.72 - 1.73 falan dedi. İyi bari dedim içimden, neden böyle bir şey dediğime şaşırarak. Sonra Salim'den Nuran'ın kocasını biraz anlatmasını istedim. Nuran'ın kocası yine Nuran gibi çok hızlı gelişim göstermiş. Fakat o Nuran gibi keyfe keder değil, mecbur kaldığı için bu kadar hızlı gelişmiş. Okul müdürünün her gördüğünde "Oğlum şu sakallarını kes" dediği tiplerdenmiş. Bunları duyunca biraz aklım karıştı tabii. Benim tanıdığım hızlı gelişmiş kimseler genelde karakter olarak gösterirler bu gelişimi. Hayatın zorlukları karşısında direnerek büyürler. Mecburi gelişim diye bildiğim şey buydu benim. Fakat Salim öyle bir anlatıyordu ki, sanki Nuran'ın kocası çocuk yaşta babasını kaybetmiş ve bir anda boyu kırk santim atmış. Böyle bir gelişim modeli ne gördüm ne duydum. Evi su bastı diye sakalları çıkan çocuk olur mu? Salim'den daha fazla saçmalamamasını istedim. O da derhal son verdi bu saçmalığa.

Sonra anladım ki, Suat doğar doğmaz, ailesi ve çevresi tarafından ortalama bir acıya hapsedilmişti. O yüzden yıllar yılı ne uzadı ne kısaldı. Zaten karakter desen, sahip olduğum enerjinin yarısını Suat'ın zayıf kişiliğini tarif etmeye harcıyordum. Bu adam, atmaya üşendiğim çöp poşeti gibi, yıkanamayan bulaşık gibi gözükmeye başlıyordu bana yavaş yavaş. Fakat ürkek bedeniyle verdiği var olma savaşına hayran kalmamak elde değildi.

İsmet Abi yeterince açıldığımıza kanaat getirdi ve hepimize balık tutmayı emretti. Tabii ki gayet normal bir şekilde söyledi ama tesiri farklıydı. Biz tanımadığımız insanlardan korkmuyoruz... Çünkü biliyoruz ki onlar da bizi tanımıyor. Kimsenin bizi

tanımıyor olmasından aldığımız müthiş güvenle yeri geliyor dolmuşta bıçak bile çekiyoruz. Fakat bizi biraz tanıdın mı ara ki bulasın o bıçağı. Şu İsmet puştuyla neden takılıyoruz diye sordum Suat'a. "Ne bileyim lan böyle olacağını" dedi. Enişte ve yanındaki İsmet'in altı adet arkadaşı derhal balık tutma işine koyulmuştu. Bence İsmet'in şu hayatta yapmak istediği her şey için kafasında belirlediği ekipleri vardı. Suat da katıldı bu düşünceme. Dedi ki "Oğlum ben bir kere gördüm bunu uzaktan, yanında üç tane kadın vardı". Haklı çıkma ihtimali ruhen biraz doğrulttu beni. Acaba hangi aktivitenin köleleriydi o kadınlar? İsmet ve etrafında öbekleşen insanlar üzerine biraz konuştuk Suat'la.

Tesbitimize göre, İsmet'in gözünde hayat; onun ihtiyaçlarını zamanında karşılayan ekipler bütünüydü. İsmet ise bu hayatın ekipler amiriydi. Eğer o dakika orada canı voleybol oynamak isteseydi, hemen bu tekne turunu iptal eder ve onunla voleybol oynayacak sekiz kişiyi bulurdu. Şu teknedeki insanlara voleybol oynayalım mı diye sormazdı bile. Onun kafasında voleybol oynayabileceği kişiler farklıydı çünkü. Suat ve ben, şans mı yoksa talihsizlik mi denir bilemiyorum, İsmet'in kafasında hem mangal yapabileceği hem de denize açılabileceği kimselerdik. Henüz hakkında hiçbir şey bilmediği Salim bile bu şerefe nail olmuştu. Kendisine küçük bir hayat kurabilmiş kimselerin sosyal hayatlarında nasıl güçlenebildiklerini görmüştüm. Salim'in neden böyle bir hayatı istediğini ve sevgilisinin neden onu engellediğini de iyice anlamıştım.

Ateşle oynuyorsun Suat dedim içimden. Bu kız hedeflediği küçük hayatı kurduğu an seni esir alacak. Sen de onun ekiplerinden birinde yaşam mücadelesi vereceksin hayat boyu. Onun istediği güçlenmek ve hükmetmek. Masum gözüken küçük hayatlar aldatmasın seni. Yol yakınken bıçakla bu kızı. Bu kız tekin değil. Hem de hiç değil....

Suat yarım aklı ile seks tesiri altındaydı. Gerçekleri göremez ve duyamaz haldeydi. Gerçekleri göstermeye kalksam da göremezdi. Anlatmaya çalışsam duyamazdı. Seks baltasıyla kesildi dostumu koruma planlarım. Salim'in pis suratına bakıp bakıp sinirden deliriyordum.

Anladım ki şu hayatta bir an evvel seks mi yapıyorsun ne yapıyorsan yapacaksın. En azından kafan rahat eder.

İsmet ve dostları balıktan ve balıkçılıktan anlıyor gibiydi. Bize yapıcak hiçbir şey bırakmadılar. Hem yapmak istemeyip hem de bir şey yapmamaktan rahatsız oluyordum. Biri kendimi köle gibi hissetmeme neden oluyordu, diğeri ise işe yaramazın tekiymişim gibi hissettiriyordu. Bütün bu bahsettiklerim Suat'ı gocundurmayan şeylerdi tabii ki. O bu tarz meselelerle bir gerilla gibi mücadele ediyordu daha çok. Ben ise hemen öldürülen bir şövalyeydim.

Balıklar tutuldu ve kızartılmaya başlandı. Herkesin keyfi yerindeydi ve genel kanı çok eğlenildiği yönündeydi. Eğleniyor olmanın şımarıklığıyla insani ilişkiler sofamıza meze oldu. Zaten samimi olmak konusunda kendini tamamlamış olan Suat, bir de bu saydığım takviyeler sayesinde kontrol edilemez bir noktaya taşımıştı yeteneğini. Suat o an gerçekten istese ve yanında Salim olmasa, İsmet'in arkadaşlarından birini sikerdi. Üstelik adama hiç ayıp olmazdı. Haaa yarın sabah kalkınca çok üzülürdü o ayrı. Ama o an orada Suat bir tanesine yaklaşıp "Yaaaa kardeşim gel bir sikeyim seni" dese kimse buna engel olamazdı. Bu çocuk biraz kullanmasını bilse şu yeteneğini neler neler yapar ama ne yapsın. Onda da yeteneği kullanabilme yeteneği yok. Zaten bizi bulunduğumuz bu noktaya sahip olduğumuz total yetersizlik getirdi.

İsmet ve ekibi öylesine hazırlardı ki yaşamaya; bu adamlar sokakta yaşayan dilenci, evsiz olsalar dahi eğreti durmazdı bu tekne gezisi onların üzerinde. Var olan her şeyi hak eden bir dizi

puştun pezevengin arasında var olmayan ne varsa hayal eden Suatcığım ve ben, bir kez daha altını çizdik; "Hiçbir şeyden keyif alamıyor olmamızın." Ve benim tahmin ettiğim gibi bir aktivite daha fiyaskolaştı.

"Sağlık olsun" cümlesi, şu dünyada en çok benim ağzıma yakışıyor.

Ya sahip olduğumuz nimetlerin kıymetini bilmiyoruz ya da sahip olamadıklarımız daha bir nimet gibi gözüküyor gözümüze. Aslına bakarsan, baya mis gibi denize açılmış, şarkılarla türkülerle balık yiyorduk. Belki de biz, bir şeylerin güzel ilerlemesine hiç alışık değiliz. Söylene söylene geçirdiğim zaman zarfında birçok farklı insanla tanıştım ve onlarla güzel zaman geçirdim. Güzel zaman geçirmedim tabii ama güzel geçmesi gereken bir zamanı çok söylenerek tükettim. Ne zaman bu kadar huylu heriflere dönüştüğümüzü bilmiyorum, ama şu hayatta bir türlü olmak istediğim kişi olamıyorsam, herkesin ortak istediği kişi olurum. O zaman uyumlu derler. Şimdi Suat'ı kenara çekip, eğer ayarını tutturamazsan, uyumlu olmanın nasıl da aşağılık bir şey olduğundan bahsedemezdim. Çünkü ben de uyumsuz olma eşiğini çoktan aşmıştım. Ayarını tutturamamıştım.

İsmet'e çok kötü bir ses tonuyla ne zaman geri döneceğimizi sordum. "Geri dönmek mi istiyorsun?" diye sordu. Ne alakası var arkadaşım, sadece merak yani. Hem dönmek isteyebilirim de. Bu da benim hakkım. Sıkılarak senin şahsına hakaret etmiş olmam ki. Belki de midemi bozdum. Belki ateşim vardır. Bu aşırı tepkiyi şunun için veriyordum aslında. Hiçbir açıklama yapmadan "Evet, geri dönmek istiyorum" desem, İsmet bana "Buyur git, yolun açık olsun" der diye korkuyordum. Etrafındaki herkes buna fazla fazla gülerdi. Sonra aşırı tepki veren ben olurdum yine. Onların sahtekârca etrafa saçtığı desibel desibel kahkahalar çok ayarında gözükürdü...

"Yok canım, ben çok eğleniyorum, sadece merak ettim. Belki sabah memlekete dönebilirim de" diye cevap verdim İsmet Abi'ye. O da bana "Yok yaa fazla kalmayız, balığımızı yedik, iyice gezdik eğlendik, döneriz birazdan" dedi. "Benim de evde çoluğum çocuğum var" dedi.

Dönmeye karar verdiğimiz andan itibaren ortam çok sessizleşti. Dönüyor olmanın üzüntüsü müydü bu yoksa büyü bozuldu telaşı mı bilmiyorum. Ama hissedilen şey İsmet'in emri ile eğlencenin sonlanması gibiydi. Belli ki İsmet de benim gibi evine dönmek istiyordu. Fakat etrafında hiç kimse yoktu ki İsmet'in bu isteğine dahil olabilsin. İsmet'in dönüşü ekip gerektirmiyordu ve bu sessizlik "şu andan itibaren hiçbirinize ihtiyacım yok" sessizliğiydi.

Suat ve Salim dönüş yolunda biraz tartıştılar. Suat, Salim'in telefonundaki mesajlara bakmak istiyordu. Salim ise "Ne münasebet, ne gerek var böyle bir şeye anlamıyorum" şeklinde cevaplarla püskürtüyordu Suat'ı. Suat ise her yarın akıllı erkek gibi "Saklayacak bir şeyin yoksa göster o zaman" gibi şeyler söyleyerek Salim'i azdırıyordu. Bu tartışma dallandı budaklandı, derinleşti ve bir hayli ateşlendi birkaç dakika içerisinde. "Feysbuk'una girecemler, maillerine bakıcamlar, kim bu çocuklar, kim bu kızlar" jet hızıyla dahil oldu aralarındaki münakaşaya. El kol mücadelesi gibi çirkin bir noktaya kadar taşıdılar bu gerginliği. Teknedeki insanlar da müdahil olmak istemediler zaten. Çiftlerin arasına girilmez ilkesine sımsıkı sarılıydık. İsmet'in arkadaşları zaten iradesiz kimselerdi. Görev bilinci hissetmedikleri sürece hayatın geneline müdahil olmazlardı. Bu görev bilincini aşılayan da İsmet olduğuna göre mecburen uzak durdular meseleye.

Suat elinin tersiyle Salim'e vurmaya çalıştı. Öyle ahım şahım bir ses çıkmadı tabii. Düzgün de vuramamıştı zaten. Sonra Salim ağlamaya başladı ve "Bana ilk kez vurdun Suat!!! Nasıl yaparsın?" dedi.

SUAT HAKLI:

1- Zaten sen bu herifle tanışalı iki gün oldu. Bugün vurmasa yarın bir gün vuracaktı sana. Hem sen sadece yediğin ilk tokatlara mı şaşırıyorsun?

2- Beraber yaptığınız şeyler: Seks yapmak, pide yemek, denize açılmak. Ne kadar tanımış olabilirsiniz ki birbirinizi. Nasıl yaparsın ne demek? Bilemezsin ki nasıl yapacağını...

3- Diyelim ki bu bir yıldırım aşkı ve çok tutkulu. E o zaman bırak da çaksın adam iki tane. Sen de kulağını ısır bir şey yap sonra gidin şevişin. Tutku bu değil mi?

4- Gerçekten gizliyecek bir şeyin yoksa eğer, aç göster ne varsa göt olsun şu herif. Haa varsa bir şeyler yediğin tokadı ona sayarsın.

5- Suat'ın tek tutarlı tarafı içindeki hayvandır. O hayvan ne hissettiğini de bilir, ne istediğini de. Sen o hayvandan değil, Suat isimli insandan kork güzelim.

Tekne sakinleri olarak sakinliğimizi koruduk ısrarla. Hatta ben içimden "İyi vuramadın lan düzgünce bir daha vur" diyordum. Teknedeki diğer arkadaşların bu olaydan ilginç bir şekilde zevk aldıklarını da hissettim. Bence herkesin aklından geçen "Yahu bu kadar güzel bir şeyi toplum olarak neden onaylamıyoruz ki" düşüncesiydi. Ne bileyim neden onaylamıyoruz. Genelde kadınlar dayak yiyor diye onaylamıyoruz herhalde. Bir de her zaman bu kadar yürekleri soğutan tokatlar atılmıyor ki. Çok haksız yere çirkin çirkin yumruklaşıyor çiftler. Zaten biz yine her türlü kavgayı devasa mimiklerle ayıplayarak ve zevkle izleyelim... Dövüşmek yerine o dövüşü izlemek ayıp karşılansaydı kimse dövüşmezdi belki. Birbirimize karşı biraz açık olsak aslında, bir gün bir meydanda buluşsak toplum olarak, kırsak birbirimizi şöyle bir güzel...

Salim kendi dizlerine kapanmış ağlıyordu. Salim dışında herkes, sanki sözleşmiş gibi bir anda sigara yaktık. Suat'ın aşırılığı

ve ilkelliği sayesinde değer yargılarımız çiftleşiyordu. Bu sigaralar neden yandı? Neden olabilir ki. Herkes biliyor neden yandığını. Salim de biliyordu ve gümüş tepside sunduk ona bu travmayı...

Teknemiz kenara yanaştı ve herkesle vedalaşıp ayrıldık. Salim Suat'a ayrılmak istediğini söyledi. Suat hiçbir şey söylemedi. Salim başka bir yöne doğru yürüdü gitti. Ne ben ne de Suat otele kadar hiçbir şey söylemedik. Otelde de birbirimize bir şey söylemedik. Sessizce uyuduk. Belki de zaman, "susma zamanı"ydı. Ama belki de emin değildik bu konuda. Belki de "susma zamanı" değildi. Şimdi birimiz bir şey söylesek mahvedebilirdik her şeyi. Ya "susma zamanı"ysa diye korkuyorduk içten içe. O yüzden sessizce uyuduk demeyeyim de, içimizde gürültü, odamızda sessizlik hâkimdi diyeyim.

4. GÜN

Sabah uyanır uyanmaz koşarak Suat'ı uyandırdım ve "Günaydın Suat" dedim. "Günaydın" dedi. "Haydi kahvaltıya inelim" dedim. "Dur bir yüzümü yıkıyayım, kendime geleyim" dedi. "Hadi koş yıka" dedim. Yıkadı yüzünü giyindi ve indik kahvaltıya. Aldık canımız ne yemek istiyorsa. Kahvaltı yaparken Suat'a kafasının nasıl olduğunu sordum. Biraz sızlıyormuş. Ağrı kesici falan alayım mı sana dedim. Fena olmaz aslında dedi. Al demek mi istedi bilemedim. Ben gerçekten almak istemiyormuşum, onu fark ettim. Soruyu sorarken kibarca reddedeceğinden emin bir şekilde sormuştum. "Yok yaa sağ ol, biraz daha iyiyim" diyeceği yerde "Fena olmaz aslında" dedi. "Dur şu çayımı bitireyim giderim" dedim. "Acelesi yok yaa çıkınca alırız" dedi ve bana son yılların en büyük rahatlamasını yaşattı.

Bir ağırlık vardı üstümüzde. Kalkmak istemiyorduk o masadan. Akşama kadar çay üstüne çay içmek istiyorduk. Öyle konuşmaya da ihtiyacımız yoktu. Ne kavga ne tartışma. Ama her şeye rağmen o sahildeki gibi kuru kuru sessizlik de değildi bu. İkimizden de hiç ses çıkmıyordu belki ama ortada bir iletişim vardı. Bazen bunun tam tersi olur. Cayır cayır konuşursun ama netice iletişimsizliktir. Bu Suat'la aramızdaki en doğru ilişki şekliydi bence. O beni anlıyordu, ben onu anlıyordum. Birbirimizden sadece şekeri uzatmasını falan istiyorduk. Nereden baksan iki buçuk saat kadar orada hiçbir şey konuşmadan durduk. İs-

tanbul'a geldiğimizden beri ilk defa Suat'a karşı bu denli bir sıcaklık hissettim.

Bir yandan da Salim'le ilgili düşüncelerini merak ediyordum. Bu kızı dünden beri hiç düşünmemiş olamazdı. Şu an aklındaki şey Salim'di kesinlikle. Fakat kızması gereken ya da üzülüp ağlaması gereken adam tepkisizliğe bürünmüştü iyice. Tamam dedim içimden, bu kadar sessizlik yeter, soruyorum...

"Suatcığım Salim'le ayrıldınız mı yani şimdi?" Çayından bir yudum aldı, camdan dışarı baktı, tişörtünün yakasını düzeltti ve telefonunu kapattı. Artık cevap verecek kıvama gelmişti. Bir şeyler söylemeliydi.

"Ya abi ben seviyorum sanırım bu kızı ama kafam allak bullak" dedi.

"Nasıl yani biraz açar mısın bu konuyu" dedim.

"Yani abi kız etrafa yaydığı enerjisiyle beni büyülüyor, tam olarak bu yani."

"E abi" dedim, "o zaman onunla düzgünce konuş, gönlünü al bir şeyler yap. O da senin neler hissettiğinden emin olsun."

"Nasıl yaparım bilmiyorum" dedi. "Bir hediye falan mı alsam, sence bu nasıl bir fikir?"

Bence bu güzel fikirdi. Hem araya gayri ihtiyari sessizlik de girmişti. Bu birbirlerine gösterdikleri istemsiz bir olgunluktu ama bir yandan da tam anlamıyla "ilişki yaşıyoruz" havası katıyordu olaylara. Suat'a derhal dışarı çıkmayı ve Salim'e hediye beğenmeyi teklif ettim. Hemen abimi aradım ve bana para yatırıp yatıramayacağını sordum. Bana biraz güldü ama sonra parayı da yatırdı. Suat da ailesinden para istedi biraz. Belki de o anda bir yerlerde insanlar, bizim onlardan uzakta olmamızı kutluyorlardır diye düşündüm. Sonra banane lan dedim. Suat ile başka bir şehirde aynı çirkinliği benimsemek, enteresan bir şekilde içimi rahatlatmaya başlamıştı.

Suat'la koyulduk yola, bir süre yürüdük ve dolmuşa binmek için durduk. Dolmuşun bizi almak için durması gerekirken, biz binmek için durduk ve bu hareketimizle dolmuşun ruhunu esir aldık. Bindik dolmuşumuza ve nasıl bir şeyler alabiliriz diye düşünmeye başladık. Suat, Salim'in nelerden hoşlandığını bilmiyordu tabii ki. Salim değil de Nuran olsaydı işimiz çok kolaydı. Ama ne Salim ne de Nuran, artık benim gözümde ne bir Salim'di ne de bir Nuran. Fakat Suat her zamanki gibi yine Suat'tı. Takı mı alsak, kitap mı alsak yoksa üstüne başına bir şeyler mi beğensek diye düşünüyorduk. Bakarız yaa nolcak sanki dedik. Sanki birbirinden çok uzakta satılan şeylerdi bunlar. İndik dolmuştan ve mağazalarla bezenmiş bir sokağa doğru yürümeye başladık. Suat sıcaktan bayılmak üzere olduğunu ve büfeden içicek bir şeyler isteyip istemediğimi sordu. Kola almasını istedim. Sonra dur lan ben de kendime sigara alayım dedim. Büfenin önüne gelip, bize yatırılan paraları çekmediğimizi fark edince bankamatik aramaya başladık. İkimize para farklı bankalardan yatmıştı. Ben kendi bankamın bankamatiğine gittim, Suat kendi bankasının bankamatiğine. İki bankamatik yan yanaydı fakat bankalar arası kurumsal mesafe yine de hissediliyordu.

Paralamızı çektik ve artık alışveriş çılgınlığı başlamak üzereydi. Abim öyle bir para yatırmıştı ki, sanki bana "Aslanım git orada kendine bir hayat kur" demeye getiriyordu. Büfeden ihtiyaçlarımızı karşıladık ve gevrek gevrek yürümeye başladık mağazaların önünde. Vitrinlerde kıyafet beğenerek, ayakkabı beğenerek, çanta beğenerek yürüdük bir süre. Aslında ben hayatım boyunca hiçbir kadının üstündeki kıyafeti beğenmiş değilim. Beğenmemiş de değilim tabii ki. Güzel bir kıyafeti fark edebilmekten çok uzak yaşamışım. Ya da güzel bir çantayı. Kadında görebildiğim şey anca total bir güzellik olabilir ki bunda tabii ki bu kıyafetlerin, ayakkabıların, çantaların payı vardır. Fakat kadınların güzelliğiyle ilgili düşüncelerim daha önceden ayrışmış değildi. Yani bunun

bir denklem olmadığını düşünürüm. Yani işin aslı şu ki ben sadece kadınlar için üretilmiş bir çantayı beğendiysem onu kullanmak istiyorum. Kendime almak istiyorum. Yoksa bir çantayı nasıl ve niye beğeneyim? Beğendiğim şey kadının kendisi olabilir ve bunda çantanın da payı vardır elbet inkâr etmiyorum. Ama kadından ayrı düşünebildiğim bir çantayı beğenmişsem koluma takıp gezesim geliyor. Bu hastalıklı bir düşünce midir bilmiyorum. Diğer türlüsü de çok saçma geliyor. Hiç beğenmediğim bir kadına biraz bakıp, aaa ama çantası çok güzel diyemem. Ben kadınla birlikte çantasını da beğenmem o zaman. Acaba ilk iş; çantaya, ayakkabıya ve üzerindeki kıyafete bakıp, sonra mı suratına bakmalıyım karşımdaki kadının? Kadınlar bir çantayı beğenebilmek için bu kadar çaba sarf ederken ben kadınların kullanabileceği bir çantayı bir çırpıda nasıl beğeneyim?

Yani bunun bir matematiği var mı merak ediyorum.

Güzel çanta + (Kadının güzelliği/ayakkabının güzelliği) = Ayakkabının güzelliği + (Güzel kadın/güzel çanta)

Eğer böyleyse güzel olmak çok kolay. Hatta, güzel bir çanta yapmak bir kadını güzelleştirmekten daha zor bu hesaba göre. Çok güzel bir çantayı beğenmek ise gerçekten riskli. Çünkü hesap çok değişken. Neyse ki bunlar aslında çok da önemli şeyler değil. Adam çanta yapmış ve satıyor. Almadığında kimseye ayıp etmiş olmuyorsun. Beğenmezsen kimse durdurup "Kardeşim sen niye beğenmedin bunu lütfen söyler misin?" demiyor. Hepsinin bir fiyatı var ve her nasıl oluyorsa neyin güzel olduğunu, beğenilebileceğini biliyorlar ve o daha pahalı oluyor. Yani asırlar evvel felsefeciler minderlere uzanıp "geleceğin bakımlı şehir kadınlarına nasıl yardımcı olabiliriz"i enine boyuna tartışmışlar.

Suat bir ayakkabıyı çok beğendi ve hislerimi onunla paylaşmaktan delicesine korktum. Fiyatına baktık, fiyatı da uygundu. Fakat Salim'in ayak numarasını bilmiyorduk. Biz Salim hak-

kında hiçbir şey bilmiyorduk. Ya o buna müsade etmemişti ya da Suat ilgilenmemişti. Sevdiğin kadınla ilgili her şeyi bilmene gerek yok ki. Hatta merak etmene bile gerek yok. Sormana da gerek yok. O kadını neden sevdiğini biliyorsan başka bir şeye ihtiyacın yok. Sonradan onunla bir şeyler yaşayarak öğrenirsin ne lazımsa.

Evet. Biz Salim'e ayakkabıyı alamıyorduk. Açıp soracak halimiz de yoktu. Suat kıza tokadı basıp sonra telefonla arayarak ayak numarasını soramazdı. Suat bile yapamazdı bunu. Suat'a gel boşver başka bir şey bakalım dedim ve ayrıldık dükkândan. Suat üzüldü "Tüh bee çok da güzel ayakkabıydı" dedi. Dünyanın en saçmasapan cümleleriyle kendime bir açıklama yaptım tabii ki.

NELER GÜZELDİR:

1- Güzel evleri severim.

2- Güzel arabaları severim.

3- Çok güzel yapılmış binalar var mesela dışarıdan bakınca... Severim.

4- Çok güzel parklar bahçeler var. Severim.

5- Doğanın kendisini çok severim. Güzeldir.

6- Güzel yapılmış yemekleri severim.

7- Güzel kızları severim.

Biliyorum bu herkese çok mantıksız gelebilecek bir şey ama ben giymiyorsam ve o, o anda bir kadının ayağında değilse, güzel ayakkabı diye bir şey yok benim için. Benim için güzel ayakkabıdan ziyade kadının ayağında güzel gözüken ayakkabı var. Ortada ayak yokken bir kadın ayakkabısını beğenebilmem neredeyse imkânsız. O yüzden Suat'ı şaşkınlıkla izledim bunlar olurken. Suat'ın tokatladığı kıza hediye beğenirken kendimi keşfediyordum. Çok üzücüydü fakat faydalıydı.

En iyisi biz bu kıza takı alalım dedik. Ama yani o tarz meseleler biraz pahalıya geliyor. Plastik gibi bir şey alınmaz, aldın mı

düzgün alman lazım. Düzgün almaya kalksak bu sefer, ben abimin bana sunduğu "hadi koçum, kendine hayat kur" seçeneğini direk çöpe atmış oluyorum ve bu yine aynı kapıya çıkıyor. Bunu Salim için yapmış oluyorum. Bana ilk kez vurdun Salim!!! Nasıl yaparsın...

Salim bana otelde "Senden tiksindim, Suat'ı tanıdım" demişti. Şimdi ise Suat'tan tiksinip beni tanıma zamanıydı. Kuyumcuya girdik Suat'la. Kuyumcuya girer girmez kuyumcunun kendisine mi bakmak lazım yoksa direk vitrine mi odaklanmak lazım bilemedim. Bunlardan bir tanesi muhakkak daha doğru bir haraketti. Yani bir yandan da ne fark ederdi. Vitrinde Salim'e alabileceğimiz yüzük, bileklik gibi şeyler arıyorduk. Kuyumcu abi geldi, "Nasıl bir şey bakmıştınız?" diye sordu. "Yüzük gibi, bileklik gibi bir şey bakıyoruz" dedim. Birkaç bir şey çıkardı önümüze. Baktık biraz sanki takı satın alırken dikkat ettiğimiz bazı şeyler varmış gibi. Şu kaça bu kaça gibi sorular sorarak kuyumcu abiyle yakınlık kurmamızı engelledi Suat. Haa böyle bir yakınlığa ihtiyacım yoktu tabii ki. Banane Allahın kuyumcusundan. Kuyumcunun kapısından "Aman Allahım müthiş bir arkadaşlık doğacak birazdan" düşüncesiyle girmedim tabii ki. Tek istediğim müşterilerine eşit mesafede duran bir kuyumcuydu. Suat'ın da böyle bir niyeti yoktu. Ama netice itibarıyla kuyumcunun muhatabı artık Suat'dı. Paradan konuştuğu için. Sanırım Suat bir şey beğenmişti ve parası da yetiyordu almaya. Salim'in beğenip beğenmeyeceğini sordum. "Beğenir abi niye beğenmesin" dedi. "Bu kızın böyle şeylere ilgisi var mı peki?" "Bilmiyorum abi" dedi. Doğal olarak.

Bence Nuran'ı falan arayıp "Salim nelerden hoşlanır" diye sormak lazımdı. Nuran'ın numarası yoktu tabii ki bizde. Olsaydı zaten böyle bir anı bekler miydim aramak için emin değildim. Bence boş yere para harcamadan önce Suat'ın Salim'i araması ve düzgünce özür dilemesi gerekiyordu. Sonra bir yerlerde buluşurlardı, oturup konuşurlardı. Suat'a böyle bir teklifte bulundum,

haklısın abi dedi. Aradı Salim'i içli içli konuştular telefonda. Çiftler arası görüşmelerde olaya uzak kalmayı tercih ederim. Ama Suat'ın ağzından çıkan "Biz ne zaman böyle olduk"cümlesi beni aldı götürdü uzaklara. Yine uzak kaldım bütün yaşananlara ama bu sefer benim tercihim değildi. Sen ne zaman böyle oldun Suatcığım? Ötelenmiştim.

Suat bana "Salim'le buluşmaya gidiyorum, akşama görüşürüz" dedi ve bastı gitti. Ben de Suat'ın ardından biraz daha kuyumcuda kalıp bir şeyleri beğenmeyi deneyeyim dedim. Benim kişisel gelişim çabalarının hemen sona erdi. Çünkü kapıdan içeri Nuran girdi. Aaaa dedim modernce. Çok şaşırmış olmama rağmen şaşırmış gibi yapıyordum. Ulan zaten şaşkına dönmüşsün ne gerek var böyle şeylere? Etrafa daha güzel gözüken bir şaşkınlığa ihtiyacım yok benim. Ben en şaşkına dönmüş halimi göstermek istiyorum fakat olmuyordu. "Nurancığım bu ne sürpriz, hayırdır" dedim. Düğününden kalan birkaç bileziği bozdurmaya gelmiş. Çok sevindi beni gördüğüne. Neler yaptığımı ve İstanbul'da daha ne kadar kalacağımı sordu. Kehkehkeh koca İstanbul'da karşılaştığımız yere bak. Hayat işte diyerek karşılıklı gülümsedik biraz. Dedim "İstanbul'a yerleşiyorum". "Aaa çok sevindim" dedi. Ya bu kız bu kadar salak değildi ne olmuş buna böyle? Anladım ki kapının önünde kocası vardı. Gerildim biraz. O gerginlikle aklıma Nuran hakkında konuşacak hiçbir şey gelmedi. Ne desem bilemedim. Salim'in dersaneden arkadaşıydı bu kız, aklıma bir bu geldi. Ben de aslında hiç gerek yokken, bilinçsizce "Ya sen sayılsaycı mıydın, sözelci miydin?" diye sordum. Sözelciymiş. Ama on yedi yaşında olduğuna ve evlendiğine göre üniversteye gitme işi yalan olmuştu. Nasıl bir cesaret topladıysam kendimde "Anan baban seni niye okutmadı da evlendirdi?" dedim.

NASİP...

İki bilezik bozdurdu ve parasını alçak namussuz kocasına verdi. Kocası aldı paraları gitti. Bu da garibim gerizekalı gibi yürüye yürüye yolun karşısına geçti. Koştum arkasından, tuttum kolundan çevirdim kendime ve "Biz ne zaman bu hale geldik" dedim. Bana güldü ve "Aptal olma" dedi. "Sen ve ben olamayız" dedi. Kendimi sikeydim de duymayaydım şu tarz cümleleri.

Neden olamıyor muşuz? Boşansana kardeşim şu herifi. Onunla olabiliyorsanız, olamayacak şey yok şu hayatta. Zaten bana bu çılgınlıkları yaptıran temel düşünce de buydu. "Gel bir yerde bir şeyler içelim, konuşalım" dedim. Kabul etti hemen. Sen de istiyorsun inkâr etme. Zart diye geldin çaya kahveye.

Fazla güzel olmayan bir yere oturduk. Çaylar geldi başladık konuşmaya.

"Artık çok geç" dedi.

"Evlendim" dedi.

"Kendi aileme ne derim, eşimin ailesi ne der" dedi.

"Banane lan" dedim sertçe.

"Bana mı sordun evlenirken? Tanımadığın adamla nasıl evlenirsin" dedim.

"Eee seni de tanımıyorum daha. Seninle nasıl evleneyim?" dedi.

"Yok" dedim, "bu söylediğim şey tanımadığın adamla evlenmiş olmana bir itiraz değildi. Yani bileceksen sen bilirsin tanımadığın insanlarla nasıl evlenilir, o yüzden benimle de evlenebilirsin gibisinden söyledim" diyerek uçurumdan aldım arabayı.

Biraz düşündü ve "Allah'tan çocuk yok" dedi.

Yavaş yavaş yola geliyordu. Ulan dedim kendi kendime, evli barklı kadını ayartmaya utanmıyor musun? Yerin dibine geçtim iki saniyede. Nuran da gözümden düştü iyice. Hemen salladı attı kocasını. Evlilik müessesesine hiç saygısı yoktu belli ki. Yarın bir

gün bununla evlensem, bir derdi olduğunda gelip bana anlatmaz. Sonra fırsatını bulursa beni de sallar atar.

O kadar çirkin gözüktü ki bu tablo gözüme. Yapmakta olduğumuz hiç hoş bir şey değildi. Tamam tutku sarhoşu olup bazı aşırılıklar yaptım. Ama karşıdan aldığım tepkiler söndürdü içimdeki ateşi. Bana tokat atıp kocamı seviyorum deseydi delicesine âşık olurdum bu kıza. Ama bir orta yol aramaya kalktı falan iyice tepemi attırdı. Nuran'ı tanımış oldum. Tanımasaydım evlenecektim belki de. Nuran'a bu düşüncelerimi eksiksiz ve açıkca anlattım. Biraz şok oldu tabii ama anlayış gösterdi. Kocasıyla ilgili sorunlarını çözmesi gerektiğini söyledim. Neyse sıkıntı git paylaş dedim. Sen dedim bi kere anlattın mı kocana şöyle oluyor böyle oluyor diye dedim. Hiçbir çaba sarf etmemişken karşındaki insandan nasıl bir çaba bekleyebilirsin ki dedim. Bana çok hak verdi. Ne yapması gerektiğini sordu...

1- Git kocandan özür dile.

2- Ona evliliğinizin çok monoton olduğunu söyle.

3- "Biz seninle aynı hayatı paylaşmıyoruz" de.

4- "Biz ne zaman bu hale geldik" de.

5- "Aptal olma bu kadar, seni nasıl sevdiğimi göremiyor musun?" de.

Ne bileyim lan işte, ben de bilmiyorum ki kocanla aranızda ne sorunlar var. Sen bileceksin işin o kısmını. Utanmadan suratıma bakıp, bir şey yok aslında falan dedi. Çakasım geldi ağzına iki tane. Bana bak Nuran! Ben burada bir şekilde senin yuvanı kurtarmaya çalışıyorum. Bana biraz yardımcı olman lazım. Yani senin kocanla aran gayet normal, hiçbir sıkıntınız yok, ama sen az kalsın herifi boşayıp bana geliyordun. Bence bu bir sorun. Bunu konuşalım. "Elbette bazı sorunlar var ama onu da öyle kabul etmek lazım" dedi. "O da öyle birisi ne yapabilirim ki" dedi. Hatta "var ya bir tanısan anlarsın içi çok temiz" dedi.

NURAN!

Siktir ol git yıkıl karşımdan dedim. Fakat bu nasıl bir yüzsüzlükse gitmedi. Öyle durdu karşımda. Çaylarımız tazelendi. Sezsizce birer çay içtik. Biraz sakinleşince:

"Ee kafanda ne var?" diye sordum.

"Yok kafamda bir şey nolsun ki" dedi.

"İyi" dedim, "bari kocandan ayrılıyor musun ayrılmıyor musun onu söyle."

"Ya zor işler bunlar, daha önce hiç düşünmedim ayrılığı" dedi.

İyi o zaman geçmiş olsun, Allah mesut etsin."

"Ama" dedi, "seni hayatım boyunca unutmayacağım, hep aklımda ve yüreğimde olacaksın". "Biz ne zaman bu hale geldik Nuran?" dedim.

Bilmediğini belirtti. Elinde şeker gibi bir şey vardı ondan yiyordu.

"Burada şeker satılıyor mu?" diye sordum.

"Yok. Ben bu şekeri beraberimde getirdim" dedi.

"Yasak değil mi dışarıdan yiyecek içecek sokmak?" dedim.

"Nolcak canım altı üstü şeker yiyorum" dedi.

Bana da uzattı şekerden aldım birkaç tane. İlk başta işletmeye ayıp oluyor galiba diye düşündüm ama yedim sonra. Beraberimizde şeker getirdik diye kıyamet mi koparacaklar sanki. Ama böyle şeylerde hassasım biraz.

Nuran son yirmi saatte gönül grafiğimde önce zirveye yükselmiş sonra zemini görmüştü. Yüreğimde ne varsa hızlı hızlı şekil değiştiriyordu. Kızın benim gözümdeki masumiyeti ve sadeliği silinip gitmişti çoktan. Sanki mahalleden arkadaşlarla buluşmuşuz da akşama halı saha maçı varmış gibi hissediyordum. Dişiliğini yitirmişti ve çekiciliği sönmüştü. Süratle yaşadığım heyecanı üzerimden atmış, şu güzel havada keyifli keyifli çay içiyordum.

Hesapta on beş dakika önce evleniyordum. Bu normal bir şey mi diye sordum Nuran'a.

"Ne normal mi?" diye karşı soru yöneltti.

"İşte bu hissettiklerim, düşündüklerim normal mi?"

"Gayet normal. Oluyor böyle şeyler. Neler olmuyo ki?" dedi.

"Sus" dedim, "yeter tamam".

Bu kızın hiçbir konuda hiçbir şey diyebildiği yoktu. Dünyaya kayıtsızlık yüküyle gönderilmişti. Bir konu hakkında fikir sahibi olmak bir yana dursun, bir konu hakkında fikre sahip olup olmadığını da bilmiyordu. Yalın ve pür. Nuran. Yani salak demeye de dilim varmıyor ama şu yaştaki bir kıza gidip "Beni baban gönderdi gel seni babana götüreyim" desem kaçırırdım. Gelirdi benimle hemen. Hatta ve hatta o kuyumcuda karşılaştığımızda beni hatırlamadığına da eminim. İspat edemem tabii ki ama eminim. Bütün bu kocamı boşasam mı ne yapsam konuşmalarını, vay efendim iyi ki çocuk yok konuşmalarını hep tanımadığı bir adamla yaptı o. Benimle yaptı...

Şunu anladım ki Nuran'ın sahip olduğu tek şey gerçekten Türkçe popa olan tutkusuymuş. Bunun dışında ondan ne isterseniz alabilirsiniz ve ona ne isterseniz yaptırabilirsiniz. Götünden donunu alsam, bir süre sadece yüzüme bakar. Sonra donunu geri ister. Normalde böyle bir durumda ben fazla uzatmam veririm donunu geri ama hadi diyelim ki vermedim. Dedim ki vermiyorum lan donunu geri, napacan dedim. Öyle hafif bir sinirle gider yanımdan.

Böyle insanlara hiçbir şey olmaz. Bunlar için üzülüp sıkılmaya gerek yok. O donsuz haliyle hiçbir şey düşünmeden basar gider, sen bir elinde onun donuyla oturur şeker yersin. Nuran'la karşılıklı çaylarımızı yudumlamaya devam ediyorduk. Beni her şeye rağmen o sandalyeye bağlayan bir şey vardı. Ama neydi bilmiyorum. Neyse ne dedim, Suat'ı arıyayım bakalım noldu. Aradım Suat'ı telefonu ağlayarak açtı. Noldu lan dedim.

"Abi sorma Salim abisiyle geldi" dedi.

"Nasıl lan ne abisi? Dövdü mü seni?"

"Evet abi" dedi.

Ulan dedim keşke buluşmaya pahalı bir hediyeyle gideydin de şu yediğin dayak bir şölene dönüşseydi. İçimden biraz gülerek ama bunu kesinlikle Suat'a hissettirmeyerek "Hadi kalk gel yanımıza" dedim. Oturduğumuz çirkin kafeyi tarif ettim. Yarım saat sonra geldi yanımıza oturdu. Eee Suat anlat bakayım noldu diye sordum. "Abi" dedi, "kız piskopat gibi gülümseyerek geldi yanıma. Ben de bir sevindim ilk başta, unutmuş olanları dedim. Sonra bir anda abisi çıktı ortaya 'Sen bu kıza nasıl vurursun lan' dedi. Saldırdı bana sopayla. Biraz hırpalandım orada tabii ama kaçtım bir şekilde" dedi.

Vay anasını arkadaş. Küçük hayat isteyen kızdan korkacaksın demek ki. Ben prenses gibi yaşamak istiyorum diyen kız en azından niyetini açık edecek saflığa sahip. Suat'ımın başına gelenlere bak. Suat'a "Şimdi biz bu kızın abisini bulalım mı ne yapalım?" diye sordum. "Yok abi ne gerek var Allah'ından bulsun" dedi. Suat karakteriyle bulunduğu her yerde kontrast yaratır.

Salim'in dersaneden arkadaşı Nuran, ben ve Suat bir süre kritiğini yaptık bu olayın. Nuran, Salim'in böyle bir şey yapmış olmasına çok şaşırdığını söyledi. "Salim'i tanırım çok yumuşak huylu bir kızdır. Tamam çok üzülmüş ve sinirlenmiş olabilir ama böyle bir şey yapmaz" diye ekledi. Ne Suat ne ben Nuran'ın görüşlerini önemsiyorduk. Suat'ın pek üzgün olmadığını fark ettim sonra. Adamın umurunda değildi sanki. Dayak mı yemiş, sevgilisinden mi ayrılmış hiç düşünmüyordu bunları. Benzin taşıdığımız bidonu çöpe attırmayan ve daha sonra yıkayıp tekrar kullanmayı düşünen adamdı Suat. İçinde bir şeyler ölmüş bu çocuğun dedim. Ya bir şeyler eksilmiş yüreğinden ya da fazla fazla bir şeyler eklenmiş diye düşünüyordum. Genelde insanların içinde bir şeyler olur. Etrafımızda yaşanan örneklere

baktığımızda hep bunları görürüz. Ya içinde bir şeyler eksildi insanların, ya bitti bir şeyler ya da ne bileyim bir şeyler falan yeşerdi. Suat'ın içinde ne oluyor tahmin etmek güç tabii ki ama genel bir tahmin yapacak olursak bu tarz şeyler olabilir. Suat'a "E olum etrafta kimse yok muydu, kimse gelmedi mi ayırmaya falan?" diye sordum. "Öyle sapır saçma kavga olmadı yaa" dedi. Şu cümleyle ikna olmak her yiğidin harcı değildir. Kendime böyle bir pay çıkardım. Suat beni yediği dayağın önemsizliği konusunda ikna etmişti.

Nuran tabii kesintisiz devam ediyordu düşüncelerini ve hislerini beyan etmeye. Lan bu kadar konuştu kız, bari biraz kulak vereyim dedim ve duyduklarıma inanamadım. "Ayrıca Salim'in kocası da gayet medeni bir insan. Böyle bir şey yapmış olacağına inanmıyorum" dedi.

Suat'ın yaşadığı şoku günlük kiralasan, paraya para demezsin. Paran varsa git Suat'ın yaşadığı şoka yatırım yap. Evi köyü satıp varımı yoğumu Suat'ın yaşadığı şoku ölümsüzleştirmeye adarım. Bu adam şok olmak konusunda ne ara bu noktalara ulaştı bilmiyorum, ama benim bir şeyler hissetmeme engel oldu ve "Salim'in kocası" gibi bir mevzudan uzak hissettim kendimi. Önümde şoka giriliyordu. Kim siker Salim'in kocasını!

"Nasıl ya" dedim. "Salim evli mi?"

"Nasıl ya" dedi Nuran. "Bilmiyor muydunuz?"

"Nasıl ya" dedim. "Söylemedi ki nereden bilelim."

"Aaaa çok ilginç" dedi Nuran. "Neden söylemedi acaba?"

Gerçekten çok enteresandı bu olay ve Nuran bu olayın enteresanlığını vurgulamak konusunda baya iyiydi. Seçtiği kelimeler, kurduğu cümleler ve mimikleri en yalın haliyle önümüze seriyordu olayın enteresanlığını. Gerçekten neden söylemedi acaba evli olduğunu? Çok garip değil mi? Şaştım kaldım doğrusu. Ben evli olsam bir saniye beklemem söylerim herkese. Bazı şeyleri insan söyleyebilmeli. Çekinmeden ve açıklıkla.

VAKİT KAYBETMEDEN SÖYLENMESİ ve BELİRTİLMESİ GEREKEN ŞEYLER:

1- Cinsiyetimiz her ne olursa olsun, cinsiyetimizin ne olduğunu çevremizdeki insanlara söylemeliyiz.

2- Yaşımızı göstermiyor olabiliriz. Bu sebeple yaşımızın kaç olduğunu (sorulsun, sorulmasın) derhal belirtmeliyiz.

3- Üzerimize kayıtlı taşınmazların küçük bir listesini elden ele gezdirerek insanları bu konuda da aydınlatmalıyız.

4- Nereli olduğumuzu, nerede oturduğumuzu ve hatta anamızın babamızın ne iş yaptığını bilemeyebilirler. Bilmek de istemeyebilirler. Bilmek istemedikleri konusunda ısrar bile edebilirler. Ama ne olursa olsun sağlam bir duruş sergileyip bunları insanlara açıklamalıyız.

5- "Parmağında yüzük var. Demekki evli" düşüncesi gitgide gücünü yitirmektedir. Ya boynunuza evlilik yüzüğünü temsil eden kocaman, kapkalın ve sapsarı bir halka takın ya da hiç işi dolandırmadan evli olduğunuzu söyleyin.

Salim ayıp etmişti. Suat üzgün ve düşünceliydi. Daha ne olsun, zaten evli barklı kadın hayatımıza daldı bir anda ve kendini sevdirdi bize. Resmen oynamış bizimle. Kocasına da yazık. Adam kimbilir neler yaşadı bu kız yüzünden. Suat bunun evli olduğunu bilse beraber olur muydu? Olmazdı. Ben biliyorum. Olmazdı.

Çaresizlik her lafı ağzımıza tıkamıştı. Suat biraz küfretse biraz ağlasa açılır dedim içimden. Sapsarı kıvırcık saçlarını sarmalayan bembeyaz sargı bezi ve çocuksu hüznüyle oturuyordu karşımda. "Üzülme lan" dedim. "Yine sen ucuz kurtulmuşsun, bu kızla evlenen var lan" dedim. Biraz güler gibi oldu ama uzun sürmedi. "Neye elimi attıysam kurudu" dedi. "Ne bi işim var adam akıllı ne beni seven bir sevgilim." Düzensizliğin azimle yaşatıldığı hayatlarımız ve biz. Üzülsem şu herife ne kadar sürer ki üzülmem. Sevinsem de aynı. Yani bunu bir nevi tedavi olarak görmeye baş-

ladım. Nasıl ki normal hastalıkların tedavileri de hiç zevkli değil, bu da benzeri sanki. Götünden kablo falan sokulan insanlar var hastanede. Hepsinde bir şey öğreniyorlar, bir şey keşfediyorlar ve iyileşiyorlar. Salim benim gözümde Suat'ın götüne giren kabloydu. Her ne kadar kötü bir deneyim olsa da faydalıydı Suat için.

Otele döndük ve kan uykusuna yattık. Uzun uzun uyuduk. Uyanmak istemedik...

5. GÜN

Ama uyanmak lazımdı tabii ki. Ne kadar uyuyabilirsin ki. Bir noktada uyanmalıydık. Bir süre yattığımız yerden Suat'la birbirimize baktık. Suat bana "Bidon nerede lan?" dedi. "Ne bileyim lan." Bidon normalde şifonyerin yanında duruyordu. Odaya gelen temizlikçi oda ile beraber bidonu da bir düzene mi soktu acaba diye düşündüm. Sonuçta bidonu katlayıp dolaba koyamazdı. Dedim heralde dolabın üstüne bir yere koydu ortalıkta durmasın diye. Kalktık Suat'la beraber ve bidon aramaya başladık. Ama bidon yoktu. Banyoda da yoktu. Suat yavaştan sinirlenmeye başlamıştı. Resepsiyona indik ve bidonumuza ne yaptıklarını sorduk. Adam bize "Abi attırdık biz onu" dedi. "Neden attırdınız, biz size attırmayın demiştik" diye çıkıştı Suat. Kademeli olarak sinirimiz yükseliyordu. Adam bize "Napacaksınız abi bidonu, içi leş gibi benzin kokuyor" dedi. Sana ne kardeşim, ne yaparsak yaparız. Bidon kimin bidonu?Bizim bidonumuz. O bidona ne yapılacağına biz karar veririz. Sana mı kaldı bidonumuzun işe yaramazlığı. Adam gevrekliğinden ve sakinliğinden ödün vermezken biz deliye dönüyorduk. Suat'ın ayarı kaçmak üzereydi. Ben başımıza bela almak üzere olduğumuzu hissetmeye başladım. Suat adama "Kardeşim, parasını verdiğim sürece orası benim odam. Orası benim odam ise içindekiler de benim eşyalarım. Benim eşyalarımın kaderini ben belirlerim. Atılacaksa ben atarım. Napacaksın abi sen bidonu ne demektir buna bir açıkla lütfen. Madem öyle giymediğim kıyafetlerimi de fakire fukaraya dağıtın" dedi. Giy-

mediğimiz bi kıyafet yoktu tabii ki. Var olan bütün kıyafetlerimiz üzerimizdekilerdi.

Adam bize "Tamam lan aldırırım şu aşağıdan size birer bidon. Kesin tıraşı" dedi. Suat adama bir yumruk savurdu ve adam yere serildi. Ben de lobiden bir sandalye kaptım ve resepsiyona fırlattım. Cam çerçeve ne varsa indi aşağıya. Oradan birkaç kişi toparlanıp üstümüze çullandı. Yaka paça ve tekme tokat attılar bizi otelden. Otelin önünden hemen polisi aradık. Polis beş dakikaya geldi ve beraberce girdik otele. Hepimizi toplayıp karakola götürdüler. Biz dedik "Amirim bunlar bize sormadan bidonumuzu atmışlar bir de bize saldırıyorlar". Polis abi resepsiyon insanlarına bakarak "Doğru mu bunlar?" diye sordu. Resepsiyon mahcubiyetiyle "Doğru amirim" dediler. Polis memuru abi "Yani büyütülecek bir mesele değil bu, kendi aranızda anlaşın" dedi. Bize bakıp "Şikâyetçi misiniz?" diye sordu. "Değiliz" dedik.

"İYİ O ZAMAN SİKTİRİN GİDİN" dedi.

Resepsiyondan arkadaşlarla bir şekilde tatlıya bağladık tabii olayı o sırada. Otel müdürü bizden para almayacağını söyledi ki zaten almıyorlardı. Çünkü orası tanıdığın oteliydi. Suat'a "Suatcığım senin şu tanıdığın nerede?" diye sordum. "Ne bileyim lan babamın halasının oğlu o" dedi. "İyi" dedim, "bu insanlara bizim tanıdık vasıtasıyla bu otele geldiğimizi biliyorlar mı?" Tanıdık meselesi de konuşulunca onlar bayağı bir mahcup oldular. "Aman efendim bize Ekrem Bey haber vermişti tabii ama biz bilemedik. Çok özür dileriz, inanılmaz mahcup olduk." Kaç gündür kalıyoruz şu otelde daha yeni tanınabildik. Hep beraber otelin aracına binip otele döndük. Lobide bize birer yerli içki ikram ettiler. O sırada beyaz bir poşette bizim bidon geldi.

"Noluyo lan" dedim "bu bizim bidon". "Abi" dedi resepsiyon çalışanı, "temizlikçi arkadaş bidonu almış odadan, ben bunu yıkar kullanırım demiş, bir de güzel yıkamış. Atmamış yani" dedi. "Hasbinallah" dedim "sandalyeler havada uçuştu, yumruk yum-

ruğa birbirimize girdik, karakolluk olduk, bunun için miydi?" Yine vay efendim şöyle özür dileriz böyle mahcubuz. Neyse ya dedik Suat'la. Tamam dedik unutalım olanları. Yerli içkilerimizi tokuşturup olanları unutmaya başladık Suatcığımla. Suat'a pantolonunu nereden aldığını sordum. İndirimden aldığını söyledi. Sağ olsun çok yardımcı oldu bu konuda. Bu şehirde ne kadar kalacağımız belli değildi. Boş zamanlarımızda üstümüze başımıza bir şeyler almalıyız diye anlaştık.

Kafasındaki pansuman iyice bok rengine dönmüştü Suat'ın. Saçlarını da adam akıllı yıkayamadığı için biraz yağlıydı. Dedim "Oğlum gel gidelim bir sağlık ocağına şu pansumanı yenilesinler ya da dikişlerini alsınlar. Geberip gidiceksin". Beraberce çıktık otelden ve dolmuşa binmek için yola indik. Dolmuşu beklemeye başladık. Dolmuşta uzun uzun düşündüm bazı şeyleri. Sonra ineceğimiz yere geldik ve indik. Yolda birine sorduk sağlık ocağı nerede diye. Tarif ettiği yer bizim otelin orasıydı. Yolun karşısına geçip tekrar dolmuş beklemeye başladık. Fakat ne Suat ne de ben yaptığımız bu dangozluktan hiç konuşmadık. Gerizekalı gibi yaşıyorduk. Dolmuş geldi ve bindik. Geri dönüş yolunda hiçbir şey düşünmedim bu sefer. Otelin oraya gelince indik dolmuştan ve yolda birisine tekrar sorduk sağlık ocağının nerede olduğunu. Tarifimizi aldık ve yürümeye başladık.

Dümdüz yürüdük iki yüz metre kadar ve sağlık ocağına geldik. Suat'a "sen gör işini ben de bir sigara içeyim" dedim. O girdi içeri, ben de öyle dolanarak sigara içmeye başladım. Bir baktım sahil yolunda bir sürü bisiklet var. Başında bir adam duruyor. Gittim yanına "Abi kiralıyor musun bunları?" diye sordum. "Evet" dedi "saati 20 lira". Abimden gelen güzel para da cebimdeydi. Bir bisiklet Suat'a bir bisiklet kendime kiraladım. Hem Suat sağlık ocağından çıktığında süpriz olur dedim içimden. Bisikletlerle beraber beklemeye başladım Suat'ın çıkmasını. Normalde pansuman değişimi kısa sürer ama Suat bayadır içerideydi. Bisikletleri

bırakıp içeri de giremiyordum. Emanet bisiklet şimdi bu, çalarlar malarlar güvenemiyordum. Ben sanıyorum ki Suat 15 dakikada görür işini. Öylece durdum bir saat. Bisikletlerin süresi dolunca gittim geri verdim adama bisikletleri. O sırada Suat çıktı.

"Naptın lan o kadar içeride" diye çıkıştım.

"Ya abi sıra vardı kusura bakma" dedi.

"Lan" dedim "sana sürpriz olsun diye bisiklet kiraladım. Sen çıkana kadar süresi doldu geri verdim. Hiç yoktan kırk liram gitti".

Güldü biraz.

"Oğlum bekleseydin niye böyle bir şey yaptın?"

"Ne bileyim lan incelik olsun diye yaptım heralde" dedim.

"Gel" dedi "kiralayalım tekrar, gezeriz şöyle sahilden sahilden".

Gittik adama tekrar bisiklet kiralamaya. Adam bana "Ben seni gördüm karşıda öylece durdun bisikletlerle" dedi. Bisikletçi abiye açıkladım durumu. Adam da güldü. Sikicem gülmeyin lan. Şurada kırk yılda bir içimden sürpriz yapmak geldi başıma gelenlere bak. Aldık birer bisiklet, ağar ağar, geze geze, sahilden sahilden sürmeye başladık. Bir yandan da ülkenin gidişatı hakkında konuşuyorduk. Suat bana dış güçler mış güçler zırvaladı biraz, ben de sesimi çıkarmadım; çok hevesliydi. Bütün dünyayı karıştırdı komple ne varsa. Herkesi herkese düşman etti. Ama samimiydi. Kendisi de korkmuştu anlattıklarından. Kullanamadığımız yeraltı kaynaklarından bahsediyordu ki ben yerde "güzel sözler" kitabı buldum. Aldım kitabı yerden arka cebime sıkıştırdım ve yolumuza devam ettik. İleride bir bank vardı, Suat bana "Şu bankta oturalım mı beş dakika?" diye sordu ben de tamam dedim.

Banka oturduk ben de cebimden güzel sözler kitabını çıkarıp biraz göz gezdirdim. İçinde çok güzel sözler vardı gerçekten. Hayatı anlamış ve başarılı bir şekilde analiz etmiş kimselerin sözleriydi bunlar. Bana faydalı olacağından emindim. Suat'a da bi-

raz okudum kitaptan, o da çok memnun kaldı. "Allah razı olsun kardeş çok makbule geçti" dedi.

Ben güzel sözler dünyasında sırıta sırıta gezerken Suat bir anda "Ananskim" dedi. Daha şimdi güzel sözlerin güzelliğinden bahsetmiştik oysa. "Noluyo Suat?" dedim. "Lan" dedi, "Salim ve kocası çaprazımızda oturuyor". Bir baktım hakikaten Salim ve kocası çaprazımızdaki bankta oturuyor. Fakat şöyle bir açmaza düştüm hemen. Salim'in kocası olarak yanında oturan adam, benim Nuran'ın kocası olarak kuyumcuda gördüğüm adamdı. Nasıl olur lan, dedim içimden. Suat'a dönüp "Oğlum bu Salim'in kocası değil, Nuran'ın kocası" dedim. O da çok şaşırdı. Kendimize gelemedik birkaç dakika kadar.

Sonra benim ağzımdan "Götünüzü sikeyim sizin" gibi bir cümle çıktı. Öncesinde kitaba da bakmış olmama rağmen bu duruma bundan daha çok yakışan güzel söz bulamamıştım. Tabii ki gelecek nesillere bırakabileceğim güzellikte bir söz değildi bu. Ama o an için benim işimi ziyadesiyle gördü. Nice asırları devirmiş güzel sözler çaresizdi karşımızda...

Ya Nuran bana ayak yaptı evliyim diye ya da başka bir şey vardı işin içinde. Belki de Nuran'ın kocası Salim'le aldatıyordu karısını. Az kalsın Nuran da kocasını benimle aldatıcaktı zaten. Bunların mensup olduğu çevrede çok doğal şeyler olabilirdi böyle şeyler. Ama bana ters işler bunlar. Şimdi bu herif kimin kocası diye düşünmeye başladım.

Yanlarına gidip soramam, "Pardon beyefendi bu sizin karınız mı yoksa sizin karınız Nuran mı?" diye. Nuran'a ulaşacak durumumuz yok gerçekleri öğrenmek için. Salim'i ararsak yine alır kocasını mı artık neyiyse, bu adamı yanına öyle gelir. Sanıyorum bu işin sonunda tekme tokat döveceğiz karşımıza kim gelirse. Suat dondu kaldı yanı başımda. Onun o müthiş donukluğuydu bu. Dedim "sevgili Suatcığım gördüğün gibi işler bayağı bir enteresan hal aldı. Şu sekse doyamadığın Salim bir yanda, benim

aşkından alev attığım Nuran öbür yanda. Bir de elimizde bir herif var ki kimin nesidir kimin fesidir bilemez haldeyiz". Suat bana İsmet'ten yardım almayı teklif etti. Dedim "Suatcığım İsmet'ten gelecek yardımı sikeyim". "Olur mu abi" dedi, "İsmet Abi yanına alır üç beş arkadaşını, çağırırım Salim'i, tam Salim yanımıza geldiğinde alırız aramıza artık kocası mıdır nesidir bilemediğimiz şu adamı, hem benim intikamımı alırız hem de olay neymiş öğreniriz". Suat'ın planı kulağa hoş geliyordu fakat kendimi bir kez daha İsmet faktörüyle sınamak istemiyordum. Ama bir cevaba ihtiyacımız vardı. Hadi ben kafamdan attım Nuran'ı, naparsa yapsın dedim. Salim'i de pek tutmamıştım zaten bu zamana kadar. Gel gör ki Suat çile çeşmesinde kafasını yıkıyordu. Suat için ve çok az bir miktar kendi merakımı gidermek için İsmet Abi önerisine tamam dedim.

Aradık İsmet'i fakat o sırada başka birisiyle görüşüyordu. Suat ısrarla arka arkaya aradı ama hep meşguldü. Ulan dedik kiminle konuşuyor bu adam bu kadar? Sinirlerim oynadı iyice. Dedim Suat'a bir kere daha ara. Aradı bu sefer telefon kapalı. Vay anasını arkadaş, ince ince düşünüp plan program yapıyorsun, sonra vay efendim telefonlar meşgul, ulaşılamıyor, telefonlar kapatılıyor. Çirkin çirkin baltaladılar aksiyonumuzu ve içimizde yeşeren umut ağacını. Koydum güzel sözler kitabımı arka cebime, dedim "Suat yürü bisikletleri teslim edelim saatimiz geldi". Atladık bisikletlere geri döndük. Verdik bisikletçi abiye bisikletleri. Bize nerede oturduğumuzu sordu. Buralı değiliz abi tatile geldik dedik. Buralar iyidir gezin buraları dedi. Eyvallah abi eksik olma dedik. Ayrıldık bisikletçi abinin yanından.

Ne yapsak bilemedik Suat'la. Otele mi dönelim, gezelim mi? Dondurma mı alsak şu büfeden dedik bir ara. Suat gel şu kahvede çay içelim dedi. Uyum sağladım. Gittik bizim otelin yakınındaki kahvehaneye. Oturduk çay söyledik iki tane. Çaylarımız geldi, biz de bir yandan Suat'ın başına gelenlerin kritiğini yapma-

ya başladık. Ben Suat'ı teskin etmeye çalışıyordum çünkü adam iyiden iyiye buhran bayırına yaydı götünü. Bazen sinirli gibiydi bazen her şeyle dalga geçen bir hale bürünüyordu. Biz aramızda bir şekilde İsmet'e ulaşmanın yollarını ararken, televizyonda haberler başladığı için çaycı abi televizyona az ses verdi. Bir baktık haberlerde Bilecik. Ne olmuş lan Bilecik'te diye dikkat kesildik. Bilecik'in en işlek caddesinde bir minibüs bir motora çarpmış ve motoru kullanan kişi hayatını kaybetmiş. Haberci abla kimliğini bir açıkladı motor sürücüsünün, Suat şaşkına döndü. Meğer motoru kullanan Suat'ın coğrafya hocasıymış. Hayat bu çocuğun üzerine minik minik geliyordu. Tamam yani seneler evvel sana coğrafya öğreten kişinin ölüm haberini aldığında bir kötü olursun. Ama ölüp gebermezsin. Bir iki gün canını sıkar sonra geçer. Fakat Suat'ın durumunda kim olsa çok etkilenirdi bu olaydan. Suat hüngür hüngür ağlamaya başladı yanımda. Ben sakinleştirmeye çalıştım biraz ama bütün kahvehane dönmüş bizi izliyordu. Kahvehanede ayrılan gay bir çift gibiydik. Adamlar ne bilsin ekrandaki adamın tanıdık olduğunu.

Biri bize sorsa ne oldu diye, biz de anlatsak, hiçbir şey ifade etmezdi. Ah be dedim Suat, bu sana yapılır mı? Gaz mı veriyorum teselli mi ediyorum ben de fark edemez hale gelmiştim. Suat'a su getirdi çaycı abi. Sağ ol dedim, ben de bir çay alabilir miyim? "Hay hay" dedi. "Hay hay" diye bir şey var ve biz ıslarla sahip çıkıyoruz "hay hay"a. İçimden arka arkaya 4 kere "hay hay" dedim başım döndü. Yan masadan bir amca laf attı bize, "Hayırdır delikanlı neyin var?" diye. Suat amcaya dönüp "Yok bir şey amca, ölen kişiyi tanıyordum biraz sinirlerim bozuldu" dedi. Bu cümle ile beraber bizim masaya baş sağlığı yağdı. Çay içmeye geldiğimiz kahvehanede taziyeleri kabul etmeye başladık. Bence televizyonla kıyısından köşesinden bir ilişki kurmuş olmamız onları çok etkilemişti. Mesela televizyonda müzik programı sunan bir adam benim teyzemin oğlu olsa ve kahvehane insanları

bunu bilse, bana kendimi iyi hissettirmek için ellerinden geleni yaparlardı. Ya da belki de kimse ilgilenmezdi. Ama Suat'ın olayı tuttu bu kahvede. Suat başardı bu işi. Bir samimiyet bir sıcaklık, kendimizi güvende hissediyorduk.

Kahveci abi oturdu masamıza, "Gençler" dedi "varsa bir sıkıntınız derdiniz, bakın saklamayın benden, darılırım". Bu adam bize darılsa biz ne yapardık. Bunu düşünmek bile istemedik Suat'la. Suat samimiyette bir kaliteydi ve kahveci abiye o kadar saf bir özet geçti ki yaşadıklarımızı... Beni de çok memnun etti bu konuda. Dedi "Abi durum böyle böyle, biz de işte bir İsmet Abimiz var, aradık telefonu meşgul, sonra bir daha aradık bu sefer kapanmış. Öyle geldik çay içelim dedik". Kahveci abi biraz masaya eğilerek, "Akşam arayın kızı kimle geliyorsa gelsin, kahveyi kapatır gideriz" dedi. Artık Suat ve ben arkamıza kahvehaneyi almıştık. Belki de İsmet'e bile yokuş yaparız diye düşündüm. Bir yamuk yapsın sonra bakarız icabına dedim içimden. Kahve kapanana kadar bedavaya çay içtik, televizyon izledik. Suat bir ara gitti masalardan birinde oyuna katıldı. Ben de kendi masamızda bulmaca çözdüm biraz. Beni de eşli batağa davet ettiler ama biriyle eşleşme fikrine pek yanaşmadım. Bahane olarak "Midem yanıyor" dedim ama yemedi ilk başta. Hemen bana Talcid getirdiler, bir tane attım ağzıma. Sonra açık açık "Abi siz oynayın benim pek keyfim yok"dedim. "Hay hay" dediler. Hiç yoktan Talcid içmiş oldum. Dedim ulan bir kahvehanede hiçbir sebep yokken Talcid içme ihtimali nedir bir insanın? Bu olabiliyor da piyango neden çıkamıyor diye düşündüm. Bu olabiliyor da piyango neden çıkamıyor diye düşündüm. Sonra dedim yok bu yanlış bir düşünce. Çünkü Türkiye'deki bütün kahvehanelere bir kutu Talcid dağıtılmış olsa ve sadece bir kutunun içinde gerçekten Talcid olsa, o Talcid de bana denk gelmiş olsa anlardım. İşte bu piyangodur derdim. Bu öyle bir şey değildi tabii ki ama beni şaşırtmaya yetecek bir şeydi. Suat'ın keyfi yerine gelmişti

biraz, oyunu kazanıyordu ve eşiyle de iyi anlaşıyordu. Belki de Suat'ın eşi şu anda başka birinin de eşidir diye düşündüm ve güldüm. Karşı masamda oturan ve tam olarak karşımda oturan bir abi bana "Ne gülüyorsun lan" dedi. Hasbinallah dedim, noluyor böyle? İlk başta etrafa baktım "Kavheci abi duy bunları" gibisinden, sonra bir baktım bu bizim otelin aşağısındaki büfeci. Bu herifin gülmekte olan insanlara karşı sert tutumu beni rahatsız etmeye başlamıştı. Sana ne kardeşim istersem akşama kadar gülerim. Ha merak ediyosundur belki, sen de gülmek istiyosundur da o yüzden soruyosundur. O zaman düzgün sor ulan. Ben sinirle herifin suratına bakarken kahveci abi sırtımı sıvazlayarak önüme çay koydu. Aldın mı cevabını bakışı attım büfeciye. İyice sindi. Kahveci abiye sordum; "Abi" dedim "sen dükkânı kaçta kapatıyon?" "Valla" dedi, "11-12 gibi kapatıyorum". "İyi de abi" dedim "o saatte kimi arasak gelmez. Bu kız bir yerlerde çağırılmayı belker halde durmuyor ki. Hadi kız her çağırıldığı yere gitmeye hazır diyelim, adamın geleceği ne malum? Haa adam gelmezse biz işin iç yüzünü daha rahat öğreniriz tabii ki ama bir yandan da herifi biraz hırpalayalım istiyoruz. Suat'ın içi soğusun istiyoruz." Kahveci abi bana hak verdi ve kahvehaneye dönüp "Arkadaşlar işletmemiz on beş dakika içerisinde kapanacaktır" dedi. Hep bir ağızdan "Hay hay" dediler. Neden orada bulunduklarını tam olarak idrak edemeyen çok yaşlı amcalar da vardı kahvehanede. Onlara sürekli olarak buranın bir kahvehane olduğu hatırlatılıyordu. Bir kelimemle koca işletmeyi tatil etmiştim. Büfeci de görmüştü olayın nasıl geliştiğini.

Kahveyi kapattık beraber, kepenkleri indirdik büyük bir gürültüyle ve Suat aldı telefonu eline aradı Salim'i. Telefonda Salim'e her şeye rağmen onu sevdiğini ve her şeyi unutmaya hazır olduğunu söyledi. Sonra da görüşmeye davet etti. Salim de kabul etti. Suat, ben ve kahveci abi gergin bir bekleyiş için yerlerimizi almıştık. Suat'ın Salim'le buluşacağı yer biraz tenha bir yerdi. Bel-

li ki Salim de bu tenhalığa seviniyordu. Ne de olsa bir posta daha dövdürecekti Suat'ı. Biz kahveci abiyle sotede bekleyecektik ve bir hamlede Salim'in kocası mı artık neyi oluyorsa, o herifi etkisiz hale getirecektik. Sonra Suat dövecekti adamı. En son Salim'den bu herifin aslında kim olduğunu öğrenecektik.

Plan güzeldi ve harekete geçmek için tetikteydik. Salim uzaktan göründü ama yanında birisi yoktu. Kahveci abi bana "Hani lan kimse yok kızın yanında" dedi. "Abi" dedim, "heralde yanında gelmez. O zaman Suat kaçabilir. Onlar da Suat kaçmasın diye ayrı ayrı gelcekler." "Doğru diyosun"dedi. O sırada Salim, Suat'ın yanına geldi ve bir anda boynuna sarıldı. Sonra da ağlamaya başladı. Biz ne olduğunu anlayamadan Suat da sımsıkı sarıldı kıza. Allah Allah dedik bir bildiği var herhalde. Neyse bekleyelim biz dedik. On dakika oldu gelen giden yok ortalıkta. Bunlar sarmaş dolaş ağlıyorlar. Sonra Salim gitti Suat yanımıza geldi. "Noldu lan?" dedim. "Abi" dedi, "Kız çok pişman, çok üzgün, o yanında gelen abisiymiş hakikaten. Nuran'la abisi evliymiş" dedi. Ben fıryalıp "Oğlum biz teknede Salim'le konuştuk, bana Nuran'ın kocasını anlattı o. Abim falan da demedi" dedim. Ayrıca Nuran nereden çıkardı o zaman Salim'in evli olduğunu dedim. Suat da şaşırdı bu duruma. Dedim "Hemen ara kızı sor bu işi". Hemen aradı ama telefonu kapalıydı. Oradan kahveci abi "SİZİN YAPACAĞINIZ İŞİ SİKEYİM" diye bağırdı bize. Abi bizim ne kabahatimiz var, biz ne bilelim. "Ben dükkânı gidip geri açacağım, hiç yoktan zarara girdim sizin yüzünüzden" dedi. "Abi" dedim "sen zaten neden kapattın ki dükkânı, çaycı arkadaşa bıraksaydın". İyice sinirlendi tepesi attı benim bu cümleme.

Suat'la ikimiz öylece kalakaldık o tenhalıkta. Kahveci abi de gitti.

Dedim "Suatcığım ne yapalım?"

"Ne bileyim ne yapsak ki?" dedi.

"Emin misin o herifin abisi olduğundan?" dedim.

"Ne bileyim abi, Nuran dediğimiz kız biraz yarım akıllı bi tip değil mi?"

Gerçekten de Nuran biraz yarım akıllıydı. Fakat ben Suat'ın Salim'den bir türlü sonuç alalamış olmasına çok sinirlenmiştim.

"E be gerizekâlı, neden söylemedin Salim'e Nuran bize senin evli olduğunu söyledi diye?"

"Ne bileyim abi, duygusal bir andı o aklıma gelmedi."

Bizim derhal Nuran'ı bulup bu işin hesabını sormamız gerekiyordu. Ya bize büyük bir yalan söyledi ya da Salim müthiş bir manevra yapıyordu.

Dedim ki, biraz bekleyelim sonra Salim'i tekrar arayıp soralım şu işin iç yüzünü. Ya da bize direk Nuran'ın telefon numarasını versin onu arayalım. Kahveye dönemezdik, biz de biraz turlayalım şuralarda dedik. On, on beş dakika kadar gezindikten sonra Salim'i tekrar aradı Suat. Bu sefer telefonu açıktı ve Salim aramaya cevap verdi. Suat, Salim'e telefonunun neden kapalı olduğunu sordu. Meğer Salim metrodaymış, çekmemiş telefon. Hemen sordu bütün merak ettiklerimizi. Salim, Nuran'ın neden böyle bir şey yaptığına akıl sır erdiremiyorum demiş telefonda. Bu ona da çok saçma gelmiş. Yahu kardeşim biz de öyle bir ikilem de kaldık ki aklımız oynadı. Suat, Salim'den Nuran'ın telefon numarasını aldı. Hemen aradım ben Nuran'ı. Açtı telefonu ve buyrun dedi. Şahsi telefonunu sekreter edasıyla açınca benim biraz sinirlerim bozuldu. Biraz bir gülme geldi ama meselemiz ciddi bir meseleydi. Nuran'a neden bize böyle bir şey söylediğini sordum. Salim evli değilmiş, o herif Suat'ın da dediği gibi abisiymiş dedim. Neden yaptın Nuran dedim.

Nuran'ın cevabı:

"Siz o kadar birbirinize dalmış, o kadar kendinizi dış dünyaya kapatmıştınız ki... Buna daha fazla dayanamadım. Saygısızca söylediklerimi duymazdan geldiniz. Sanki ben orada değilmişim

gibi davrandınız. Varsa yoksa kendi fikirleriniz, kendi hisleriniz. Size böyle bir ders lazımdı. Şimdi aklınız başınıza gelmiştir."

Benim cevabım:

"ALLAH SENİN BELANI VERSİN NURAN."

Hemen Salim'i tekrar aradım ve teknede bana abisinin Nuran'la evli olduğunu neden söylemediğini sordum. O da beni makaraya aldığını ve aslında bildiğimi sandığını söyledi. Kendi abisiyle dalga geçiyormuş meğerse. Hatta söyleyip söylemediği konusunda bile kararsızdı. Bir süre "söylemiş olmam lazım yaaa" dedi. Sonra kendine gelip "Haaa ben senle dalga geçtim yaa" dedi.

İyi dedim Salim, gerçekten çok eğlendik hep beraber. Sinirle telefonu Suat'a verdim ve onlar cıvık cıvık konuşmaya başladılar kendi aralarında. Suat'a elimle hadi otele dönelim işareti yaptım. Ben önde Suat arkada otele doğru yürüdük. Otele vardık ve bizi aynı sıcaklıkla karşıladılar. Odamıza çıktık, ben cebimden çıkardığım güzel sözler kitabını okumaya başladım uzanarak, Suat ise hâlâ Salim'le konuşuyordu.

6. GÜN

Üzerimde güzel sözler kitabıyla öylece uyuyakalmışım. Rüyamda çok yaşlı bir adam inanılmaz bir hızla koşuyordu. Amcacım diye bağırdım uzaktan. Yavaşladı ve durdu. "Hayırdır evlat" diye döndü bana yorgun bir sesle. "Nedir bu yaşta bu kadar süratin hikmeti?" diye sordum kendisine. "Evladım" dedi, "ben yaşlı değilim". Sonra uyandım. Uyandığımda Suat odada değildi. Suat'ı aradım direkt, yataktan bile çıkmadan. "Nerdesin lan?" "Salim'le bisiklet biniyoruz abi sahilde. Gelsene" dedi. "Dur" dedim, "geliyorum". Benim keşfettiğim bisikletçiyle sevgilisine hava atıyordu Suat. Fakat bisikletçinin havasından nolacak lan dedim içimden. Fazla büyütmedim bu meseleyi. İndim sahile, buldum bisikletçi abiyi. Ver abi dedim ordan bir bisiklet. Aldım bisikleti bastım Suat'ların yanına.

Suat ve Salim bu sefer de bir taşıt yardımıyla yakınlaşıyordu. Heralde benim kafamdaki yakınlık biraz imkânsız böyle konularda. Uzay boşluğunda sevgilim ve ben çırılçıplak, birbirimize gülümseyerek savruluyoruz. O bana uzaktan "Ne tarz müziklerden hoşlanırsın?" diye soruyor. Ben anlatıyorum falan filan. Konu karşı cinsle yakınlaşma olunca altımdaki taşıttan bile kıllanır hale gelmişim. Hiçbir şeysiz ve boşlukta hoşlanmalıyım sanki karşımdaki kızdan. Sonra işler ilerlerse aileler karşılıklı uzay boşluğunda salınır tabii. Babam uzay gülümsemesiyle ve çırılçıplak kendi etrafında dönerken, kızın babası "Oğlumuz ne iş yapıyor?" diye sorar. Sonra sevgilim uçarak Türk kahvesi taşır çekirdek aileme.

Tabii ki bu kendi sorunuma bulduğum bir çözüm değil. Suat ve Salim hoşça vakit geçirirken ben de hoşça şeyler düşünmeye çalışıyordum. Bunları düşündüm.

Salim'in keyfi bir hayli yerindeydi. Salim'i keyfiyle sevindiresim geldi. Bu kızın gözlerinin içi gülümsüyordu. Suat'a dedim "Oğlum bak bu kızın gözünün içi gülümsüyor. Sakın kaçırma bunu. Üzme kızı" dedim. Neden dediğimi de bilmiyorum ama üzülmemesi gereken bir kız gibi gözüktü gözüme. Ya da o keyifle bisiklete binen kızın yanında Suat biraz sırıtıyordu. Ben de kız üzülecek diye korktum. "Ee" dedim ortaya doğru, "nereye gidelim?" "Suat" dedi "biz birazdan kaçacağız Salim'le, Salim'in halası pastane açıyor. Açılışa gideceğiz" dedi. "Ben de geleyim" dedim. Salim istemeyen bir tavırla "E geeeel" dedi.

Ben pastane açılışına gelsem nolur lan. Nedir sanki. Halan pastane açıyormuş, hayırlı olsun. Orada bir sürü insan olacak. Peki benim orada olmamamı gerektiren şey ne? Asıl birisi bana bunu söylesin. Bir pastane açılışının neresi özel olabilir ki. Ben şimdi yolda yürürken her an önümde bir pastane açılabilir. Ben de istemeden ya da isteyerek o açılışa katılabilirim. Elin pastane açılışına katılmakta bu kadar özgürken, Salim'in halasının pastane açılışına katılmam neden sakıncalı anlayabilmiş değildim. Kimsenin önünden pasta yiyecek değildim ya da beleşçilik yapıp saldıracak halim de yok. En fazla bir köşede limonata içerim onu da biri gelip elime tutuşturursa. Salim'in bu tavrına çok sinirlendim. Ayrıca Suat'ın sanki kendi halası pastane açıyormuşçasına davranması da beni rahatsız etti. Tamam sevgilinin halası pastane açıyor. Bu sana gelecek vaat eden bir şey değil ki. Neyin sevinci ya da neyin gururu bu? İkisi bir olup, bana pastanesizlik utancını yaşattılar. Onlar yüzünden bir süre ailemde pastanesi olan var mı lan acaba diye düşündüm. "İyi o zaman ben de dayımların pastanesine gideyim" demek istiyordum onlara.

Bisikletçi abinin yanına döndük. Bisikletleri teslim ettik. Sordum nerede bu pastane diye. Yarım ağaz bana "Yaa sarı dolmuşa bineceğiz işte, dört beş kilometre falan aşağıda" gibi bir şeyler mırıldandılar. Kardeşim ben sanki sizden pastanenin kordinatlarını istedim. Ne pastaneymiş arkadaş. Bunlar kol kola gittiler ben kalakaldım bisikletçi abiyle. O sırada bisikletçi abinin tezgâhının önündeki tabela dikkatimi çekti. Tabelada "Lütfen çığırtkanlık yapmayın" yazıyordu. Anlayamadım neden böyle bir şey yazdığını. Bisikletçinin kendisi "BİSİKLET" diye bağırmıyordu. Hem bağırıyor olsa kendisine böyle bir uyarı niye yapsın? Sordum abiye neden böyle bir yazı astığını. Genel olarak çığırtkanlıktan hoşlanmadığını söyledi. Ne manyak bir herif bu böyle dedim içimden. Fakat adam bende enteresan bir merak uyandırdı. Onu tanımak istedim. Kendimi onun yerine koydum hatta kısa süreliğine. Sahilde bisiklet kiralıyorum ve çığırtkanlıktan hoşlanmıyorum. Ortaya nasıl bir insan çıkıyor hayal edemiyordum. Hayal etmeme de gerek yoktu zaten. Herif karşımda duruyor.

"Abi" dedim, "sen anlat biraz nesin necisin".

"Ne anlatayım işte bisikletçiyim" dedi.

"Onu biliyoruzda" dedim "onun dışında nesin?"

"Nolsun işte" dedi "öyle".

Karşımda gardını almış bir bisikletçi vardı. Adam hakkında fikir sahibi olmak neredeyse imkânsızdı. Bu adam zengin midir, değil midir kestirmek imkânsızdı. Biraz eğitimsiz olduğu anlaşılıyordu tabii ama o kadar eğitimsizlik kadı kızında da olur. Karşımda kanlı canlı duran bir adam var ve onun hakkında tek bildiğim şey çığırtkanlıktan hoşlanmamasıydı. İlk defa başıma böyle bir şey geliyordu. Yani ben hayatımın genelinde insanları enine boyuna tanımak isteyen bir adam değilim zaten. Ama bu kadar az ve alakasız veriyle ne yapacağımı bilemez haldeydim. Hangi okulda okuduğunu sordum. Okumadığını söyledi. Askerliği nerede yaptığını sordum. Erzurum'da dedi. Askerliğini

ne olarak yaptığını soramadım çünkü adam rahatsızlığını belli etmeye başlamıştı. Bisikletçinin tezgâhında ikinci bir tabela olmak üzereydim.

Yaktım bir sigara ve bisikletsiz değerlendirdim sahili. Çok zoruma gitmişti dışlanmış olmak. Ayrıca bir tur bisiklete binmek için beni otelden kaldırıp buraya getirmişlerdi. Sonra şaka yapar gibi gittiler. Ben biraz daha binseydim bisiklete diye düşündüm. Vazgeçtim sonra. Öyle düşüne düşüne uzunca bir süre yürüdüm. Ailecek sahilde gezenleri izledim. Bir bankta oturdum yarım saat kadar. Sonra içim ezildi, dedim şurada büfeden kek falan alayım meyve suyuyla bankta yer içerim. Serin serin esiyordu. Moralim biraz yerine gelecek gibiydi. Moralimin düzelmeden önce "bak böyle devam et ben kendime gelirim" mesajı vermesi beni yüreklendirdi. Abur cubur doldurdum kucağımı, oturdum banka yemeye başladım. O sırada bizim mahalledeki motor tamircisinden mesaj geldi. Bana mesajda "Naber" yazmış. "Naber" yazmamış ama "Nbr" şeklinde yazmış. Önce bir düşündüm yani mahalledeki motor tamircisi bu. Bir terslik yok bu işte dedim. Ben de cevaben "Saol cnm sn?" yazdım. "Abi sen amcanın motorunu bırakmıştın bize, motorun bakımı bitti dört gündür duruyor onu bir alsanıza." Dedim "abi ben şehir dışındayım nasıl alayım?" Sonraki mesajlarına cevap vermedim. Amcamı arayıp git motoru al demeye de üşendim açıkçası. Motoru bozulan o, o düşünsün dedim. Kendi motorunun peşine düşmeyen adamın ben niye peşine düşeyim? İhtiyacı olsaydı elbet arardı öğrenirdi tamircinin yerini, gider alırdı. Çok elzem değil demek ki dedim.

Kafamdan bir türlü şu pastane meselesini atamıyordum. Bana yarın ağız verdikleri yere gidip uzaktan bakayım dedim. Neymiş şu pastane görelim. Atladım dolmuşa indim halamın pastanesinin orada. Uzaktan uzağa dikkatlice yaklaştım tarif ettiklere yere bakarak. İleride bir kalabalık vardı. Çelenkleri de görünce ikna oldum pastanenin orası olduğuna. Böyle park gibi bahçe gibi bir

yerin ortasındaydı pastane. Kim gelir de burada pasta yer lan diye düşündüm. Ne saçma yere açmış pastaneyi. Sadece bilenlerin gidebildiği çok özel yerlerden olsun istemiştir heralde dedim. Ama buraya bilenler bile gelirken zorlanır. Öğrenme süreci zor çünkü. Biraz daha yaklaşayım dedim sinsice. Davullar zurnalar ve göbek atanları görünce biraz afalladım. Önce bunun abartılmış bir pastane açılışı olduğunu düşündüm. Ama sonra anladım ki bu bir düğün. Nuran'ı gelinlikle görünce şimşekler çaktı beynimde. Nuran bir manyaktı. Hem de manyaklar içinde sürmeli manyaktı.

Elimde yarım topkek, bir zamanlar sevdiğim kız önümde gelin oluyor. Nuran'ı sevmekten aceleyle vazgeçmiştim o ayrı. Ama dokunaklı bir andı bu. Neden bana haber verilmemişti? Ayrıca Suat'ı döven Salim'in abisi bizzat damat olarak bulunuyordu düğünde. E Suat nasıl geldi bu düğüne? Beynim iyice durmuştu. Ortada benden gizlenen bir düğün vardı. Tabii ki göbek atacak halim yoktu ama neden yalan söylediler? Neden açıklamadılar. Ya da şöyle söyleyeyim; birkaç saat sonra abisi evlenecek olan kız neden sahilde bisiklete biner? Düğün koşuşturması falan da mı olmadı? Bu kız lazım değil mi düğün organizasyonunda? Bu ne genişlik? İsmet Abi de oradaydı. Eğleniyorlar ve gülüyorlardı. İşte bu dışlanmışlık hissi. Elimden düşüp yerde dağılan topkek. Ağlamak üzereydim. Düzgünce biri bana açıklasa sikimde olmazdı. Ama öyle bir numara yaptılar ki Nuran'a tekrar âşık olmak üzereydim. Sanki birisi alnıma kırmızı kalemle "KAYBEDİYORSUN" yazmış ve altını çizmişti.

Suat beni çok fena sattı diye düşündüm. Salim'le onu ben tanıştırdım o hemen aileden biri oldu. Bu herif samimiyette hızlı, yalakalıkta tahsilliydi ama böylesine bir ibne değildi. Üzgün üzgün döndüm otele. Odadaki o sessizlik ve ben kol kola oturduk. O anlarda vur patlasın çal oynasın eğleniyorlardı. Kimsenin aklında değildim. Yalnızdım.

Eski bir FBI ajanı olsam ve boşandığım eşimin kardeşiyle tatil planları yapsam daha iyiydi. Gidip düğünü mü dağıtayım, ne yapayım şimdi? Suat'ı beklemeye karar verdim ve Suat gecenin kõründe geldi. Işıkları açtı ve tekli koltukta beni gördü.

"Neden?" diye sordum.

"Kızma" dedi. "Biliyorum üzücü bir durum ama başka çaremiz yoktu. Seni Nuran'ın düğününe çağıramazdık. Neler hissettiğini biliyorduk ve üzülmeni istemedik."

"Bunu düğünden önce açıklasaydınız ya" dedim. "Ayıp ulan. Banane Nuran'dan, ben seni bilirim. Yani bilirim sanırdım. Ama sen de sattığına göre beni bu şehirde durmaya gerek yok."

"Yapma" dedi. "Gitme" dedi. "Salim'le ben evlenmeye karar verdik" dedi.

Ah ulan şu hayata bak. Teyzenin biri dolmuşda camı açmakta zorlandı diye dünya evine giriyorsun be koca Suat... Bu haberin beni haddinden fazla sevindirmiş olmasını düşünmemeye karar verdim. Yani tabii ki sevinmeliydim ama bu kadar sevinmemeliydim. Bana gariban gibi uzaklardan düğün seyrettirdiler. Sinirim geçmemeliydi. Ama geçti. Suat'ı tekrar tarif etmeme gerek yok, o tipe sahip bir adamın ağzından çıkan şeyler insana bir anda kendisini farklı hissettirebilir. Biraz toparladım kendimi ve "Ee Suatcığım geç otur bakalım karşıma" dedim, "nasıl oldu bu iş bir anlat". Başladı anlatmaya, Salim onun ruh ikiziymiş, hayatını paylaşmak istediği kişiymiş falanmış filanmış derken lafını kestim; "Oğlum bu Nuran zaten evli değil miydi?" diye sordum. Meğer Nuran ve kocası evlenmişler fakat durumları olmadığı için düğün yapamamışlar. Nuran'ın babası da ben bu çocukları düğünsüz bırakmam, ilk fırsatta yapıyoruz düğünü demiş. Daha sonra işler yoluna girince hemen organize olmuşlar, hak ettiği eğlenceyi teslim etmişler bu ilişkiye. Nuran'ın babası ne iş yapıyor diye sordum Suat'a. Dershanesi var dedi. Tersanesi olsa daha az rahatsız olurdum. Ulan dershanesi olan adamın nasıl durumu

olmaz da çocuğuna düğün yapamaz. Benim şu hayatta tanıdığım hiç kimse, girdiği hiçbir sınavı kazanamadı ve sürekli dershaneye gitti. Suat'a dedim, "Oğlum durumu olmayan dersaneci mi olur?" Adamın borcu harcı çokmuş, yeni düze çıkmış. "Peki" dedim, "Nuran Salim'in dershaneden arkadaşı, o dershane bu dershane mi?" Öyleymiş meğer.

Ulan o düğünde İsmet bile vardı – ki İsmet ile Salim'i ben tanıştırdım. Ayrıca evlenen Salim değildi. Salim'in dershaneden arkadaşıydı. Yani İsmet'i düğüne Salim davet etmiş olamaz. Nuran ise zaten İsmet'i tanımıyor- ne alakaysa. Herif ne yüzsüz çıktı arkadaş, kabak göte sinek gibi her yerde. Suat'a sordum İsmet neden oradaydı diye. İsmet, Nuran'ın babasının dershanesinin olduğu binada spora gidiyormuş. Gide gele gide gele bir tanışıklık olmuş Nuran'ın babasıyla arasında. O da çağırmış düğününe.

Yahu sadece asansörde konuştuğun adamı ne diye çağırıyorsun sen düğüne? Asansörler bu kadar etkili mi ikili ilişkileri geliştirmek konusunda? Ne ara bu kadar ahbap oldun da karşılıklı göbek atıyorsun? Şimdi bir adam ve bir kadın, on katlı bir binanın en üst katında komşu olsalar, binaları asansörlü olsa, her şey çok daha kolay oluyor yani. Şimdi bu adam ve bu kadın evlenseler, bunda o binayı yapan müteahhidin de payı var. Hatta on kat yapılmasına izin veren belediye memurunun bile payı var o evlilikte. E bunları düğününe çağırıyor musun? Belki o adam, aynı bizim Suat gibi, bindiği dolmuşta cam açılmıyor diye müteahhit oldu. Suat, Salim'le evlenmeye kalksa çağıracak mı dolmuş şöförünü ya da teyzeyi düğününe? Ben teyze olsam kalkıp gelmem. Dolmuş şöförü olsam da kalkıp gelmem Salim ve Suat'ın düğününe.

AMA İSMET GELMİŞ.

Anlatabildim mi derdimi?

İçimi bir korku kapladı sonra. Ansızın telefonum çalabilir ve aynı parkta bisiklete bindiğimiz amca beni torununun sünnetine çağırabilir. Gitmeye kalksan bir şey takmak lazım. En kötü bir çeyrek altınla gitmek lazım. Durumum yok altın takacak. Ama ben o çocuğu altınsız bırakmam, ilk fırsatta koşar takarım altını. Dedim "Oğlum Suat benim yine ayarımla oynadın gece gece. Yatalım bunları sabah konuşuruz". Hemen heyecanla "Abi yarın amcam İstanbul'a geliyormuş onunla buluşuruz di mi?" diye sordu. "Oğlum bir bok yediğimiz yok zaten. Onunla da buluşuruz, halanla da buluşuruz, hatta çağır bisiklete binelim aşağıda" diye cevap verdim. Koca adamı bisiklet binmeye davet edemezmişiz. Ayrıca Suat'ın amcasını tanıyorum. Kendine ve dış görünüşüne çok dikkat eden biraz kasıntı bir herif. Böyle yaz mevsimi daha gelmeden bronzlaşmaya başlar, spora yazılır falan. En son gördüğümde yine çok bronz tenliydi. Ama yani böyle bir bronzlaşmak yok. Adam resmen doğalgaz sobasına dönmüş, bakır tencere gibi parlıyordu. Yarın ne ile karşılaşacağımı az çok kestirebiliyordum. "Salim'i de çağırdın mı?" diye sordum. "Evet. Amcamla tanıştıracağım" dedi.

Ben Suat'tan önce davranıp, Salim'i Suat'ın amcasıyla liseden arkadaşım olarak mı tanıştırsam diye düşündüm. Sonra çok ayıp olur dedim. Salim ilk kez aileden birisiyle tanışacaktı ve gerilimli olacaktı. Liseden arkadaşım desem Suat'ın amcası asılırdı Salim'e. Öyle bir adam çünkü o.

Işıkları kapattık ve uyumadan önce bir süre daha konuştuk. Bir taraf daha geç cevap vermeye başladığında kendi kendine söylenerek uyursun, olması gereken budur. Fakat Suat böyle şeylere aldırmıyor. Birisi ona yavaş cevap veriyorsa, o soruyu daha sık soruyor. Aynı sorunun cevabından birkaç tane lazımmış gibi. Bana nereden baksan yedi sekiz defa Beşiktaş'lı Recep'in soyadını sordu. Bilmiyordum veya hatırlamıyordum. "Takoz Recep yok mu lan işte" diye de ipucu verdi sağ olsun. Kardeşim heralde

biliyorum adamı ama soyadı gelmiyor aklıma napayım. Uyusak ve bunları hiç düşünmesek ne güzel olurdu. Fakat Suat soyadı krizini atlattı ve Recep'in orta sahadan attığı golü anlatmaya başladı. Ben hikâyenin sonunu duyamadım tabii ki, uyuyakaldım. Ama eminim Suat sonuna kadar anlattı o golü. O gece hayatımın rüyasını gördüm.

7. GÜN

Rüyamda enteresan bir makine bulunmuştu. Artık insanlar uyurken de yaşayacak gibi bir sloganla pazarlanıyordu. Makine kapsül gibi bir şeydi ve içine girip uyuyordun. Seni uyurken farklı bir zamana gönderiyordu ve orada yaşamaya devam ediyordun. Aslında rüya görmüyordun da rüyaymış gibi gerçek hayatı yaşıyordun. Böylece uyurken geçirdiğin süreyi de yaşayarak değerlendirmiş oluyordun. Ben o kapsülle 1995 yılına, Mesut Yılmaz'ın miting konuşmasına gittim rüyamda. Süre dolmadan kapsüle geri dönmem gerekiyordu, aksi taktirde cihaz beni moleküllerime ayırabilirdi. Uyuyarak kaybetmem gereken zamanı Mesut Yılmaz'ı dinleyerek kurtardım. Oturdum ANAP'lılarla çay içtim, sohbet ettim. Sonra efendi gibi tam zamanında döndüm kapsülüme ve uyandım. Bu rüyayı Suat'a anlattığımda sanki ben gerçekten böyle bir şeyi savunuyormuşum gibi tepki verdi. "Lan olğum siktirgit ne kapsülü olmaz öyle şey" dedi. Be gerizekalı anlattığım şey bir rüya zaten. Ben sana "Oğlum rüyamda gördüm hepsi gerçekti" gibi bir cümle kurdum mu? Böyle bir cümle olur mu ayrıca. Suat sadece yaşadığı şeyleri kafasında canlandırabiliyordu, yaşamak istediği şeyleri canlandıramıyordu.

Amcasına serseri gibi gözükmek istemediği için aynada çok oyalandı. Telefonda Salim'e de düzgün giyinmesini söyledi ve biraz tartıştılar. Ben de toparlandım giyindim ve çıktık. Salim'le dolmuşa bineceğimiz yerde buluşacaktık. Sessizce yürüdük bir süre. Sonra Suat bir süre oteldeki halıların renginin duvarların

rengiyle kontrast yarattığını ve insanı yorduğunu anlattı. Benim de bu konuda rahatsız olabileceğimi düşünmüş olabilir. Ben katılmadım bu konuşmaya. Dolmuşa giden bu yolda, enerjimi kaldığımız oteldeki halıların ve duvarların rengini tartışarak harcamak istemedim. Herhangi farklı bir gün farklı bir zamanda olsak kendimi düşünmeden atartım otele duyduğumuz ortak nefret konuşmasına. Lakin ne dolmuş yolu buna müsait ne de Suat'ın enerjisi doğru.

Dolmuşa bineceğimiz yerde Salim bizi bekliyordu. Saatime baktım acaba geciktik mi diye, gecikmemiştik. Ama Salim'in yüzünde nerede kaldınız lan ifadesi vardı. Yanına gittik bize hiç nerede kaldınız lan muamelesi yapmadı. O an dedim ki bu kız kendisini ifade etmekte zorlanıyor. Asıl yansıtmak istediği şey "Beni çok sinirlendirdin Suat" cümlesiyken beceremeyip "Nerede kaldınız" ifadesi takınmıştı. Dolmuşu beklemeye başladık beraber. Salim kardeşiyle kavga etmiş onu anlattı bize dolmuş gelene kadar. Suat da sürekli aralara girerek amcasıyla ilgili bilgiler verdi. Amcasının yanında nasıl davranmalı nasıl konuşmalı gibi şeyler. Bu iki hikâye benim kafamda birleşip tek bir hikâye oldu. Ben ikisine de eşit mesafedeydim ve ikisini birden dinliyordum. Salim'in kardeşiyle kavgasının arasına ufak ufak amcaya has özellikler katıyordum kafamda. Hiçbir şey yapmadan dolmuş beklemek neredeyse imkânsızdır. Fakat ben oldum olası bu imkânsızı istedim. Suat'ın amcası da aslında tam bir pezevenkti. Suat kendisinden beyfendi diye bahsediyordu tabii ki.

Dolmuşumuza bindik ve arka tarafa oturduk. Normalde böyle durumlarda kızı en köşeye atarsın ki yabancı bir herifle yan yana gelmesin. Artık bu otomatikleşmiş bir şey. Ama bizim heralde basiretimiz bağlandı o an, Salim'i en dışta bıraktık. Salim'in yanına gebelek gibi bir adam oturdu o anda. Üstelik adam diğer camın kenarına oturabilirdi ama oturmadı. Salim'in yanına oturdu. Ben de tabii ayar oldum. Suat'a da sinirlendim biraz. Bu kız senin

sevgilinse eğer dikkat et kardeşim böyle meselelere. Kızı köşeye yönlendirmezsen, gider zart diye köşeyi kaparsan böyle olur. Lan ayrıca ben niye bir çiftin ortasında oturuyorum. Aslında suç bende. Ben Salim'e müsaade etsem, otursa sevgilisinin yanına hiçbir sorun yok. Hem biz ne zaman bu kadar sığ adamlara dönüştük diye de kızdım ayrıca. Yani bir kızdan dolmuşta onun yanına oturarak faydalanmak mümkün mü? Böyle bir şey mümkün değil. E bundan rahatsız oluyorsak aynı zamanda bundan memnun da oluyoruz demektir. Ben gitsem bir kızın yanına otursam mutlu olacağım demek ki. Peki bunu yaparken düşünüyor muyum? Düşünmüyorum.

Dolmuşun dolmasını bekledik ve o Salim'in yanına oturan adamın arkadaşı da oturdu köşeye. Dolmuşumuz harekete geçti. Saniyeler içinde anladım ki bu iki adam gay. Sevgililer yani. Dedim ulan aynı refleks gaylerde de mi var? Sonra tabii olmaz öyle şey dedim, gay bir insan bir kızın yanına oturarak neden partnerini korumaya çalışsın. Çok saçma. Erkek olsa orada anlarım. Suat'a bir baktım adamın umrunda değil. Sonra benim önümden el kol kullanarak tartışmaya başladılar. İnsanın kendisini ifade etmesini kolaylaştıran bir şeydir jest ve mimikler. Mimiklere razıyım, hepsini severim mimiklerin ve karşımdaki insandan mimik beklerim. Ama göt kadar dolmuşta jestli jestli konuşmayın bir zahmet. Ya da yan yana oturun öyle konuşun. İki adet Barış Manço, iki yanımda oturup birbiriyle tartışıyor. Rahatsız oldum ama tepkisizliği tercih ettim. Dolmuş ortamının insanın hayatını nasıl değiştirdiği konusunda tecrübeliydim çünkü.

İneceğimiz yere geldik. Pezevenk amcayla buluşacağımız yer on dakikalık yürüme mesafesindeydi ve güneşin alnında hararet yapmıştık iyice. Marketten soğuk bir şeyler almayı teklif ettim ve markete yöneldim. Marketin tam yanında bir dönerci vardı ve önünde de beyaz bir çöp kovası duruyordu. Cebimde biriktirdiğim saçma saçma fişleri o beyaz çöp kutusuna attım. O sıra-

da dönercinin sahibi bana kızdı ve "Kardeşim bu çöp kovası bu işletmenin çöp kovası" dedi. "Ben de belediye değilim ki herkesin çöpünü toplayayım." Adam haklıydı ama haksızdı da. Dedim "Abi iki tane kâğıt parçası yapma gözünü seveyim ne oldu sanki atınca?" Haklı olarak "E kardeşim buradan geçen herkes iki kâğıt parçası atsa başedemeyiz ki" dedi.

Bu benim için çöp kovası malubiyetiydi. O da çöp kovasını o kadar dışa koymasaymış dedim içimden. Adama söylesem bunu belki bir ihtimal tartışmanın seyrini etkilerdi fakat temelde haklıydı. Deliler gibi çöp kovasını savunan dönerciyi geçip markete girdim. Buzdolabının önünde bakındım biraz. Önümde gerçekten soğuk bir şeyler vardı ama çok kalabalıklardı. Kola mı alsam meyve suyu mu bilemedim. Kola almaya karar verdim. Marketçi abi benimle dalga geçer gibi "Çok doğru bir seçim beyefendi" dedi. Sesimi çıkarmadım, verdim parasını aldım meşrubatları. Suat ve Salim beni beklememişler ve bir hayli ilerlemişler. Tartışmaya daldılar heralde dedim, arkalarından onlara nazaran biraz daha hızlı yürüyerek yetişmeye çalıştım. Namuzsuzlar bir de hızlı yürüyorlar, zor oldu yetişmem. Nefes nefese ve sinirle "Beklesenize lan size burada soğuk bir şeyler yetiştirmeye çalışıyorum" diye söylendim. Dalmışız dediler. Amcasıyla buluşacağımız yere geldik ve amcasını uzakta gördük. Suat durun dedi, amcamın yanına kolalarla gitmeyelim şurada bir yerde bitirip gidelim dedi. Ayıp olurmuş amcasına bu sıcakta, ona da almak lazımmış. Alalım o zaman dedim şuradan bir yerden. Bu seferde bunu ilk başta düşünecektik abi dedi. Allah'ın doğalgaz sobası herifi için çektiklerimize bak. Suat, Salim ve ben, uzaktan Suat'ın amcasına baka baka kolaları kafamıza dikiyorduk. Boğazımı yaktı tabii arada nefes aldım. Salim kolasını bitiremedi çok soğuk geldi, Suat o kadar para verdik diyerek zorla içirmeye çalıştı. Kız iyice direnince kendisi içmeye kalktı. Kendi boğazı da yanınca dibini bana verdi ben içtim.

Şişkin şişkin ve geğire geğire vardık amcanın yanına. Suat yapıştı amcasının eline ve inanılmaz içten bir öpücük kondurdu. Salim ise jet hızıyla hanım hanımcık bir kıza dönüştü. Bu sahtekârlık artık midemi bulandırıyordu. Ağzıma gelen safrayı görseler onların da midesi bulanırdı. Tabii ki bu bulantıdan beni sıyıran taktiklerim vardı. Ben de hemen baş ağırısı yaşayan adamı oynamaya başladım. Çünkü o öyle bir hal ki on beş dakika içerisinde "Neden böylesin sen" sorularını duymaya başlarsın. Gardımı almalıydım ki herkesi gün boyu geri püskürtebileyim ve kendi kabuğumda nefes alabileyim.

Ama bana sorsan "Kendi kabuğumu sikeyim" derim. Amcası bizi koruyup kollayan ebeveyn edasıyla "Aç mısınız, size bir şeyler yedireyim"dedi. Olur dedi Suat ve amcasının tavsiye ettiği bir kebapçıya doğru yol aldık. Suat'ın amcası yol boyunca o kebapçıyı övdü. Aslında amcası bu gibi şeyler için gelmişti İstanbul'a. Kebapçılar ya da gece kulüpleri, ne fark eder. Bu durumda Suat sadece bir aperatif olabilir. Kendisi de biliyordu bunu ama ortada yalandan bir aile hasreti var. Kebapçının sokağına girdik ve Salim aniden "Aaa burası bizim dersanenin sokağı" dedi. Aha dedim zaten belliydi bir şey olacağı. Ben hiç etrafıma bakmadan yürüyordum İsmet'i ya da Nuran'ı görürüm diye. Nuran'ın babasını ya da kocasını da görebilirdim tabii.

Salim koşarak gitti dersanenin binasının önünde oturan Nuran'a selam verdi. Suat da amcamın yanından böylesine koşarak gitmesine sinir oldu bir anda. Ben yalandan Suat'ın amcasıyla konuşur gibi yaptım. Saçma sapan bir şeyler söyledim adama. Benim yalancı sohbetim Nuran'ın bana selam vermesiyle kesildi. Hafifçe kafamı kaldırıp gülümsedim. "Naber Nuran?" dedim. "İyi nolsun" dedi. O sırada İsmet spordan çıktı.

Yanında beraber spora gittiği beş kız arkadaşı vardı. Bu kızlara güzel denmezdi ama çirkin de denmezdi. Ne çok seksiydiler ne de değildiler. Meğer İsmet spora tam kıvamında insanlarla gi-

diyormuş. Ben de her şeyin ortası insanları yanımda görmekten mutluluk duyardım spor yaparken. İsmet'le selamlaştık, Suat'ın amcasının İsmet'le tanışması falan orada nerden baksan on en beş dakikamızı yedik. Suat'ın amcası dostane gözükmek adına İsmet ve çetesini de davet etti kebapçıya. İsmet de oranın ne kadar mükemmel bir yer olduğundan bahsetti. Ben, Suat, Salim, Suat'ın amcası, İsmet ve beş kız arkadaşı aynı kebapçıya doğru yürümeye başladık.

"Aç mısınız, size bir şeyler yedireyim" cümlesiyle başlayan yolculuğumuz bir anda kebap harekâtına dönüştü. On kişilik bir kafile olarak övülen kebapçıya gidiyorduk. Kebapçıya vardık, bizim için masalar birleştirildi. İsmet beş kız arkadaşıyla masanın bir cephesine oturdu. Biz de karşısına oturduk. İsmet ne yaparsa yapsın dışarıdan bakıldığında pezevenk gibi gözüküyordu. Çünkü İsmet'in özünde sahip olduğu temel bir özellikti bu. Yani o beş kızın yanına gerçek bir pezevenk oturtsalar İsmet'in yerini tutmazdı. Ama gel de bunu bu kızlara açıkla. Şu hayatta karşıma sadece kabul etmek zorunda olduğum şeyler çıktı zaten.

Ben bir buçuk kuşbaşılı kaşarlı pide söyledim, Suat bir pilav üstü döner söyledi, Suat'ın amcası bir buçuk Adana söyledi, Salim iki lahmacun söyledi, İsmet bir sac kavurma söyledi, İsmet'in yanındaki kız bir kıymalı pide söyledi, İsmet'in iki yanındaki kız da bir kıymalı pide söyledi, İsmet'in oturduğu cephenin en sağındaki kızın solundaki yani İsmet'in üç yanındaki kız önce bana bakarak sonra garsona bakara bir buçuk kuşbaşılı kaşarlı pide söyledi, İsmet cephesinin en sağındaki kız bir şey almayacağını söyledi ve soğuk su var mı diye sordu.

Çirkinliğin tarifi bizim masaydı. Antik Yunan'a bir kebapçı açsan ve biz bu ekip böylece kapısından orayı öve öve girsek, kimsenin kafasında soru işareti kalmazdı. Gecenin köründe cevaplayamadığı sorular yüzünden hararet yapan, karısını uyandırıp "ateş bastı koş bana bir su ver" diyen onca insanı, onca düşü-

nürü hiçe sayarak bitirdik önümüzdeki yemekleri. Gerçi kimse "Çirkin nedir?" sorusunu merak etmiyor ki cevabıyla mutlu olsun. Ayrıca İsmet ve çetesi ne için var?

Şimdi bu masanın hesabını ödemek tabii ki Suat'ın amcasına yakışırdı. Oturduğu her sofrada şanını yürüten bu adam, hesabı ödemek için her deliliği yapabilirdi. İsmet cephesi de düşünceliydi bu konuda. Beş adet kız arkadaşıyla oturduğu bu masadan hesap ödemeden kalkamazdı İsmet. Ayrıca Suat'ın amcası kızlardan ikisiyle samimi olmaya başlamıştı bile. O yüzden İsmet derhal hesabı ödeyip bu meseleye son vermeliydi. Suat'ın amcası tuvalete diye gidip hesabı ödeyince ortalık karıştı tabii. İsmet bir anda parladı "Olur mu öyle şey, sen burada misafirsin" diye çıkıştı. Bu cümleyle çıkışılmaz aslında ama olduğu kadar işte. İsmet bu sefer ben bunun altında kalacak adam değilim hırsıyla başka aktiviteler aramaya başladı. Zaten bu adam aktivite insanı, ona de ki "İsmet ne yapsak?" o sana ne yapacağını da bulur kimlerle yapacağını da. Dedi "Bu gece hepinize Boğaz'da yemek ısmarlayacağım". Suat'ın amcası mecbur kabul etti bunu. Gençler konuşmuş anlaşmış bize de bir laf düşmez bu durumda.

SUAT'IN AMCASINA NELER YAKIŞIR:

1- Deri ceket, deri pantolon, deri eldivenler.
2- Çıplak bedene sarmalanan sapsarı patiska kumaş.
3- Bele kadar uzatılmış saç ve çok kısa kırmızı şort.

Hep beraber gacır gucur kalktık masadan ve kebabçının önünde şöyle bir toparlandık. Ben Suat'a "Siz gezin amcanla, ben bir arkadaşı görmeye gideceğim" dedim ben hıphızlı kaçtım oradan. Görüşecek kimsem yoktu. Gidecek bir yer de yoktu. Öyle rastgele akşama kadar yürümek istiyordum. Bizim otelin olduğu tarafa değil de tam tersine yürümeye başladım. Bakkala girip sigara aldım kazasız belasız ve yoluma düşünerek devam ettim.

Hayatımın tümüne "olduğu kadar" ismini verdim.

Öyle güçlü bir zırh ki "olduğu kadar". Her zaman ve her şeye, gerekli veya gereksiz söyleyiver gitsin. Kendi kendine durduğun yerde arka arkaya beş bin kere söyle istersen. Tanıdığım ve tanımadığım herkes, biliyorum ki olduğu kadarıyla yetiniyor. Dünya çirkin bir yer olsun istiyorsan, "olduğu kadar" çirkindir. Birisini çok mutlu etmek istersen eğer, "olduğu kadar" mutlu edersin onu. Olduğu kadarı seni rahatsız ediyorsa, ona yine olduğu kadar itiraz edebilirsin.

"Olduğu kadar" dünyadaki bütün sorulara verilebilecek en güçlü cevaptır. Ama yine de hiçbir zaman "TAM" olarak tatmin edemez kimseyi. Özü gereği yine "olduğu kadar" tatmin etmek zorundadır. Tam değilse eksiktir, eksik "olduğu kadar" tamdır.

Bir buçuk kuşbaşılı kaşarlının içimdeki ağırlığını kendime tarif etmenin yollarını arayarak yürüdüm bir süre. Üzerime öküz oturmuştu ve onunla beraber yürüyordum. Sanki Suat, İsmet, Salim, Nuran ve dahası, elimde taşıdığım pazar poşeti gibiydi. Domates kadar değersiz ama domates kadar güzel bir adamdı Suat. Kızıyordum biraz ama bir domatesten sana müthiş bir sakinlik vermesini bekleyemezsin. Hava çok sıcak olduğundan, marketlerle ve soğuk içeceklerle sık görüşüyordum. Abimin fazlaca yatırdığı parayla kendime bir Mp3 çalar alayım dedim. Teknoloji mağazası bakınarak devam ettim yürümeye. Teknoloji satan herhangi bir yer görsem zart diye dalacaktım kapısından. Çünkü hem klimalıdır hem de benim teknolojiye ihtiyacım vardı. Yalnız başıma yürüyorsam eğer yapabileceğim en güzel şey müzik dinlemek. Müzik dinleyerek hayal kurunca kafanda klibini de çekmiş oluyorsun. Yetiyor.

Beş dakika sonra falan bir mağaza gördüm, girdim içeri. Mp3 çalarlar ne tarafta diye sordum gösterdi görevli arkadaş. Bir sürü modelin yer aldığı cam vitrinin önünde, hepsinin tek tek özelliklerini okuyarak karar vermeye çalıştım. Kiminin hafızası yüksekti

kimisinin şekli güzeldi ya da ses kalitesi daha iyiydi. Şekli güzel olanlara bakmamaya karar verdim, çünkü temelde gözümle seçeceğim bir ses aygıtına güvenemezdim. Dinliyor olmam lazımdı. İçlerinden özellikleri en güzel olanını deneyebilir miyim diye sordum. Kasanın oradan cam vitrinin anahtarını aldı, yanıma geldi ve biraz geri çekilmemi istedi. Sanki ben vitrinde zenginleştirilmiş uranyum beğendim. Ne hakla bana "Az kaçıl" muamelesi yapıyor anlayabilmiş değildim. Ama anladım hemen çünkü cam vitrinin kapakları dışa doğru açılıyor. Ben sürgülü zannetmiştim ama değilmiş. Anneanne vitrini gibi yapmışlar. Bir de öyle bir ötüyor ki anahtarı takınca kulakları patlatır. Neyse ki görevli vitrini vahşi bir hayvanmış gibi sakinleştirdi hemen. "Kulaklık da alıcak mısınız?" diye sordu. "Kendi kulaklığı yok mu?" diye sordum. "Kendi kulaklığını mı alıcaksınız?" diye sordu. "Kendi kulaklığı iyi değil mi?"diye sordum. "Sizin kendi kulaklığınız mı var?" diye sordu. Denemekten ve Mp3 çalar almaktan vazgeçip çıktım dükkândan dışarı.

Dükkânın önüne adımımı attım Suat aradı. "Oğlum haydi koş gel amcam çok güzel bir dondurmacıya getirdi bizi" dedi. Ne tarafta olduğunu sordum, tarif ettiği yer bana baya yakındı. Yani dolmuşla üç dakika ama yürüyerek on beş dakika falan mesefedeydi bu mükemmel dondurmacı. Ben bir tane mükemmel dondurmacı bilirim o da bizim mahalledekidir. Çocukken o külah yapma zımbırtısını çok severdim. Hatta sadece külah yemek istediğim zamanlar olurdu sıcak sıcak. Dondurmayı da hep sade alırız bir ailecek. Bizim bildiğimiz ve çevremizi rahatsız edercesine savunduğumuz şeylerden birisi de dondurmanın beyaz olmasıydı. Dondurma bize göre beyaz olmalıydı. Suat'ı ve amcasıyla paylaştığı dondurma heyecanını görmeye doğru adım adım yaklaşıyordum. Gezmekte olduğum yerleri tam olarak bilmesem de kafamda hangi yöne gideceğimi nereden sapacağımı kestirebiliyordum. Bir sokağa girdim ve sokağı girer girmez tanıdım.

Bu sokak bizim Suat'la defalarca piyaz yediğimiz köftecinin olduğu sokaktı. Köftecinin önünden geçerken adam beni tanıdı ve kafasıyla hafifçe selam verdi. Normalde bu adam selam verecek adam değil. İsmet Abi yüzünden yapıyor bunu. Ben de sahte sahte gülümseyerek "Hayırlı işler abi" dedim. O da hiç bekletmeden "İsmet Abim nasıl?" diye sordu. "Bir saat evvel gördüm yine çakı gibi" dedim. Gülüştük ve yürümeye devam ettim. Bambaşka bir adam üzerine oturttuğumuz bu sahte insaniyetin tadı ağzımdan silinsin diye ölene kadar piyaz yiyebilirdim. Ve o sahtekârlığın tadını ağzımdan silen şey piyaz değil, takdiri ilahi olurdu. Belki İsmet sevdiğim saydığım bir adam olsaydı böyle hissetmezdim.

Suat'ın amcası, Suat ve biricik sevgilisi Salim gerçekten çok güzel bir yer bulmuşlardı. Manzarası falan çok güzeldi. Aslında ben şehir manzarası sevmem, yüzlerce binaya bakarken düşünebildiğim şeyler o evlerden kaç tanesi kombilidir, kaçının zemini marleydir ya da parkedir gibi şeyler oluyor. Manzarada ağaçlar, gökyüzü ve deniz olsa işim çok daha kolay. Ama tabii bu manzarada da sığınabileceğim bir deniz var, o bana yetti.

Oturdukları dondurmacının (aslında dondurmacı değil çay bahçesi ama dondurması da çok iyi) masaları ve sandalyeleri bok gibiydi. Ne güzeldi ne de rahattı. Bir şeyi çok güzel yapabiliyorsan, onu insanlara katlanacakları çok fena şeylerle beraber sunmak zorundasın. Belki de bu ticaretin kaidesidir ama kimse bu konudan bahsetmek istemiyordur. Çok rahatsız bir şekilde yalanan insanların içindeydik ve ortama karşı hissettiklerimi dondurmayla sıvama derdindeydim. Suat'ın amcası güleç yüzü ve sıcacık sesiyle beni masaya buyur etti. "Otur aslanım" dedi. Güleç yüz ve sıcacık sesle söylenecek şey değildi bu. Normalde babacan gelmeliydi bu tavır, gelmedi. "Ee naptınız?" diyerek oturdum masaya. Pek bir şey yapmamışlar. Ben de bir sade dondurma söyledim garsona ve bir köşesinden dinlemeye başladım masada konuşulanları. Bu işletmenin çalışanlarındaki gariplik dikkatimi

çekti sonra. Garsonlardan biri çok ama çok uzun boyluydu, diğeri neredeyse 55 yaşındaydı, bir tane de 14-15 yaşlarında bir kız vardı. Çalışma arkadaşlarımızda aradığımız temel özellikler o kadar birbirine benzemiyordu ki bu çay bahçesiyle.

Ben bunları düşünürken Suat'ın amcası hararetle bir şeyler anlatıyordu ve Salim'in gözleri pörtlemişti. Amcaya olan hayranlık değildi bu. Öyle olsa anlarım hemen. Burada gerçekten şaşırtıcı bir şey vardı ben de anlamaya çalıştım. Suat'ın amcası geçen ay arabayla takla atmış otobanda, hastaneye kaldırılmış ve iki hafta komada yatmış. Daha sonra da bir hafta yoğun bakımda kalmış ve mucizevi bir şekilde her yeri iyileşmiş. Doktorlar hayret etmişler ve "Senin ölmüş olman gerekirdi" demişler. Profesörler falan incelemiş Suat'ın amcasını. Herkesin etrafında mutlaka vardır, doktorların "Senin iyileşmen imkânsız" dediği biri. Böyle şeyler olabiliyor nedir bu şaşkınlık? Bu da aynı hava durumları gibi. Sıcaklık her zaman mevsim normallerinin üzerindedir. Bir kişi de çıkıp demez ki kardeşim sıcaklık her sene böyleyse demek ki normali bu diye. Ben de tabii ayıp olur belki diye şaşırır gibi yaptım. Direk "la bi siktirgit" diyemem koca adama. Suat'ın amcası hisli hisli anlatmaya devam etti: "Ben bir kere öldüm, iki kere doğdum. Artık kendime zaman ayırıp layıkıyla yaşayacağım."

"Ben bir kere öldüm, iki kere doğdum. Artık kendime zaman ayırıp layıkıyla yaşayacağım."

Ben şahsen bir kere ölsem ve iki kere doğsam buraya dondurma yemeye gelmezdim. Eğer senin hayat dediğin şeyin hakkını şu uzun boylu garson veriyorsa buyrun ben sizi yalnız bırakayım. İnsanlar büyüdüklerinde önemli olma zorunluluğu hissediyorlar sanırım. Gençken bu o kadar önemli değil çünkü o yaşa kadar mücadele etme hakkın var. O yaşa geldiğinde arz ettiğin önem yeterli değilse devreye bunlar giriyor. Ayrıca madem ki böyle bir hayat tecrübesi yaşadın ve güzel bir cümle kurma ihtiyacı duydun, o cümledeki "Kendime zaman ayırıp" kısmını at ordan hiç

hoş değil. İnsan kendisine zaman ayırmak isterse ve ergenliğini geçirmişse, tatile gider ya da arkadaşlarına bir mesaj vermek istiyordur bi süre benim odama gelmeyin gibisinden. Sen, ben, yeğenin ve sevgilisi dondurmacıda oturuyoruz be adam hiç mi utanman yok senin.

SUAT'IN AMCASININ AĞZINA YAKIŞAN CÜMLELER:

1- İnsanın ne olduğunu anlamak için önce yüzüne, sonra ayak bileklerine bak. Adamsa adamdır, değilse ben adam değilim.

2- İki şeyden haz etmeyenle dost olmam diyen adama güvenmem. Ya ailevi sıkıntıları vardır ya da hayatın rutininden çıkmak istiyordur.

3- Beni bilirler... Severim. (Acaba sevdiğini mi biliyorlar yoksa bilmelerini mi seviyor?)

4- Yanlış yapana şöyle bir bakarın. Anlarsa ne âlâ...

5- Geçmişimi önüme çarşaf çarşaf serenler, hani neredeler şimdi?

Şaşkınlıkla dinledik ve büyük geçmiş olsun dileklerimizi kendisine ilettik. Hayata dair söylediklerine hayranlık da duyduk. Suat bu masanın "Amcayı idare edin" vazifesini çok güzel sırtlanıyordu. Hem zaten kendi amcasıydı ona düşerdi bu görev. Benim amcam olsa önce benden beklenirdi, ben de elimden gelenin fazlasını yapmaya çalışırdım. Ama bu durumda elimden geleni yapmam kafiydi. Dondurmadan ben de çok memnun kaldım hakkını vermek lazım. Üstüne bir de çay söyledim ve bir sigara yaktım. Suat mosmor oldu ben sigara yakınca. Amcasının yanında sigara yakmam onu çılgına çevirdi. Amcasına baktım şöyle bir, hiç de rahatsız olmuşa benzemiyordu. Ama Suat gerçekten morarmıştı sinirden. Amcasından müsade istemeye kalksam kesin bana "Sigarayla saygı olmaz" diyecekti. O cümleyi duyacağıma Suat'ı morartırım daha iyi.

Suat kulağıma eğilip "Utanmaz herif! Adamın yanında niye sigara yakıyosun, asker arkadaşın mı o senin?" dedi. Ben de Suat'ın

kulağına eğilip "Suatcığım sigarayla saygı olmaz" dedim. Suat benimle uğraşırken Salim'in kontrolünü kaybetti. "Amcaya yaranmaya çalışan hanım sevgili"den bir anda bizim ilk oturduğumuz geceki Salim'e dönüştü kız. Biz aramızdaki meseleyi halledip masaya döndüğümüzde her şey için çok geçti. Salim'i şu cümleyi kurarken yakaladık: "Ya bence evlilik dünyanın en saçma şeyi. Neden beraber yaşayamasın ki iki insan. Ben şahsen çocuğumu evlenmeden doğuracağım."

"Şahsen ve evlenilmeden doğurulmuş bir çocuğun topluma ne gibi bir faydası olabilir?" cümlesini de amcanın ağzından duyduk ve bizim için her şey tamamlanmış oldu. Zaten moraran Suat bir anda şeffaflaştı ve kendisini korumak için garip şekillere giren böceklere döndü. Artık o dondurmacıda garsonluk yapabilirdi. Keşke dedim içimden şu cocuğun bir cv'si olsaydı yanımızda bırakırdık çıkarken. Yukarıdaki cümleleri kurabilecek bir insanın, o cümleleri işitmemek için evlenmeye razı olacak başka bir insanla mücadelesi başlamak üzereydi. Tabii ki Salim makineli tüfek gibi "hangi yüzyılda yaşıyoruz"ları, "kasmamak lazım"ları döşedi saniyeler içinde.

KASMAMAK LAZIM:

Kasmamak lazım diyen bir insanı karşıma alıp, evet kardeşim şu andan itibaren kasmadan devam ediyorsun hayatına desem ne yapar acaba? "Kasmamak lazım" cümlesi kasmadan söylenebilecek bir şey değil ki. Kasmayan adamın bunun farkında olmaması gerekir bir kere. "Ya geçen gece otururken bir baktım hiç kasmıyorum" şeklinde fark edemezsin bunu. Şu hayatta kasılmadan yapılması gereken her şey –ki herkes buna yaşamak diyor—müthiş bir kasılmanın ürünüdür. Çocuğunu kasmadan doğuran bir kadın gösterin bana. Yok öyle biri.

Fiziksel bir meseleden bahsetmiyorum tabii ki ama bu sahtekârlık midemi bulandırıyor. Şimdi ben kasmayıp suratına kussam ne dersin? Kasmadan oturabilecek misin karşımda? Ayrıca

şu hayatta bazen kasmamak gerektiğini düşünebilirsin. Peki kasmamaya kasan bir adam olabilir misin?

Neredeyse Suat'ın amcasıyla güçbirliği yapıp şu Salim'i maymun edesim geldi. Suat'ın amcası ise Salim'i sakince dinledi. Belli ki çok tartışmalar görmüş geçirmiş bir adamdı. Ben zorlanıyordum sakinliğimi korumakta. Yani şu Salim, eğer ben kasmasam neler olabileceğini bir bilse konu kapanırdı. Salim bütün kadınsı enerjisiyle yarım saat kadar konuştu. Hep beraber dinledik. Suatcığım zaten her sonuca razıydı o anda. Ben heyecanla amcanın tecrübe ve adamlık kokan cevabını beklemeye başladım. Suat'ın amcası Salim'e, annesinin babasının ne iş yaptığını, kaç kardeş olduklarını falan sordu ve boğazını temizledi. Ben tam Salim'e müthiş bir bilgelikte ayar verecek diye beklerken amca Suat'a dönüp "Nereden buldun lan bu soysuzu, bu alcak şerefsizi? Bu kendini bilmez ucuz karıyı"dedi.

Kocaman adama yakışan bir haraket değildi bu. Suat'ın amcasına yakışan cümleler arasında da yok buna benzer bir şey. Bu adam neden böyle yaptı anlayamadık. Yahu o gencecik kız, olabilir böyle düşünceleri. Anlayış göster ya da daha düzgün bir dille sen de kendi düşüncelerini söyle. Ama ilginçtir ki Salim'in örnek alması gereken insan bu adamdı. Baksana hiç kasmadı adam. Salim çok bozuldu ve sinirlendi, gözü döndü kızın. Neden sinirleniyosun, halbuki adamın ne kadar enteresan olduğunu benim kadar sen de anladın yani. Suat'ın amcası sürekli olarak bana doğalgaz sobasını hatırlatıyordu ve bu cümleyi haykıran bir doğalgaz sobasını düşünmek bile istemedim o an. Salonda yalnız başına televizyon izlerken bir anda "Nerden buldun lan bu soysuzu?" diye bağıran bir doğalgaz sobası...

Gariban Suatcığımın sesi soluğu kesildi, söyleyecek bir şey bulamadı kaldı öyle. Amca da manyak gibi bu çirkin sorusunu tekrarladı "Söylesene lan nereden buldun?" diyerek. Şimdi amcacım götüm yese sorardım sana ama soramıyorum, "layıkıyla

yaşamak" bu mu? Keşke dediğin gibi zamanını kendine ayırsaydın da şu çirkinliği yaşamasaydık. Alelacele hesap istendi ve ayrıldık oradan. Dondurmacının önünde Salim Suat'la vedalaştı ve gitti yanımızdan. Kız en azından biraz anlayışlı çıktı, orada bir terbiyesizlik yapmadı. Hem Suat'a da tavır yapıp selam vermeden gidebilirdi. Bir dondurmacının önünde Suat, Suat'ın amcası ve ben kalakaldık. Bir yanda orta yaşlı, bronz ve çok sinirli bir adam; diğer yanda, sevgilisi ve amcası arasında kalmış gariban Suatcığım. O şehre geldiğimden beri ikinci kez kendime "Ben nerdeyim?" sorusunu sordum. Otomatik olarak ve sessizce başladık yürüyüşümüze. Nereye gidiyoruz veya ne yapacağız bilmiyorduk ve bunu konuşmak da istemiyordu kimse. Biz aynı yöne doğru ilerleyen sığırlardık. Avını paylaşan sırtlanlar gibi kebap yedik, arkasından gebeş gibi dondurma yaladık ve günün bu noktasında hiçkimsenin yaşam enerjisinin aynı olmadığını anladık. Neyse ki hava biraz serinlemişti. Normalde ben hareket halindeki bir gruba dahilsem hemen sorarım "Marketten bir şey isteyen var mı?" diye. Bu şartlarda böyle bir şey sormasam kimse gocunmazdı. Bir on dakikalık yürüyüşten sonra biraz ortamı da yumuşatmak adına "Yalnız yediğimiz dondurma enfesti" dedim Suat'ın amcasına bakarak.

Normalde "enfes" kelimesini hiç kullanmam ama yumuşaması gereken ortamlara girince ağzımdan o çıkar. Suat'ın amcası kafasını kaldırıp "EN iyisi" dedi. Ben yumuşamaya davet eden ses tonumla "Aksi düşünülemez" dedim sırıtarak. Şimdi dalga mı geçiyosun ne yapıyosun, ne bu hal ve hareket? Bir dondurmacıda dondurma yedin ve ortaya çıkan şey her ne ise sen bunun aksini düşünemiyorsun öyle mi? Benim karşı tarafı eyleyen hallerim çok yavanmış onu da öğrenmiş oldum orada. Daha fazla zorlamadan ben de kendi dünyama döndüm ve sessizce yürüyüşe eşlik ettim. Suatcığım ise kimbilir neler düşünüyordu ya da daha önemlisi neler hissediyordu. Neredeyse yirmi beş otuz dakikalık yürü-

yüşümüzün sonunda Suat'ın amcası bir anda yaşama sevinciyle doldu ve "Ya ressam bi arkadaşımın sergisi var oraya götüreyim sizi" dedi. Dünyaya tekrardan layıkıyla yaşasın diye gönderilen bu adam bütün bu yolu sessizce yürüyerek geçiremezdi zaten, demek ki bir süresi varmış, onu beklemiş.

Suat ve ben önümüze amca tarafından getirilecek her türlü aktiviteye kayıtsız şartsız razıydık. Amca yatın ulan üstünüzden atlayacağım dese biz sessizliğimizi bozmadan uzanırdık betona. Ben yine ağları delip "müthiş bi plan" dedim amcaya. Kendime dublaj yapıyor gibiydim. Benim sesime sahip bir meşe palamudu konuşuyordu o an. Amca hemen bir taksi çevirdi ve bindik içine. Suat amcasıyla arkaya oturdu ben öne oturdum. Tarif ettik gideceğimiz yeri ve kendimizi taksinin içindeki fırtınaya teslim ettik. Çok güzel rüzgâr vuruyordu yüzümüze. Yani benim yüzümdeki gayet mutlu ediyordu. Birkaç dakika da bir taksici abiden "ne bu sıcak", "gece uyutmuyor yemin ederim" gibi cümleler duyuyordum. Adamı sıcaklara sövme konusunda cesaretlendirmek istemiyordum ama cevapsız bırakmak da istemiyordum. O yüzden tebessümle kafa salladım her söylediğine. Amcası arkadan gideceğimiz serginin ne kadar müthiş oldunu anlatıyordu. Ressam arkadaşının inanılmaz yeteneğinden ve müthiş kıvrak zekâsından bahsederek konuyu sanatçıların çılgınlığına kadar getirdi.

Taksici de o konuşmaya kaydı tabii hemen. Ne yapsın benim sırıtan ve sallanan suratımı. Suat'ın amcasını dikiz aynasından keserek "Valla abi Allah herkese bir beceri bir kabiliyet vermiş ama kullanmasını bilene tabii" dedi. Benimle beraber Suat ve amcası da sırıtarak kafa salladı bu cümleye. Yolculuğumuz bu noktadan itibaren taksici abinin yeğeninin müthiş yeteneklerini, en küçüğünün verdiği zekice cevapları ve bu işin aslında tamamen yönlendirme meselesi olduğunu dinleyerek geçti. Hak verdiğim yerler de oldu, sırıtarak kafa salladığım yerler de. Ama arada bir içimi Suat'ın amcası zart diye fırlayıp "Sus be kansız pezevenk"

diyecek korkusu kaplıyordu. Hemen arkasından demez lan niye desin, onu rahatsız edecek bir şey mi var diyordum.

Resim sergisinin bulunduğu binanın önüne geldik ve indik. Kapıdan girerken de övgüler yağdı içerideki eserlere. Ben pek sevmem bu tarz işleri ama merak da ederim. Ulan belki hakikaten yüreğimizde bir yere dokunur bir şeyler dedim kendi kendime. Sergiye girdik, ilk dikkatimi çeken, içeride çok çirkin kadınlar vardı. Hayır dedim ve durdurdum kendimi, düşünme bunları, eserlere bak diyerek sakinleştim. Eserlere baktım, hiçbir şey hissetmedim ve dışarı sigara içmeye çıktım. Adam çok güzel kayık resmi yapmış mesela bir tanesinde. Diğerinde mükemmel bir ağaç var. Bir resimde de mesela çok uzun dikine bir şey, onda da çok uzun bir ağaç vardı. O uzun olan güzeldi mesela. Keşke birileri birebir kavak ağacı çizse diye düşündüm. Bu adamın yaptığı resimler çok gerçekçi resimlerdi, fakat gerçekçi olmak gerekirse, kavak ağacı bundan çok daha uzun bir şey. Sigaramı bitirdikten sonra içeri girip ressama "Bu ağaçla bize ne anlatmak istiyorsunuz?" diye sormaya karar verdim. İbnelik olsun diye değil, gerçekten merak ettiğim için.

Sigaramı attım daldım içeri. Gözüm ressamı arıyordu. Sonra aramaktan vazgeçip Suat'ın amcasına sormaya karar verdim. Bu sefer gözüm Suat'ın amcasını aramaya başladı. Sonra onu da aramaktan vazgeçtim ve Suat'a amcasının nerede olduğunu sormaya karar verdim. Suat'ı da bulamayınca e sikerim diyerek tekrar dışarı çıktım. Bir baktım Suat, Suat'ın amcası ve ressam abi kapıda sohbet ediyorlar. Hemen kaynadım aralarına ve sorumu sormak için fırsat kolladım birkaç dakika. Sohbetleri sıkıcıydı ve hemen kaynadığım yerden çekilip bir sigara molası verdim. Tabii birkaç metreden vücut haraketlerini izleyerek sohbetin gidişatını kestirmeye çalışıyordum. Heyecanı sönmeye başlayınca hemen ressam abiye yanaşıp sorumu soracaktım.

Onların sohbeti on dakika falan sürdü, o arada da ben sigaramı içmiş oldum. Hemen koştum ressam abinin yanına ve "Pardon size bir şey sorabilir miyim?" dedim. Kötü bir gülüşle "Yahu biz neden buradayız?" dedi. "Tabii ki" diyerek gülümsedim kendisine ve sorumu ilettim. Elini omzuma atıp "İstersen çalışmanın önüne gidelim, orada konuşalım" dedi . Ben de "Hay hay" dedim. İçeriye girerken o da koluma girdi ve beraberce çalışmaya doğru yürüdük. O çalışmaya yürüme anı beni çok etkiledi. Ben mesela ressam olsam "çalışmaya yürüyenler" isminde bir tablo yapardım. Resmin önüne geldik ve bana "Sanıyorum bundan bahsediyorsun" dedi. "Evet" dedim. Açıklamaya başladı.

"Bilirsin ağaç, hayattır. Peki hayat nedir? Bu ısrarla tutunageldiğimiz şey, bu dallanan, bu budaklanan, bu yeşeren ve meyveler vermesini umduğumuz şey nedir?" dedi ve gülümseyerek gitti.

Suat'ın amcasına dönüp "Nereden buldun lan bu soysuzu?" diye bağırmak istedim. Adamın bu hal ve tavrına gıcık olmama rağmen o dakikadan itibaren sergiyi gezme isteği uyandı içimde. Galiba adama karşı bir şeyler hissetmediğim için sergiyi gezmekte zorlanmıştım. Şimdi adam beni ayar ettiği için her resmine bakıp itin götüne sokabilirdim onu. Bir de oradan buradan duyduklarımla anladım ki bu adam baya ünlü bi ressammış. Piyasası varmış yani. İçkilerin olduğu masanın yanından ressamın broşürünü aldım ve kurcalamaya başladım. Ressamla ilgili bir yazı vardı ve şu cümleyle başlıyordu "İnsanlar kördür... Peki ya biz sanatçılar..."

Ben insanların mal olduğunu biliyordum... Peki ya sanatçılar? Nedir bu duayenlik kavgası anlamadım gitti. Suat içinde yıllarca biriktirdiği saygıyı ve yalakalığı etrafa saçıyordu yine. Biraz uzaktan Suat'ı izleyip eğlensem mi diye düşündüm ama enteresan bir hırsla şu ressam herifin ağzından çıkan her şeyi duymak istiyordum. Birkaç metre mesafe koyarak ve tabii ki söylediği her şeyi duyabileceğim bir şekilde takip etmeye başladım. Yanında

birkaç teyze ile kendi eserleri üzerine konuşuyordu. O çok güzel kayık resminin önüne geldiler ve teyzelerden bir tanesi "Bunu ne hislerle yaptınız?" diye sordu. Ressam abi benim bile hayal gücümü zorlayan cümleler sarf ediyordu. Yani ben bu tarz konularda iyiyimdir ama tabii ki orijinalinin yerini tutmaz. Adam teyzeye birkaç saniye bakıp "Bilseydim şu an beraber olur muyduk?" diye sordu ve gülüştüler. Benim içimi kaldıran ne kadar sahtekârlık varsa organize olmuş bir grup insan tarafından canlandırılıyordu. Suat'ın amcasının Salim için kurduğu cümleyi bu salondaki herkes için kurabilirdim. Bu sergi faslı çıksın hayatımdan diye kendimi salondan dışarı attım ve yakın bir yerlerde bir şeyler içmeye karar verdim. Salonun bulunduğu sokakta biraz dolandım ve çok güzel bir çaycı buldum. Hemen oturdum önüne ve bir çay söyledim kendime. Suat'a da mesaj attım nerede olduğumu bilsin beni aramasın diye. Bir de benim sergiden ayrılıp çaycıya gelmemi amcasına yapılmış inanılmaz bir saygısızlık olarak değerlendirebilir, o yüzden durumu da idare etsin dedim. Mesajımdan beş dakika sonra bir baktım Suat da geldi çaycıya. Oturdu karşıma bir çay söyledi.

"Hayırdır lan" dedim, "amcana yapılacak şey mi bu?"

"Ya abi sorma iyice aklını oynatmış bu herif, ben de daha fazla dayanamadım" dedi.

"Amcandan mı bahsediyorsun ressamdan mı?"

Bir bozuldu buna, suratı saniyeler içinde beş karış oldu. Vay efendim amcası için nasıl söylermiş o böyle bir şeyi, tabii ki ressam için söylemiş bilmem ne. Bir de sesini ayarlayamıyor konuşurken, etraftaki insanlar da duydular. Hiç yoktan Suat'la aramızdaki ilişki dengesini yanlış değerlendirdiler. Konuyu kapatıp daha fazla amcaya saygısızlık suçlamaları işitmemek için Salim hakkında bir şeyler sormaya karar verdim. "Salim'le aranız bozulmaz di mi?" diye sordum. "Salim iyi kızdır bilir ve anlar

durumu" dedi. "Vallahi bravo Suatcığım" dedim, "sen de en az Salim kadar donanımlısın durumlar karşısında".

Suat'a "hani siz evleniyordunuz, kız kasmamak lazım falan diye yardırdı masada" dedim. "Abi ne bileyim ben de anlamadım ki" dedi. Bizim oturduğumuz masadaki gazeteleri falan karıştırırken şifalı bitkilerden bahseden bir dergi gördüm ve ona bakındım biraz. Tabii altta Suat kesintisiz bir biçimde Salim'le arasında ceryan eden meselelerden, kendi düşüncelerinden ve hislerinden bahsediyordu. Suat'la hayatımızın bu döneminde çok yakındık. Bu yakınlık bana çok şey öğretti. Fakat Suat'ın herhangi bir şey öğrendiğini hiç sanmıyorum. O daha çok ona uzak kimselerden bir şeyler öğrenebilecek bir tip.

Suatcığımla beraber çaylarımızı hüpürdeterek amcasının işinin bitmesini bekliyorduk. Sergideki rezaleti yaşamayı bırakıp yanımıza gelirse hep beraber İsmet'le buluşmaya gidecektik. İsmet ve spordan arkadaşları bizi Boğaz'da yemeğe davet etmişlerdi. Zaten Suat'ın amcası hesabı bu koşulla ödeyebilmişti kebapçıda. Ben üçüncü çayımı içiyordum ve daha da içerdim. Çok güzel bi rçay ocağı açmış adam. 55-60 yaşlarında bir amca öyle kendi kendine takılıyor mis gibi. Bir de genç bir eleman almış çay servisini yapan. Mükemmel çayı olan bir yer değil, göze hitab eden bir yer de değil. Sadece çayını içerken kendini iyi hissettiğin bir yer. Çaycıyla ilgili kritiğim yarıda kesildi çünkü Suat'ın amcası müthiş ressam abiyle geldi yanımıza. Tutmuş herifi davet etmiş akşamki yemeğe. O da yapacak hiçbir şeyi yokmuş gibi hemen kabul etmiş. Bu canımdan can götüren tiplerin ortasında müthiş bir akşam yemeği yiyecektim ve kendimi hazırlıksız hissettim.

Böylesine bir organizasyona katılmadan evvel gerçekleştirmem gereken ritüellerim vardı. Onları yapmalıydım ama ne ara nasıl yaparım kestiremiyordum. Akşama oturacağım ultimate yoksunluk masasında kendime hâkim olmalı ve dengemi korumalıydım. Alkol en büyük düşmanım çünkü ayarım bozulur da

maskem düşerse hem kendimi hem de canımdan çok sevdiğim biricik kardeşim Suat'ı utandıracak bir şey yapabilirdim. Ressam abinin hepimizi kucaklayan bilgeliği ve Suat'ın amcasının önümüze çarşaf çarşaf serdiği adamlığıyla müthiş bir akşam yemeğine doğru ilerlemeye başladık. Birkaç dakikada caddeye vardık ve taksiye binelim dedik. Ressam abi buna itiraz etti ve "Dolmuşlara binelim" dedi. İkili gruplar halinde dolmuşların kalktığı yere doğru yürüdük ve boş bir dolmuşun arka dörtlüsüne yerleştik. Dolmuşun harekete geçmesi için dolmuş olması gerekiyordu ve ekolu bir sohbet başladı.

SOHBETİN BAŞLAYIŞI:

Ressam: "Ben akademideyken bu dolmuşlar daha aşağıdan kalkardı ve yeşildi renkleri."

Suat'ın amcası: "Yok ya bunlar hep buradan kalkıyordu."

Ressam- "Olur mu? Bu arazi su işlerinin arazisiydi. Sonradan yanına park yapıldı falan."

Suat'ın amcası: "Valla ben 18-19 yaşındayken teyzemlerin evine giden dolmuşlar hep buradan kalkardı. Hatırlıyorum yani bindiğimi."

Ressam: "Hiç sanmıyorum çünkü biz akademiden çıkınca önce trenle buraya gelir sonra aşağıdaki duraklardan dolmuşlarla evlere dağılırdık."

Suat'ın amcası: "Haaa sen treni diyosun. Asıl buradan kırmızı minibüsler kalkıyordu o zaman."

Ressam: "Hayır, kırmızı minibüs dediğin semt servisiydi. 15 dakikada bir haraket ederdi ve bulamazdın."

Suat'ın amcası: "Ya ben buradan kırmızı minibüse de bindim kaç sefer, yeşil dolmuşa da bindim. Beyaz belediye otobüsleri de kalkıyordu mesela bu sıranın en sonundan ona da bindim."

Ressam: "Senin bu dediğin kaç yılı?"

Suat'ın amcası: "86, 88 yılları arası."

Ressam: "Haaa bak işte şimdi oldu. 86 yılında yol çalışması sebebiyle geçici olarak buraya alınmıştı bütün toplu taşıma araçları. Sonradan burada kaldı geri taşımadılar."

Suat'ın amcası: "Evet doğru dedin şimdi ben de hatırladım aşağı taraftaki inşaatı."

Ressam: "Ne pislik çıktı o inşaattan öyle. Trafiği de aylarca felç etti. Yaptıkları bina da bir şeye benzese bari."

Suat'ın amcası: "O kadar kıyameti kopardılar inşaat yüzünden. Yaptıkları şey de belediyenin ek hizmet binası."

Ressam: "Ah şu geri zihniyet."

Dolmuş şöförü: "Teyzecim sen öne gel, onlar iki kişi yan yana otursunlar."

Genç adam: "Eyvallah kaptan."

Dolmuş şöförü: "20'den 1 mi?"

Yolcu: "50'den 1, 20'den 2 olacak."

Dolmuş şöförü: "Abla be hiç bozuğum yok bekle biraz yolda binenlerden topladığımı sana vereyim."

Suat'ın amcası: "Sarı dolmuşlar 20 kuruştu, beyaz halk otobüsleri de 10 kuruştu o zaman."

Ressam: "Ya biz gençken ne kaçak binerdik beee. Bilen de bilirdi ama ses etmezlerdi. Eskiden abi kardeş ilişkisi vardı insanların arasında."

Dolmuş şöförü: "Abicim önce hafifçe vur ön kısmına, sonra bastırarak kendine doğru çek."

Genç adam: "Abi bastırıcağım da kırarım diye korkuyorum."

Dolmuş şöförü: "Kırılmaz o bastır sen."

Suat'ın amcası: "İlk arabamı hatırlıyorum, 6 ay çıkmadım içinden. Vişne çürüğü bir mersedesim vardı, açılır tavanı falan. Adamların o yıllarda yaptığı teknoloji muazzamdı hakikaten. Elektronik cam falan vardı. Koltuklar falan ısıtmalıydı."

BİTİŞ.

Layıkıyla yaşama derdinde olan bir adamı ve "hayatı önce ağaca benzetip, sonra neden benzettiğini açıklayıp, daha sonra bu benzerliğin bize ne kazandırdığından bahsetmeden sıntarak kaçan" bir ressamı dinledik. Bazen sadece aklından bir renk tutup sağda solda deliler gibi o renkte bir dolmuş aramak lazım. Bulursan yaşayacağın sevinç ile bulamazsan yaşayacağın hayal kırıklığı o kadar eşit ki. Azlığına veya çokluğuna karar vermek de kişinin keyfine kalmış. Dolmuşla ineceğimiz yere geldik ve iki büklüm indik aşağıya. Restoran yolun tam karşısındaydı. Karşıya geçtik ve geçerken Suat, İsmet Abi'yi aradı. İsmet Abi'nin nerede olduğunu öğrendik ve girdik restorana. Yanında beş adet sporcu kız görmeyi beklerken iki tane adam, dört tane kadın ve üç çocuk gördüm. Bunların kim olduğunu ve neci olduğunu hiç merak etmedim tabii ki.

Kim olurlarsa olsunlar bu insanların hepsi İsmet Abi'nin Boğaz'da yemek yiyeceği zaman yanına aldığı kimselerdi. İsmet'in yanındaki insanlar onun sarı ceketi ya da süet ayakkabısı gibiydi. Hangisini nereye ve ne zaman giyeceğini düşünüyordu sadece. Boş gülücükler suratlarımızdaki yerini aldı. Ben ressam abiye bakıp bakıp aynısını yapmaya çalıştım bir süre. Olmayınca bıraktım. İsmet'in yanındaki iki adamdan birisi ilkokul arkadaşı, diğeri ise yazlıktan arkadaşıydı. Üç kadından bir tanesi yazlıktan arkadaşı olan adamın İstanbulda oturduğu binadaki üst komşusuydu. Diğer iki kadın ise hem bu kadının arkadaşlarıydı hem de o üç çocuğun sahipleriydi. Biz ise her yere beraber giden ve her şeyi beraber yapan zevksizler olarak elimizden geldiğince tadını çıkarmaya çalışıyorduk bulunduğumuz ortamın. İsmet ortaya kalamar söyledi ve "Gerçekten eşsiz" cümlesiyle beklentiyi artırdı. Eşsiz kalamarımızı beklerken ressam ve İsmet'in arasında daha sonradan bir güç gösterisine dönüşecek olan sohbet başladı. Tabii ki ünlü bir ressama yakışacak aktiviteyi kafasında plan-

lamış ve hayata geçirmek için çalışmalara başlamıştı İsmet. Neler yapılmazdı ki bu adamla.

İSMET VE ONUN HAYAL TAKIMI HANGİ AKTİVİTELERDEN SONUÇ ALIR, NEREYE KİMİNLE GİTMELİ!

Bowling: İsmet, bowlinge orta okul beden hocası, hocasının eşi ve eşinin sürücü kursundan direksiyon hocasıyla gitmeli.

Yamaç paraşütü: İsmet, yamaç paraşütü yapmaya kendi öz kardeşi, sanayiden en az iki arkadaşı ve dördü geçmemek şartıyla birbirini tanıyan kadınlarla gitmeli.

Anadolu medeniyetleri müzesi: İsmet, Anadolu medeniyetleri müzesine internetten tanıştığı en az iki enfazla altı kişiyle beraber gitmelidir ve bu kişilerden en az üçünün birbirini tanıyor olması gerekir.

Resim sergisi: İsmet, resim sergisine 13-15 yaşları arasında iki delikanlı ve kendisinden minimum on yaş büyük olmak üzere bir akademisyenle gitmelidir.

Yaşar konseri: İsmet, Yaşar konserine sadece kendi ailesine mensup erkeklerle gitmelidir.

Ressam abi ufak ufak demlenmeye başlamış, kısa bir süre içerisinde derinleşeceğinin de sinyallerini vermişti. Suatcığımın canımın bitanemin hâlâ Salim şokunda olduğunu anlıyordum. Onunla bu konuları enine boyuna konuşma fırsatı da bulamamıştım. Onu üzgün görmek beni de biraz üzüyordu. Suat yaşamak istediklerinin ve yaşama ihtimali olan şeylerin hayalini kuramadığı için zart diye evleniyoruz cümlesiyle çıkabilmişti karşıma. Salim de en az onun kadar kıt kafaya sahip olmalı ki beraber benimseyebilsinler bu planı. Buradan, Suat'ında dediği gibi Salim'in ruh eşi olduğu sonucunu çıkardım. Aynı hüznü, aynı mallıkla harmanlayıp, aralarında safça pay ediyorlardı. O sırada İsmet Abi Salim'i sorunca ufak bir sessizlik oldu. "O niye gelmedi yahu?" diyerek hepimizi, en azından Suat'ı, Suat'ın amcasını ve beni susturmuştu. Ben Suat'ın amcasının dellenerek saçma sa-

pan konuşmasından korkuyordum. Ben bundan korkuyorsam eğer Suat altına sıçmak üzeredir diye düşündüm. Ve ne yazık ki korktuğumuz başımıza geldi. Suat'ın amcası aldı sazı elinde ve mükemmel bir solo attı.

İsmet oturduğu yerde doğrulmuş, bu sert sözleri can kulağıyla dinlemeye başlamıştı. Ressam abi ise Salim ile aynı fikirde olabilecek bir adamken, Suat'ın amcasının masada yarattığı hararetle genleşerek küçük sevimli bir Anadolu erkeğine dönüştü. Yine "soysuzlar, namussuzlar" gibi kelimeler havada uçuştu. Konu bir yerde Salim'in ne kadar ucuz bir kız olduğuna geldi. Ben koca adamın ağzına böyle şeyleri hiç yakıştıramıyor olmama rağmen yer yer kendisine hak veriyordum ve bunun vicdan azabını yaşıyordum. O an o masada olmayan biri hakkında söylenen çirkin sözler beni kahretti. Suat ise deney hayvanlarına döndü. Kızı tanımayan insanlar bile amcasının gözlerinde parlayan "beni destekleyin" ışığını görünce abandılar gaza. Suat'ın amcasını delicesine ateşlemeye başladık masa olarak. Öyle bir kıvama geldi ki adam, eline silah versem ve "adımızı temizle" desem koşarak giderdi kızı vurmaya. Sonuçta sen bir kere ölmüş iki kere doğmuş adamsın. Bir kere de öldürsen bir şey olmaz. Ha nolur, senin özlü sözü biraz modifiye etmek gerekir o zaman. Zaten "kendime zaman ayırıp" kısmını atmaya karar vermiştik, onu çıkardığımız yere "bir kere de öldürdüm"ü koyarız tamamlanır.

Suat'ın kulağına eğilip "Oğlum bir şeyler yap iyice çığrından çıkıyor muhabbet" dedim. "Ben bıraktım abi artık ne olursa olsun" dedi. "İyi" dedim, "sen bilirsim ama bu pek hayra alamet bir durum değil". Ressam abi, İsmet Abi ve arkadaşları takdiri hak eden bir ekip çalışmasıyla kudurttular Suat'ın amcasını. Oradaki tek sağduyulu insanlar Suat ve bendik. Bu normal bir durumda o kadar komik gözükecek bir şeydi ki, durumun hiç de normal olmadığı kanısına buradan varıyorduk. Yemeklerimizin tadını çıkarmaya bile çalışmadık. Suat gıdım gıdım bir ekmeği kemirdi

bütün gece. Bense sadece kalamardan tat alabildim. Bu herkesin gerildiği -aslında sadece Suat'ın amcasının gerilerek diğerlerini rahatlattığı- konuşma İsmet Abi'nin olayı ele alıp "Ben şu kızla bir konuşayım, kendine gelsin" demesiyle sonuçlandı.

Bu belki de olmasını isteyeceğimiz son şeydi. Suat da bunun farkındaydı ve son enerjisini İsmet Abi'yi vazgeçirmeye harcıyordu. Fakat İsmet yakıtını almıştı ve kimse onu durduramazdı. Biz ne zaman aralara girip ortalığı sakinleştirmeye çalışsak, ne zaman bir iki cümleyle insanları vazgeçirmeye çalışsak aldığımız cevap hep "Aaa olur mu? Bu büyüklerin meselesi" oldu. Ulan İsmet'in yazlıktan arkadaşının İstanbul'da oturduğu binadaki üst komşusunun arkadaşısın sen. Neyine senin meselen oluyor bu? Kimsin sen ablacım, bu sahiplenme nereden geldi? Sevgili arkadaşım Suat'ın kaderine karar vermek sana mı kaldı? Bu adam bugünlere kendi çabalarıyla geldi. Sen neredeydin bu zamana kadar? Biz seni ilgilendirebilecek onlarca mesele yaşarken neredeydin? Ben de bir gecenin kõründe kapını çalıp "Abla sizlik bir mesele ceryan etti. Lütfen bize bir yardımcı olun" demezsem. Utanmaz karı sofradan aldığı enerjiyle bize laf yetiştiriyor. Ah ulan İsmet, şu soysuzları etrafında dolaştırmasan seni belki severdim.

Suat'la ikimiz biraz sakinleştik ve gözlerimizle konuşmaya başladık. Ben ona "Gidelim buralardan" diyordum. O bana "Dur lan nereye?" diyordu. Gözlerimizle anlaşamadık.

Yemek bitti, hesap geldi, hesap kavgası yapıldı, artık kim kazandıysa biri kazandı bu kavgayı ve restorandan ayrıldık. Ressam abiyi uğurladık, İsmet ve ekibini uğurladık. Suat, ben ve Suat'ın amcası aynı sessiz yürüyüşü aynı gün ikinci kez tekrar ediyorduk. Bu sefer Suat'ın amcası sessizliği erken bozdu, çünkü alkol faktörü vardı. "Gençler ben yarın sabah Samsun'a uçuyorum. Bu gece de bir arkadaşa sözüm var onda kalacağım. Gelin sizinle vedalaşalım" dedi. Suat'ın amcasıyla vedalaştık, Suat'ın amcası

Suat'ın cebine yüklü bir miktar harçlık koydu, ikimizi de yanaklarımızdan öptü ve bir taksi çevirdi kendine.

Biz ise Suat ile sessiz düetimizi otele kadar sürdürdük. Saat çok geç olmuştu, çok yorulmuştuk ve düşünemez haldeydik. Otelimize girdiğimizde zar zor kafasını kaldırıp tebessüm eden resepsiyondaki arkadaşa kafa sallayarak sıyıttık. Odamıza çıktık ve bayıldık.

8. GÜN

Sabah ahşap üzerinde titreyen telefon sesine uyandım. Hemen fırlayıp Suat'ı da uyandırdım. "Oğlum alarm mı ne bu, sustur şunu kaç kere çaldı kim bilir" dedim. Suat saçmaladı önce, sonra kendisini zorlayıp telefonun ekranına baktı. Salim'den 35 tane cevapsız çağrı ve bir mesaj vardı. Mesajda "Görüşmemiz lazım" yazıyordu. Allah Allah dedik ve otel odamızda donlarımızla panikledik. Suat süratle Salim'i aradı ve ne olduğunu sordu. Salim telefonda anlatamayacağını ve onunla bisiklete bindiğimiz parktaki çaycıda buluşmamız gerektiğini söyledi. Hemen giyindik ve uçarak odadan çıktık. Yalnız odadan çıkarken kapı kolu karnıma battı. O kadar acıdı ki öyle bir durumda bile biraz duraksama ihtiyacı duydum. Suat tabii beni beklemeden üçer beşer atlayarak indi merdivenlerden. Bense asansöre binecek olmanın rahatlığıyla bir süre daha duraksadım. Sonra otelin girişinde Suat gerizekâlısıyla buluşup parktaki çay bahçesine doğru koşar adım ilerledik.

Çaycıya geldiğimiz de ben biraz gerildim çünkü Salim'in yanında Nuran da vardı. Noldu ya hayırdır diye oturduk masaya ve benim az da olsa tahmin ettiğim şeyi anlattılar. İsmet sabah kalkmış ve spora gitmiş. Spordan çıkarken binanın önünde kocasıyla bekleyen Nuran'ı görmüş. Nuran'a ve yanındaki kocasına selam verdikten sonra Salim'i sormuş. Dün geceki bütün çirkin muhabbeti Nuran'a anlatmış. Konuşmasını bitirdiğinde anlamış ki Nuran'ın kocası aynı zamanda Salim'in abisi. Salim'in abisi

çılgına dönmüş ve Suat'ın amcasını nerede bulacağını sormuş. İsmet de "Valla ben bilmem ama yeğeni biliyordur" diyerek bizi göt altına yollamış. Alarma geçen Salin ve Nuran bizi uyarmak için ortalığı ayağa kaldırmış.

Eee dedik peki şimdi ne yapmak lazım? Nuran kocasının delirdiğini ve Suat'ın amcasını bulursa öldüreceğini söyledi. Suat'ın amcasının yerini Suat'tan öğreneceği için onu da baya bir hırpalayacağını ekledi. Tamam lan bu kadarını kestirebiliyoruz heralde, siz bize ne yapmak lazım onu söyleyin dedim. Salim bana Gebze'deki boş duran evlerinin anahtarını vererek "Ev boş, oraya gidin" dedi. Ulan dedim gidecek olsam kendi evime giderim, neden Gebze'ye gidelim. "Ortalık sakinleşinceye kadar gidin Gebze'ye" dedi ısrarla.

Suat'a dönüp "Ulan ne yapsak, amcanın yerini söylesek mi?" diye sordum. Sonra hemen sözümü geri aldım. Çünkü Suat'ın amcası da pek tekin bir adam değildi. Durduk yere hır çıkacak, olan bu garibim Suat'la biricik sevdiği Salim'e olacaktı. İşte tam olarak şu an, İsmet'in yazlıktan arkadaşının İstanbul'daki evinin üst komşusunun arkadaşına gidip "Teyze buyur tam senlik mesele var" deme anıydı. Ama bu meseleye girmeye götü yemezdi onun. Ah ulan İsmet senin ben... Herkesin başını yaktın karı gibi. Ne istiyorsun bu insanlardan anlamıyorum. Suat biraz düşündü ve bana dönüp "Oğlum şimdi eve gidersek bu olaylar iyice yayılır. Bizimkiler de duyar falan biz en iyisi Salim'in dediği gibi Gebze'ye gidelim" dedi. Nuran'a İsmet'in neler söylediğini sordum ve duyduklarıma inanamadım. Meğer İsmet biri bin yapmış, kızın ne orospuluğu kalmış ne ucuzluğu kalmış. İsmet tam bir puştun pezevengin teki olmakla beraber aynı zamanda yola gelmez bir dedikoducu ve fitneciydi. Suat'a dönüp "Oğlum gel şu İsmet'i bulup ağzını yüzünü kıralım" dedim, "hem bizim kahvehaneden adam da toplarız, yanına bırakmayalım bu işi". "Yok abi" dedi,

"uğraşmaya gelmez". "Bir de İsmet mi çıksın başımıza" dedi ve dediklerinde haklıydı.

Suat'la beraber boynumuzu önümüze eğdik ve kabul ettik Gebze'ye gitmeyi. Ben hâlâ neden Gebze'ye gittiğimizi anlayamamıştım ama olayların bana yüklediği hislerle ses de çıkaramıyorsum. Oysa tam benim itiraz edebileceğim bir konuydu Gebze'ye gitme konusu. "Oğlum" dedim Suat'a, "Biz şimdi evimize gitsek ve kendi normal hayatımıza devam etsek bir şey olmaz ki." "Ne bileyim lan mantıklı düşünebiliyor muyum ben?" dedi. Otele döndük ve eşyalarımızı toplamaya başladık. Eşyalarımızı toplarken ben her türlü ihtimali düşünmeye de başladım. Suat'a amcasının Samsun'a döndüğünü kızlara söyledin mi diye sordum. Neyse ki söylememiş, rahatladım. "Neden" diye sordu bana. "Oğlum belli olmaz, şimdi bu herif kızların ağzından bir şeyler almaya çalışır falan söyleyiverirler" dedim. "Salim esaslı kızdır, ser verir sır vermez" dedi. İçimden hadi lan dedim, bilmiyoruz sanki bu kızı.

Eşyalarımızı toparladık ve otelden ayrılmak üzereydik. Tam odamızın kapısından çıkarken benim içimi enteresan, tarif edemediğim bir his kapladı. Suat'ın kolundan tuttum ve dur dedim. "Hiçbir yere gitmiyoruz. Ne Gebze'si lan. Niye biz Gebze'ye gidiyoruz, bu ne saçmalık?" İlk başta anlayamadı ama sonra ne anlatmaya çalıştığımı fark edince biraz şok oldu. "Bu Salim'in abisi midir Nuran'ın kocası mıdır bizi isteseydi bugün o parkta da bulurdu, bu otelde de. Nerede bu adam neden gelmedi bize? Çünkü adam ortalık yerde bizim ağzımızdan laf alamaz ve ikimizi birden zaptedemez. Bu Gebze işi bize kurulan bir oyun" dedim Suat'a. İnanmak istemedi önce, hızlı hızlı nefes alıp vermeye falan başladı. Gitti oturdu koltuğa ve kafasını ellerinin arasına koydu. Dedim bu işte bir şeyler var, kesin şu an Salim'in abisi de Gebze yolundadır. Bizi orada oyuna getirip bir güzel dövecekler, sonra da Samsun'a gidecek. Suat gerçekçi oldu ve bana hak verdi.

Suat'ın bu denli gerçekçi olabildiğine ilk kez tanıklık ettim -ki bu adam hayalci bir adam da değildir-.

"Ee" dedi, "peki ne yapmak lazım?" Bence Salim'i bulup neden böyle bir şey yaptığını sormak lazımdı. Köşeye çekip, bu kadar pis bir oyunu nasıl bize hazırlamışlar sormak lazımdı.

NELER LAZIM?

1- Salim'e ulu orta tekme atıp yere düşürmek ve kalkmasına izin vermeden boynuna diz koymak lazımdı.

2- Salim'i Silivri'ye kaçırıp, bize nedenini söyleyene kadar leğende soğuk suyla yıkamak lazımdı.

3- Nuran'a, Salim'in gözü önünde uçan çift tekme atarak onurunu kırmak lazımdı.

4- Salim'in kapısına dayanıp zile basıp aşağıya çağırıp her şeyi bir bir sormak lazımdı.

Biz de son şıkkı seçerek Salim'in evine gitmeye karar verdik. Topladığımız eşyalarımızı tekrardan yerleştirmeye üşendiğimiz için hemen çıktık dışarı. Salim evine gitti mi yoksa Nuran'la geziyorlar mı bilmiyorduk. Ben Suat'a soğuk bir şeyler isteyip istemediğini sordum ve büfeye doğru ilerledim. Yanlışlıkla ve dalgınlıkla şu hayattaki en sevmediğim büfecinin büfesine ilerlemişim sonradan fark ettim. Kola var mı diye sordum sertçe. Yok dedi. Suat'a dönüp boşver dedim yoldan bir yerden alırız elbet ve yürümeye başladık. Bizim otelin arka tarafına tırmanan yokuşu çıktık ve orada park denemeyecek kadar küçük, bahçe denemeyecek kadar da halka ait gözüken harika bir yer keşfettik. Yan yana çok güzel dört tane çardak vardı. Bir tanesinde mahallenin gençleri çekirdek çitliyordu ve çok eğleniyorlardı. Suat'la çardaklardan bir tanesine oturduk. Ben hemen köşede gördüğüm bakkala içecek bir şeyler almaya gittim. Bir tane 2.5'luk kola aldım, dört tane plastik bardak aldım, bir de çekirdek aldım çocuklarda görünce canım çekti. En azından hava kararsın da öyle gidelim

Salim'in evine dedik. Kız evine döndü mü dönmedi mi şüphesi yüzünden.

Suat'ın gözleri dolu doluydu. Bu ihaneti hak edecek bir şey yapmamıştı çünkü. Hatta kendi ağzıyla ve biraz yüksek sayılabilecek bir sesle "Ben onu sevmekten başka ne yaptım" dedi. Bu iki insan birbirini sevmekten başka akla gelebilecek her şeyi yapmıştı açıkçası. Ama dertli ve üzgün Suatcığıma bunu söylemenin zamanı değildi. "Haklısın kardeşim. Boşver" dedim. Aradan biraz zaman geçince şunu fark ettim ki konu ne olursa olsun insan çekirdeğin kölesi oluyor. O bezmiş ve sıkıntıya boğulmuş Suat motor gibi çitliyordu çekirdekleri. Ne dert ne tasa aklı başında değildi. Tuzlu çekirdekten yanan dudaklarımızı buz gibi kolayla serinletiyorduk arada bir. "Oğlum" dedim "önümüzdeki altı ay yemiyeceğim bu mereti". Ses çıkarmadı ve devam etti çekirdeğe.

Oturduğumuz çardakların tam yanında boş bir alan vardı. Mahallenin çocukları orada maç falan yapıyorlar diye düşündüm. Bizim iki yanımızdaki çardakta oturan gençler de meğerse sıcak biraz geçsin diye bekliyorlarmış. O açık alanda maç yapılıyormuş gerçekten. İyi dedim biraz gençlerin maçını izlerim zaman geçer. Ama zaman geçmiyordu. Bir gece kulübünün önünde, aracın içinde bekleyen FBI ajanları gibiydik. Bir planımız vardı ve bu planı hayata geçirmek için beklemek zorundaydık. Onlar nasıl ki kahve içer donut yer, biz de çekirdek çitliyor ve plastik bardakta kola içiyorduk. Ama bizim meselemiz biraz tırt bir meseleydi.

Suat'ın İstanbul'a gelen doğalgaz sobası amcasının ağzından çıkan saçmasapan cümleler yüzünden şu an bu haldeydik. Suat'a da kızdım biraz. Siz bu adama bu kadar çok saygı göstermeseydiniz böyle bir adam olmazdı. Adamı o kadar yüceltmişler ki ağzından çıkan her şeyin doğruluğuna kayıtsız inanıyorlar. Ama bu sefer öyle olmadı çünkü gönül işleri de girdi araya. Suat zaten bunun travmasını yaşıyordu bana kalırsa. Ruh ikizi Salim'in, öz be öz amcasıyla giriştiği hayat kavgası bitirmişti onu. Dayaktan

falan da korktuğu yoktu. Salim'in abisinin onu döveceğini öğrendiğinde o kadar da korkmamıştı ama otelde ona Salim'in de bu plana dahil olduğunu söylediğimde ödü bokuna karışmıştı. Bu "Salim'i kaybedecek olma" korkusuydu. Hâlâ çok seviyordu.

Ben, Nuran ve Salim'in ne kadar da kötü niyetli olduklarını düşünüyordum. Nuran bize bir ders vererek bu konulardaki başarısını kanıtlamıştı. Şimdi Salim'den de benzer tavrı görünce kafamda taşlar birleşti tabii. Bunlar belli ki dershane yıllarından bu yana insanlara hayatı zehir ediyorlardı. Bence Salim'in abisinin Nuran'la evlenmesinin sebebi de "güç yayılmasın, ailede kalsın" gibi bir politikaydı. Acaba dedim Nuran'ın babasının dershanesinde böyle işler için militan falan mı yetiştiriyorlar? Eğitim yuvası süsü verilmiş bir fitne fücur örgütü mü var orada? Bütün bunlar fazla bekleyince akla geliyor. Bayadır bekliyoruz çünkü. Bunun adı bekleme sendromu.

Hatta bana kalırsa bir yerin önünde iki gün bekleyen FBI ajanları da aynı sendromu yaşıyor olabilirler. Mutlaka birisi suç işliyordur, onların orada beklediği süreyi düşünecek olursak. Onlar da kafada ne kurmuşlarsa artık o süre zarfında, ekmek çalanı terörist diye alıyorlardır içeri.

Sıkıntıdan ölmek üzereydim. Salim ise iyice kafayı yakmış, boş boş önüne bakıyordu. "Oğlum" dedim, "bari kalk da biraz turlayalım. Zaten birkaç saate gideriz Salim'in evine. Ya da biz burada beklemek zorunda değiliz ki. Gidelim başka bir yerde bekleyelim şart mı burası? FBI ajanı dediğin insan, işi neredeyse orada bekler. Öbür türlüsü mümkün olsaydı hepsi evinde beklerdi. Hatta gel biz de seninle Salim'in evinin önünde bekleyelim. Hem daha iyi, eve girerken yakalamış oluruz". Fakat Salim duvar gibi durdu sadece. Dediklerimin bir tanesini bile dinlememişti. Adama acımaya da başladım bir yandan.

Amcasını arayıp durumu anlatmayı tekrar teklif ettim Suat'a. Senin amcan kendini bilen, laykıyla yaşayan bir adam dedim.

Göstermelik "amcaya saygı" ile Suat'ı ayıltabileceğimi düşünmüştüm. Biraz işe yaradı ama başarılı oldum denemez. Zor bela Suat'ı oturduğu yerden kaldırdım ve mahallenin arka sokaklarına doğru yürümeye başladık. En azından yürüyelim. Konuşmuyoruz madem aklımızı oynatmamak için yürüyelim. Mahallenin ara sokaklarında gezerken o yörenin insanını inceleme fırsatı buldum. Fakat hiçbir veri elde edemedim o yöre insanı hakkında. Bu yalnız ve yalnız bir inceleme fırsatıydı. Daha fazlası değildi. Belki fazlası içinde saklıydı ama belli ki ben bu fırsatı iyi değerlendirememiştim. Öyle kendi kendine yaşayan insanlar görebilmiştim. İçimden "Buraya ressam abiyle gelmek lazım. O anlar buralardaki meseleyi" dedim. Her boktan bir şey çıkaran bir adam olduğu için her fırsatı da değerlendirebilecek kapasitede bir adamdı. Sokaklardan birinde civardaki süpermarketlerden birine ait bir servis aracı gördük. Hemen "Koş Suat şuna binelim bizi markete götürsün" dedim. Enteresan bir şekilde benimle servis aracına doğru koşmaya başladı. Ama aynı ruhsuzluk ve sessizlikle yaptı bunu. Nefes nefese kaldık ama servis aracına yetiştik. Kapıdan sordum "Abi bizi markete atabilir misin?" diye. "Atlayın" dedi ve bindik servis aracına.

O da servisini bitirmişti ve markete dönüyordu. Belki markete müşterilerle dönerse market müdürünün gözüne girer diye düşündüm. Sonra böyle bir şey yoktur heralde dedim. Ya da en azından varsa bile benim kafamda kurduğum kadar takdir edilecek bir şey değildir. Beş dakika gittikten sonra servisçi abi dikiz aynasından bakarak "Gençler benim bir borcum var, hemen gidip para vermem lazım. Aracı şöyle çeksem köşeye siz beklersiniz di mi?" diye sordu. "Bekleriz abi" dedim, beklemeyip ne yapacağız sanki. Adam araçtan indi, kapıları üzerimize kitledi ve "geleceğim beş dakikaya" diyerek gitti. Ben aracın üzerime kitlenmiş olmasından çok rahatsız oldum. Suat yine tepkisizdi ve belki de onun bu tepkisizliği yüzünden şu andan bu haldey-

dik. Her on saniyede bir "beş dakikaya gelecek nasıl olsa" diyerek kendimi rahatlatmaya çalışıyordum. Ve en azından benim için heyecan dolu bekleyiş başladı. Adamın aracı bıraktığı yer genellikle işyeriydi. O civarda yaşayan pek yoktu anladığım kadarıyla. E adamında zaten bir işi vardı orada, borcunu ödeyecekti.

Şunu fark ettim ki ben kendimi rahatlatmaya başlayalı tamı tamına 1 saat olmuştu. Yani Suat ve ben üzerimize kilitlenmiş bir süpermarket aracının içinde mahsur kalmıştık. Salim'le ilgili planımızın suya düşmesinden çok korkuyordum. "Keşke adamın bir telefon numarasını alsaydık arardık" dedim Suat'a.

Araçta mahsur kaldığımızı o da fark etti ve gözyaşlarına boğuldu. Başını omzuma koyup biraz ağladı. Ben de onu sakinleştirmeye çalıştım. Bir süre sonra da şunu anladım ki ben Suat'ı sakinleştirmeye başlayalı tamı tamına 3 saat olmuş. Suat omzumda mışıl mışıl uyumaya başlamış. Ben de her an bir şeyin krizine girebilir hale gelmiştim. Delirmek üzereydim. Ne yaşadığım herhangi bir şeye anlam verebiliyordum ne de anlamsız dahi olsalar onları kabullenebiliyordum. Yani en azından anlamsızlığın bu kadarına razı olsaydım biraz rahat ederdim. Hava karardı, bulunduğumuz o civar genellikle işyeri olduğu için sokaklar iyice boşaldı ve asıl bekleyiş başladı bizim için. En kötü ne olur, camı kırar çıkarız dışarı dedim. Fakat o marketin servis aracından camı çıkarak çıkmak bizim için bir kelebeğin kozasından çıkması gibiydi. Adamın bizi orada kitleyip gitmesi suç değilmiş, ama bizim camı kırıp özgürlüğümüze kavuşmamız suçmuş gibi. Halbuki bu servis aracını cart diye ortadan ikiye yırtsam ve öyle çıksam dışarı buna bile kimse bir şey diyemezdi.

Sinirlerime hâkim olmak zorundaydım. Camı kırıp Suat'la beraber otele doğru koşarak gitmek istiyordum. Ama yapamıyordum. Neden yapamıyorum acaba diye çok zorladım kendimi ve biraz fazla zorlamış olmalıyım ki uyuyakalmışım. Sabah bir motor sesiyle uyandım ve servis şöförünü gördüm. Hiç düşünmeden

ve konuşmadan adamın arkasından atladım boynuma ve Allah ne verdiyse tekme tokat saldırdım. Bizim çıkardığımız seslere Suat da uyanmış ve hemen anlamış meseleyi ne hikmetse. O da aynen benim gibi çullandı adama. Ben servis aracının etrafından dolaşıp adamı dışarı çıkardım ve dışarda dövmeye devam ettik. O civarda genellikle işyerleri olduğu için henüz kimse gelmemişti dükkânını açmaya. Saat sabahın 5'i ya da 6'sıydı. Sokaklar bomboştu. Sokak köpekleri bile korktu bizden. Herif bir de o haldeyken ve utanmayarak kafasını kaldırıp "Abi kusura bakmayın işim uzadı" demez mi?

Son birkaç günün bütün hırsını çıkardık servis şöföründen ve bir nebze olsun rahatladığımız gözlerimizden okunuyordu. Tuttum herifi yakasından ve "Şimdi seni burada gebertmemem için bize yardımcı olman gerekiyor" dedim. Suat ne yapmaya çalıştığımı tam olarak anlayamamıştı. "Ya dövdük işte bırak adamı da otele dönüp kahvaltı yapalım" dedi. Ama ben biliyordum ne yapacağımı. Servis şöförü bizden onlarca kez özür diledi ve ne yapmam gerekiyorsa hazırım dedi. İyi dedim ve kendimizi Salim'in oturduğu mahalleye bıraktırdım. İyice kendimize gelmiş, ferahlamış ve açılmıştık. Salim'den hesap soracak kıvama gelmiştik yani. Canımı sıkan tek şey ise bir süre beklememiz gerektiğiydi. Bu saatte kendi evine bile giremez insan. Suatcığım ve ben belki de son zamanların en serin anlarını yaşayarak boş sokaklarda yürümeye başladık. Yol üzerinde açık gördüğümüz bir fırından mis gibi poğaça aldık ve onları yiyerek devam ettik yürümeye. Aniden ruh halim değişiverdi tabii. Yine kendimi en olmadık anda ve en olmadık yerde huzurlu hissediyordum. Ama bu sefer Suat'ın da benimle aynı şekilde hissettiğini biliyordum. Suat bir önceki geceyi kan uykusunda geçirerek yaşadığı her şeyi kabullenmişti. Bu sabah onun yeniden doğuşu gibiydi.

9. GÜN

Sokaklarda serin serin gezindik uzunca bir süre. Artık etrafta arabalar da insanlar da hareketlenmişti. Mahallenin yavaş uyanışına tanıklık ettik ve içimize dolan huzurla sadece tebessüm edebiliyorduk. İnsan içindeki huzurla ancak sırtabiliyor zaten. İnsanın içindeki huzuru insanlara faydalı olmak için kullanabilmesi neredeyse imkânsız bir şey. Bu sebeple ben herkes gibi huzur istemiyorum. Huzuru son nefesi vermeden tadabilirsem ne güzel. Huzur, bütün beyni kaplayan bir şey olduğu için hiçbir şey düşünemiyor olman lazım. Halbuki düşünemiyor olmayı başka bir şey olarak öğretmişlerdi bize. Yani huzurlu olacağımız hiç aklımıza gelmezdi.

Geçmesini beklediğimiz süre su gibi geçti gitti. Çünkü aklımızda süreyle ilgili bir düşünce yoktu. Sadece kurulmuş bir alarm vardı ve zamanı geldiğinde bize "Hadi git ve Salim'e dersini ver" diyecekti bu alarm.

Salim'in oturduğu apartmanın önüne geldik ve biraz durakladık. Sonuçta kızın kapısına dayanıyorduk, her türlü ihtimali düşünmeli ve ona göre hareket etmeliydik. Ben Salim'i görür görmez ne diyeceğimizi düşünüyordum daha çok. Bu işin panikli kısımlarını doğası gereği Suat daha çok düşünüyordu. Salim'in kaç numaralı dairede oturduğunu sordum Suat'a ve zile bastım. Kapı açıldı, binaya girdik ve merdivenleri çıkmaya başladık. Dördüncü kattaydı evleri. Asansör de yoktu. Elimizde yemediğimiz poğaçaların bulunduğu poşetle sanki kahvaltıya gelmiş gibi gö-

zükûyorduk. Hiç hesap sormaya gelmiş insan görüntüsü yoktu üzerimizde ve bu tehditkârsızlık beni rahatsız etti. Biraz deli, biraz gözü dönmüş gözükmeliydik fakat şartlar bizi bu hale getirmişti.

Salim'in oturduğu kata çıktık ve kapıda bir teyze bizi bekliyordu. Büyük ihtinmalle bu teyze Salim'in annesiydi. Bu aileye ait bütün kadınlara karşı bir çekincem ve sinirim vardı. Bir şey diyemeden koca kadını yumruklarım diye korkuyordum. Almamız gereken cevapları alamadan sadece yaşlı bir kadını dövmüş olmakla yetinmek benim en son tercihimdi. Ayrıca karakolluk olup haklıyken haksız gözükmek de vardı işin ucunda. Teyzeye o zamana kadarki en sahte gülüşümle günaydın dedim. Öylesine sevimli oldum ki al bağrına bas. Bu hallerim işimize yarayacaktı çünkü "sinir" teyzeyi ürkütebilirdi. Oysa şimdi sakin sakin bize Salim'i teslim edicek ve hiçbir şey düşünmeden hayatına devam edecekti.

"Teyzecim Salim evde mi?" diye sordum. "Salim abisigille Gebze'ye gitti yavrum" dedi. Haklı çıkışımın resmileştiği o anlarda, normalde sinirden kızarmam gerekirken gururlanarak yeşerdim. Teyze ne bizim bir şey dememizi bekledi ne de kendisi bir şey dedi. Zart diye kapattı kapıyı. O kapı öyle kapanınca ben sevimli görünüşümle ilgili biraz düşünmek zorunda kaldım. Suat'a dönüp "Yaa işte Suat, ruh ikizin Gebze'ye gitmiş" dedim. Cevap vermedi, arkasını döndü ve merdivenlerden inmeye başladı.

Biz bu kızın böyle bir plan yaptığını tahmin etmiştik de Gebze'ye gidebileceğini neden tahmin edememiştik? Ulan zaten Gebze'ye gideceği planın bir parçası değil miydi? Bizim asıl Gebze'ye gidecek olmasını tahmin etmemiz gerekiyordu. Madem ki bu kız bu Gebze planının içinde, neden evinde otursun ki? Herhalde gidecek abisigille beraber. Dün bütün gün ve bütün gece yaşadığımız o ızdırap o kadar anlamsızmış ki. Kafamı duvarlara vurasım geldi. Suat'ın kafasını da duvarlara vurasım geldi. Gitgide sinir

hastası manyaklara dönüşüyorduk. Bize başka bir şeyler lazımdı.

Salim'lerin oturduğu binanın ikinci katına indiğimizde, kattaki dairelerden birinin kapısı açıldı ve hayatımda gördüğüm en güzel kız dışarıya çöp çıkardı. Orası Salim'lerin apartmanının ikinci katı değildi artık. O muhteşem güzelliği aklıma "çöp çıkaran" olarak kaydettim ve Suat'ı izleyerek inmeye devam ettim. Binanın önüne çıktığımızda şöyle bir baktım yukarı doğru. Baktım. Sonra vazgeçtim bu işlerden. Yine kötü niyetli olmasından ve beni üzmesinden korktum. Cesaretim yoktu aşka. Ama yine de kalbim bir başka çarpıyordu. Sevgili Suatcığıma göz ucuyla bakıp "Sen de böyle sevseydin keşke" dedim içimden. Bunlarla kaybedilen zamana sarılıp boynundan öpesim geldi daha sonra. Çünkü o sırada binanın kapısından "Çöp Çıkaran" çıktı. Elinde yine çöp vardı ve bu kez binadan çıkarıyordu. Ah be dedim, sen iste o çöpü şehir dışına çıkarırım seninle. Kendimi adarın o çöp kovasına. Yeter ki sen iste. Ama evlenecek olursak seninle, daha fazla çöp çıkarmanı istemiyorum. Sen evinde otur, çöpü ben çıkarayım. Lakin böylesine bir kız evlenecek olsa, çöp çıkarma hakkını kendisinde saklı tutardı. Bunu biliyordum ve anladığım kadarıyla şu hayattaki tek özgürlüğü buydu. Sadece çöp çıkarırken kendisi olabiliyor, onun dışındaki zamanlarda hayal dünyasına dalıyor ve başka başka kimselerin çöplerini çıkarıyordu sanırım.

Elindeki kovayı usulca büyük çöp bidonuna döküşünü izledim. Bu yaşadığım büyülü saniyeleri taciz eden şeyler çıksa da kovanın içinden, yine de mutluydum gördüklerimden. Terlikleri çok tanıdık gelmişti ve onun yaşadığı bir eve yakışmayacak kadar iyi çöp çıkmıştı kovasından.

Suat'a seslendim: "Suatcığım gel otelin oraya dönelim de ne yapacağımızı düşünelim." Kabul eder gibi kafasını salladı ve dolmuşların geçtiği yola doğru yürümeye başladık. Yolda kadının

biri gülümseyerek Suat'la bana kafa salladı. Anlayamadım kim olduğunu. Yanımızdan geçip gittiği için arkasından koşup bakmaya da üşendim. Neyse dedim kendisini yalnız hisseden bir mahalle sakinidir heralde. Yokuş aşağı bir yoldu ve attığımız her adımda bedenimiz titriyordu. Parmak uçlarıma sinir bozucu bir ağırlık biniyordu ve tabanlarım yanıyordu. Arkamda dünyanın en güzel kızını bırakmıştım. O "Çöp Çıkaran", ben "Dolmuşa Yürüyen". Yapacak bir şey yoktu. Kaderimiz buydu. Ya da buna benzeyen şeylerdi.

Dolmuşların geçtiği caddeye indiğimizde Suat'ın dili çözülmüş, sinirini ya da sevincini artık ne hissediyorsa döker hale gelmişti. Karmaşık şeyler hissediyor olmasını çok iyi anlıyordum ama onun için yapacak bir şey bulamıyordum. Artık ona yol boyunca Salim'in nasıl alçak bir insan olduğunu anlatabilirdim. Bu genelde işe yarayan bir şeydir. Çoğu zaman içindeki ne ise onu öfkeye dönüştürerek baş edersin zaten. Ama garibim Suat'ımın içindekilerin öfkeye dönüşmesi bile bir işine yaramazdı. İçinde öylesine bir öfkeye yeri yoktu. Onunki gibi bir kalbe sahip olan kimselerde öfkeye ayrılan yer çok dar olduğu için hiçbir şeyle baş edemezler. Böyle insanların yanında onlar adına her şeyle baş eden başka insanlar vardır. Şu an için o insan bendim mesela ama görevimi layıkıyla yerine getiremiyordum. Karşı yola geçtik dolmuş beklemek için, bekledik, geldi ve bindik. Normalde hep en arkaya otururuz ama bu dolu bir dolmuş olduğu için ön sırada yer vardı sadece. Nasıl geçtiğini anlamadığım bir şekilde bitti dolmuş yolculuğumuz. Artık neredeyse kendi mahallemiz diyebileceğimiz kadar benimsediğimiz yere gelmiştik. "Gel" dedim Suat'a, "şu sahilde oturalım biraz, düşünelim neler yapacağımızı".

Suat'la İstanbul'a ilk geldiğimizdeki yere oturduk ve birer çay söyledik. Sonra Suat içini dökmeye başladı ve ben Suat'ın içi hakkında büyük bir hayal kırıklığı yaşadım. Suat'ın büyük bir hüzün

ve açmazda olduğunu düşünüyordum. Fakat o bana "Oğlum o kadar evleneceğiz diye buzdolabı falan ayırttım ben memkeletteki Beko bayisine. Kapora falan yatırdım" gibi şeyler söyledi. Suat ile aynı isimleri verdiğimiz ama tamamen farklı hissettiğimiz ne varsa kendisinden devraldım. Artık Suat ile baş başa, kendim ile yüz yüzeydim.

Çaylarımız geldi ve Suat'ı dinlemeye başladım yeniden. Suat bir yerlere kapora ödemek, bir yerlerde rezervasyon yaptırmak gibi şeylerden bahsedip durdu. İnsan ruh ikizini kaybetse böyle mi yapar ulan diye sorguladım ben de bu durumu. Salim ve Suat'ın ruh ikizi ve hayat arkadaşı oldukları konusunda iyice ikna olmuştum tabii o sırada. Suat'ı yeterince dinledikten sonra, yani ona "Tamam lan dur iki dakika ne yapacağımızı düşünelim" dediğimde üzülmeyeceği kıvama geldikten sonra lafını kestim ve "Hadi Suatcığım şimdi ne yapıyoruz onu düşünmeye başlayalım" dedim. Elimizde ne var bir bakalım, bir önümüzü görelim.

ELİMİZDE NE VAR:

1- Salim tam bir soysuzdur.

2- Salim'in abisi yani Nuran'ın kocası tam bir şahsiyetsizdir.

3- Nuran, yola gelmez bir kötülük ehlidir.

4- İsmet, puştun pezevengin tekidir.

5- Suat'ın amcası dünyanın en tehlikeli doğalgaz sobasıdır.

6- Bize komplo kuruldu ve arkamızdan işler çevrildi.

7- Herkes bizim arkamızdan bir şeyler çeviriyor olabilir.

8- Şu an paramız var. Ne istersek yaparız.

9- Telefonlarımız faturalı. Kontörlü olsa bile bittikçe alabilirdik. Çünkü paramız var.

10- Kaldığımız otelde saygı görüyoruz yani oradaki insanlarla güç birliği yapabiliriz.

11- Sahildeki kahvehane işleten abi bizi pek sevmiyor fakat gönlünü almak mümkün.

12- Bisiklet kiralayan abiyi çözmek neredeyse imkânsız, onunla ilgili bir plan düşünmek zaman kaybı olur.

13- Suat'ın amcasının arkadaşı olan ressam abiye güven olmaz fakat yine de değerlendirilebilir.

14- Biz henüz kendi çevremize haber vermiş değiliz hiçbir konuda.

15- En son ihtimal Suat'ın amcası devreye sokulabilir ya da burada bizi bir arkadaşına yönlendirebilir.

Aslına bakılırsa tablomuz çok da iç karartıcı değildi. Çünkü biz hep savunmada kalmıştık ve istersek atağa kalkabilirdik. Kimse için bir plan yapma ihtiyacı duymamıştık henüz. Bütün planlarımız götümüzü kurtarma veya en az hasar alma yönündeydi. Suat'a bu düşündüklerimizi madde madde not almamız gerektiğini söyledim. O da bunun üzerine yolun karşısındaki kırtasiyeye not defteri ve pilot kalem almaya gitti. Ben yalnız başıma çayımı yudumlarken içime bir kurt düştü. Ya Suat da bu planların içindeyse? Sonuçta beni bir kere kandırmıştı düğün meselesinde. Şimdi de buna benzer bir şeyler olabilir mi diye düşünmekten alamıyordum kendimi. Yalnız şu durumda böyle bir planın içinde olarak ne kazanabilir ki. Yani bu insanların benden beklediği hiçbir şey olamaz. Yani bana herhangi bir kötülük yapmanın kimseye bir faydası yoktu. Ama üçüncü maddeyi düşününce bu da mümkündü. Sadece zevk için olabilir. Ayrıca bu maddelerin hali neydi böyle? Biz meğerse tamamen öfkemizi kullanmışız bu şehrin tamamıyla başa çıkabilmek için. Gerçi öfke dışında ne kullandıysak bir işimize yaramamış da olabilir. Suat'ın not defteri ve pilot kalem alma süresi bir ömür gibi gelmişti bana.

Suat koşarak geldi ve kendisine sırasıyla madde madde söyledim elimizde olanları. Yazısı çok güzeldi. Bu yönüne ilk defa şahit olmuştum. Fakat şu an Suat'ın yazısını takdir edecek zamanımız yoktu. İçimden bir ses Suat'tan telefonunu iste ve son aramalarına bak diyordu. Bu düştüğüm şüphe çukurunda kendimi

kemirmeye başlamıştım iyice. Ayrıca şu an karşıma aldığım topluluğun, insana çok üst seviyelerde acı veren iyi niyetli planları da vardı. Düğün örneği böyle bir örnekti mesela. Maksat benim üzülmemi istememekti fakat planın kendisi beni kahretmişti. Şimdi yine benim hiç üzülmemi istemedikleri bir durum olabilir ve yaptıkları plan beni yine kahredebilir diye düşündüm. Tek dayanağım Suat'ın çok samimi gözükmesiydi. Çünkü ben Suat'ı oynarken çok gördüm. Şu an karşımda bir role bürünmüş olsaydı anlardım. Suat'ı samimi yapan şeyin, bugüne kadarki samimiyetsizliği olmasına şaşırdım. Suat bu elimizdekiler listesine bir madde daha eklemek istediğini söyledi. Ne olduğunu sordum. "Eve dönebiliriz" maddesini ekledi.

Bir süre eve dönmek ve dönmemek konusunda tartıştık kendisiyle. Ben oyumu burada kalıp bu pis düzenle savaşmaktan yana kullandım. Gerçi o da aynı düşüncedeydi fakat listemizin geniş kapsamlı olmasını istediğini söyleyerek böyle bir madde önerdiğini dile getirdi. Kendisine hak veriyor ama yine de bu listede böylesine reddettiğim bir maddenin yer almasına tahammül edemiyordum. Bize düşen bu yalan dolan takımına, bu düzenbaz işbirlikçilere, bu vicdansızlara gününü göstermekti. En azından bunu yapamıyorsak onların planını başarısız kılmaktı. Yani burada, bu otelde kalmaktı.

Suat'ın kırtasiyeden aldığı pilot kalem çok kaliteli bir kalemdi. Neden böyle bir pilot kalem aldığını sordum çünkü pahalı bir şeydi. Bana "Almışken iyisini almak lazım" şekilde cevap verdi. Ben de kendisine hak verdim. Yalnız aldığı not defteri bok gibiydi. Ulan almışken bunun da iyisini alsaydın keşke dedim. Suat ve onun cevapsız bıraktığı sorulardan birisiydi bu. Dördüncü çaylarımızı söyledik. Biraz keyfimiz yerine geliyor gibiydi çünkü bu defa kendimizi hazırlıksız hissetmiyorduk. Ayaklarımız bizi mahalle gibi benimsediğimiz otelimizin olduğu muhite getirdi. Yani

biz buraları üs bellemiştik. Şimdi elimizdekilerden yola çıkarak bir plan yapmalı ve harakete geçmeliydik.

Şöyle bir eksiğimiz vardı fakat, bir hedefimiz yoktu. Biz bu insanları üzmek mi istiyorduk ya da bizi üzmelerini engellemek mi istiyorduk bilmiyorduk. Aslında biliyorduk ama bildiklerimiz bir plan yapmamızı gerektirmeyen şeyerdi. Yani biz bu insanları üzmek istiyorsak Suat'ın amcasını arayıp "Amca yetiş kan kusturuyorlar" dememiz yeterdi. Ha eğer üzülmek istemiyorsak dönerdik evlerimize, bizi kimse bulamazdı. Bunlar hiç plan gibi gelmiyordu bana. İşin heyecanını alan, sadece çözüm odaklı şeylerdi bunlar. Biz Nuran gibi olmak istiyorduk. Ona özeniyorduk.

Suat'a otele dönmeyi, bir şeyler yemeyi ve yarın devam etmeyi önerdim. Kabul etti ve hesabı ödeyip kalktık. Otele doğru yürürken Suat'ın kafasına şut çeken çocuğu gördüm. Galiba şu şehirde kendisi hakkında kötü bir şey hissetmediğin tek insan bu çocuktu. Özel olması gerekirken aklıma bile gelmemişti. Dedim galiba ben kendimi de pek sevmiyorum. Sonra hayır dedim. Ben kendimi seviyorum fakat kendim gibi sevebileceğim insanlar olduğuna inancım kalmamış. Bu çocuğu bugün bu şekilde hatırlamam çok normal. Çünkü bana bugün böyle hissettiren, bugüne kadar yaşadıklarımdı. İlk gördüğümde tabii ki iyi bir şey düşünemem çünkü inançsızım. Bu çocuk bana umut olmuştu. Anladım ki sevebileceğim türden kimseler var. Oysa ben Nuran'ı da çok sevmiştim. Yani şu çocuğu biraz tanımaya kalksam ona da gıcık olabilirdim.

Otelin kapısından girdik, resepsiyondaki arkadaşa gülümseyerek kafa salladık. O da heyecanla elini kaldırıp "Abi bi kız size bir not bıraktı" dedi. Aldık notu ve lobiye oturduk. Biraz panikledim acaba zor bela kafada oturttuğumuz plan program alt üst olacak mı diye. Suat açtı notu ve sesli okumaya başladı.

"Sevgilim! SAKIN Gebze'ye gitmeyin. Abimin Nuran'la Gebze'ye gideceği tuttu. Ben de onlarla gidiyorum. Gebze'deki evin anahtarlarını kaybetmiş gibi yaptım. Seni seviyorum. Salim'in."

Ne yapacağımızı, ne diyeceğimizi, ne hissedeceğimizi bilemiyorduk. Şu ana kadarki her şeyi Salim'e duyduğumuz nefretle açıklamıştık. Salim'lerin kapısında haklı çıktığımda yaşadığım gurur geldi aklıma. Bütün düşüncelerimiz çöp olmuştu. Bense Suat'ı sevgilisine karşı zehirleyen adam olmuştum. Ama ben en doğru şeyi yaptım kendimce. Kendi kendime yaşadığım bir dünya olsaydı burası, söylediğim şeyde haklıydım. Malesef öyle değildi tabii ki. Elimden geldiğince Suat böyle bir şey hissetmesin diye uğraşmaya karar verdim.

Suat'a "Şok oldum Suat. Ne yapmak lazım bilemedim" dedim.

"Haber bekliyeceğiz" dedi.

"Kimden?" dedim.

"Salim'den."

"Niye?"

"O bilir ne yapmamız gerektiğini."

İçimden bir ses bu not bırakma işinin de planın bir parçası olduğunu söylüyordu fakat dışımdan söylemeye götüm yemiyordu. Suat bu sefer iyice dellenir beni terk edip giderdi. Beni terk edip gitsin sorun bu değil, beni terk edip o kızın kollarına atardı kendini, sorun bu. Salim'i çok güzel analiz ettiğimi sanıyordum ve o kızın böylesine ince düşünecek biri olmadığını biliyordum. Bu kızın Suat'ı çok sevdiğine inanmıyordum bir kere. Yani gerçeklerle tek başımaydım. Suat iki cümlede viran oldu, akş sarhoşuna dönüştü. Onun aklını başına getirmek bu saatten sonra imkânsızdı. Salim kesinlikle Suat'ın amcasının sözleri karşısında kendisi gibi bir tepki vermemişti. Bence kinlenmişti o gün. Hem Suat'a hem de amcasına. Sonra aklıma şu geldi. Biz Salim ve Nuran'ın yanından ayrılıp otele döndüğümüzde saatin kaç olduğunu

düşündüm. Üstüne Salim ve Nuran'ın kaç gibi eve dönmüş olabileceğini düşündüm. Daha sonra bizim Salim'in evine vardığımız saati düşündüm. Bu kız bu notu dün bırakmış olamaz. Çünkü akşam eve gidip, Gebze'ye gideceklerini öğrendikten sonra tekrar evden çıkıp otele bu notu bırakamazdı. Ayrıca gün içi telefondan öğrenmiş olsaydı Gebze'ye gidileceğini, Suat'a telefonla bildirirdi zaten. Belli ki bu akşam öğrendi, Suat'ı aradı ulaşamadı ve oteli aradı notu bırakmak için. Ama bu telefonla bırakılabilcek bir not değildi. Mecbur otele gelip bizzat vermiş olması gerekirdi. E bu hesaba göre bizzat gelip vermesi mümkün değil çünkü zamanlar tutmuyor.

Bunu Suat'a mümkün olan en makul dille açıkladım. Onu sinirlendirmeyecek ve dikkatle dinlemesini sağlayacak bir dille. Dedim Suat'cığım gel soralım resepsiyona bu not kendilerine ne zaman verilmiş ve bize ne zaman iletilmesi istenmiş. O zaman bana inanacaksın. Resepsiyona gittik ve sorduk bu notu kimin teslim aldığını. Teslim alan arkadaşa ne zaman teslim aldığını sordum. "Dünden önceki gün bir bayan teslim etti. Bu notu şu odada kalanlara yarın teslim eder misiniz diye sordu. Yıldönümümüz dedi. Ben de hay hay dedim" cevabını verdi. Yani Salim bu notu resepsiyona verdiğinde bizim Gebze'ye gitmekten vazgeçeceğimiz ihtimalini düşünüyordu. Biz onlarla çay bahçesinde buluşmadan hemen önce otele gelip bu notu bırakmıştı. Peki biz Salim'in evine gittiğimizde Salim evde miydi yoksa gerçekten Gebze'de miydi?

Suat'ın aşkı ve Suat'ın amcasının aşırı kendini bilmezliği, İsmet'in ortalığı karıştırmasıyla iyice yılan hikâyesine dönüşmüştü. Bizim "elimizde ne var" listesi o kadar komik gözüküyordu ki gözüme o an. Salim'in ve ona eşdeğer kötülükteki Nuran'ın gücünü iyice idrak etmiştim.

Suat dedim bu iş çözülmeden bize uyku haram. Yürü gidiyoruz İsmet'i bulucağız. Suat artık soğukkanlıydı çünkü kendisine

bırakılan notta "Seni seviyorum. Salim'in" yazıyordu. Böylesine bir alçaklığa üzülecek dertlenecek hali yoktu. Tamam bu kişi Suat ama o kadar da değil. Zaten bu kadarı da fazla. Aceleyle çıktık otelden ve aşağıdaki yola yürüdük. Suat dolmuş beklemeye kalktı çılgın gibi. Dedim bırak dolmuşu şimdi atla taksiye yolda da İsmet'i arıyorsun bizimle köftecide buluşsun. Suat aradı İsmet'i ve "Abi acil görüşmeliyiz, yardımına ihtiyacımız var" dedi. Köfteciye gittik oturduk ve İsmet'i beklemeye başladık.

Meğer köfteci kapatmak üzereymiş, bizi postalamak istedi. Biz de kendisine İsmet Abi'yi bekliyoruz dedik ve kapatmaktan vazgeçirdik. Bize verecek piyaz da kalmamıştı dükkânda, o yüzden çay vermece mecbur kaldı. Bu bizim köfteci zaferimizdi. Ani gelişen bir durumdu fakat zafer hissini verdi.

İsmet heyecanla koştura koştura geldi ve masamıza oturdu. "Noldu gençler hayırdır inşallah" dedi. Ben hemen söze girdim ve durumu açıklamaya başladım. "Abi sen neden spor salonunun önünde Nuran'a ve kocasına, yani Salim'in abisine söyledin her şeyi?" dedim. "Neden Suat'ın amcasının anlattığı her şeyi gittin söyledin onlara" dedim. "Ne diyorsun! Ben hiçbir şey söylemedim" dedi. Bizi biraz şaşırttı bu çünkü İsmet böyle bir şey yapmış olsa arkasında durur. Bizden mi çekinecek söyler ne yaptıysa. "Nasıl anlatmadın, Salim ve Nuran bize böyle böyle söylediler" dedim. "Lan ben geceden kalma halimle manyak mıyım spora gideyim, bütün gün malak gibi yattım evde" dedi. Söylediklerinde haklıydı ama bu bizim açımızdan hiçbir şeyin açıklaması değildi.

Peki dedim "Salim ve Nuran, Suat'ın amcasının sana bunları anlattığını nereden biliyorlar? Böyle bir şey tesadüf olamaz. Onların böyle bir hikâye uyduruyor olabilmeleri için o geceyi biliyor olmaları lazım. Nasıl bilebilirler ki?"

"Yemin ederim ki hiçbir fikrim yok" dedi.

Şaşıp kalmıştık hepimiz. İsmet tabii kendince sinirlendi bu duruma. Sohbet adabı diye bir şey vardır arkadaş, o masada konuşulan o masada kalır, erkek adam laf taşımaz gibi cümlelerle kendisini ifade etti. İsmet'in son cümlesi olan "Erkek adam laf taşımaz" beni biraz düşündürdü. O gece orada, İsmet'in yanında getirdiği kadınlara çok sinir olmuştum. Acaba dedim o kadınlardan birisi böyle bir şey yapabilir mi?

Sonra kafamda şimşekler çaktı, beynime yıldırımlar düştü ve yüreğimde yangınlar çıktı. Suat'la beraber Salim'lerin evinin orada yokuştan inerken bize selam veren kadın o geceki kadındı. O gece lafa "Aaa bu büyüklerin meselesi" diye dalan kadını Salim'lerin sokağında görmüştüm. İşte bu tesadüf olamazdı. Hemen bunu Suat'a ve İsmet'e anlattım. Çok şaşırdırlar ve "nasıl olur" dediler.

İsmet'e, yazlıktan arkadaşı olarak o gece aramızda bulunan kişinin İstanbul'daki evinin adresini sordum. Cevabı belliydi. Verdiği adres Salim'lerin sokağı ve yine Salim'lerin apartmanıydı. İşin ilginci Salim'lerin apartmanının birinci katında oturuyordu bu adam. Yani bu demektir ki o gece orada bulunan kadınlardan birisi, dünyalar güzeli "çöp çıkaran"ın annesiydi. Benim yolda gördüğüm ve tanıyamadığım kadın ya onun annesiydi ya da annesinin arkadaşıydı.

Kafamda her şey yerine oturdu ve bütün olayın nasıl geliştiğini İsmet'le Suat'a da anlattım. Bu kadınlar, o binanın ikinci katında ve "çöp çıkaran"ın yanında o gece olan biten her şeyi konuştular. Sonra "çöp çıkaran", aynı apartmanda oturduğu arkadaşı Salim'e her şeyi aktardı. Salim ve Nuran, İsmet ayrıntısını bildikleri için bize böyle bir oyun kurdular. Ayrıca, "çöp çıkaran"ın ayağındaki terliği de o geceden tanıyordum. Şimdi her şey yerine yerleşti. Bütün bunlarla birlikte içime çok çirkin bir şeyler de yerleşti. Yazık günah dedim içimden, insanlar nelerle uğraşıyorlar böyle.

Açıklayamadığım tek şey şuydu. O gece Suat'ın amcası yaldır yaldır Salim hakkında konuşurken, neden bu kadınlardan birisi çıkıp ben o kızı tanırım demedi. O kadınlardan bir tanesi Salim'le aynı binada oturuyordu. Ayrıca İsmet'in yazlıktan arkadaşı da o binada oturuyordu, o niye bir şey söylemedi? Buradan şu sonuca da varabiliriz; İsmet Boğaz manzaralı restoranda yemek yiyeceği insanları hep aynı binadan seçmiş. Peki ama neden Salim'lerin ailesinden bir kişiyi seçmemiş? Çünkü Salim'lerin ailesi, dünyalar kötüsü insanlardan oluşuyor.

Sanıyorum ki o gece insanlar bunun sadece bir isim benzerliği olduğunu düşündüler ya da hiç düşünmediler bile. Dıdısının dıdısı kimin aklına gelir ki. Ama oluyor işte böyle şeyler.

Üçümüz köftecide şoklara girdik, naralar attık. Ortaya çıkan tablo o kadar acayipti ki hepimiz donup kalmıştık. Salim, bu kadarını bile bulabileceğimizi tahmin etmemiştir zaten. Çünkü biz, ona göre İsmet'i laf taşıyıcı olarak bildiğimiz için onunla görüşmeyeceğimizi düşünmüştü. Benim ilk başta tahmin ettiğim şey doğruydu sanırım. Salim o gün işittiği şeyleri içine atmış ve intikan yemini etmişti. Abisine de kendisi söyledi. Maksadı hem Suat'ı hem Suat'ın amcasını hem de beni bitirmekti. Hadi bizi dövdürmeyi planlamış olabilir, Suat'ın amcasına ne yapmayı planlıyordu ki? Koca adama ne yapabilirsin ki sen? Suat'ın amcasının yanında senin abin kim bir kere. Biz Suat'ın amcasına haber etsek zaten konu kapanmıştı. Kimsenin başı belaya girmesin, olay büyümesin diye yapmıyoruz bunu.

İsmet'e "Abi şimdi ne yapmak lazım" diye sordum. O da "valla siz sukûnetinizi koruyun" dedi. Yani ben seni gözüme kestirmişim, bu adam şimdi bize müthiş bir plan yapar demişim, sen kalkıp bana takılın gençler diyorsun. O kadarını biz yaptık zaten. Bize kimse bir şey demese yapacağımız şey sukûnetimizi korumak olur. Yazıktır, insan gibi bir şey söyle de onu yapalım.

İsmet'e daha iyi bir plana ihtiyacımız olduğunu daha iyi bir dille anlattım. Benim cümlemi bitirmemle beraber yanımıza bir aile geldi. Anne, baba ve çocuktan oluşan bu aileyi bizimle tanıştırdı İsmet ve "Hadi biz dağ evine gidiyoruz, siz de gelin" dedi.

İsmet ve planları eskisi kadar şoke etmiyordu artık beni. Ben genel olarak şoke olmak konusunda da sorunlar yaşıyordum zaten. Dahası şoke olabilen birisi olmak bir yana, o kişiyle arkadaş olmak bile istemezdim. Suat çok iyi beceriyordu bu işi ama ona "şoke oluyorsun Suatcığım" diyebileceğim hiçbir haraketi olmadı henüz. Suat'la birbirimize baktık ve bir ağızdan "Olur abi" dedik. Otele dönüp napacağız sanki. Biz buraya gezmeye gelmedik mi? E gezelim o zaman. Dağ evine de gidelim, mangala da gidelim, denize de açılalım ne yapabiliyorsak yapalım. Şu Salim'le ve Nuran'la kaybettiğimiz zamanın ve hayat enerjisinin haddi hesabı yok. Çıkalım dağlara ve dağ havası alalım. Kendimize gelelim ve unutalım olanları. Düşünmeyelim artık.

Atladık arabaya, önde ailenin babası, arkada ben, Suat ve kucağında çocuğuyla ailenin annesi yola koyulduk. Ben İsmet'in karısı olsam, "Be adam senin başka bir aileyle dağ evinde ne işin var" derdim. "Saçma saçma işler peşindesin. Dükkânınla ilgilen, ailenle ilgilen" derdim. Bu adam böyleydi evet ama niye böylesin be adam dememiş kimse bu zamana kadar. Ben diyemem tabii o kadar yakın değiliz. Hiç mi arkadaşı seveni yok "Kendine gel İsmetciğim, saçmalıyorsun" diyecek. Yolun başında ben İsmet Abi'ye "Abi dağ evine alınacak bir şeyler varsa alıverelim hemen" dedim sırf bir şeyler diyebilmiş olmak için. Suat da hemen "Evet abi lütfen çekinme" dedi. Ah benim Suat'ıma bak sen. Allahaşkına şu adama bir bak Suat, kaldır kafanı da şu dikiz aynasından gör şu adamın gözlerini. Sence bu çekinecek bi adam mı? Bir şeye ihtiyacı olsa sana mı gelir bu adam? Bana mı gelir? Şu an tanımadığımız ve onlarla tanıştığımızdan beri bizimle konuşmayan bir aileyle, nerede olduğunu bilmediğimiz bir dağ evine doğru

gitmekteyiz. Sence ben gerçekten "Ya gidiyoruz ama, ya bir eksiği gediği varsa bu dağ evinin" diye düşünerek mi sordum o soruyu? Düşünecek bu mu kaldı?

İsmet Abi "Sağ ol canım. Bagaj dolu zaten" dedi. E yani böylesine bir manyak dağ evine doğaçlama gidecek değildi. İsmet'i hazırlıksız yakalamak şu dünyadaki en zor şey olabilirdi gerçekten. Bu adama tahammül etmek her ne kadar zor olsa da benim için, her şeyi geride bıraktığımı ve rahatladığımı hissediyordum dağ evine giden yolda. Sonuçta ben ev severim. Dağ da severim. Dağdaki bir eve bayılırım yani. Suat'a fısıldayarak "Üzülme sakın. O orospu kılıklı için değmez" dedim. Üzülüyor gibi bir hali vardı o yüzden böyle bir şey söyledim kendisine.

Ön tarafta İsmet ve yanındaki aile babası inşaat işlerinden falan konuşuyorlardı kendi aralarında. Anladığım kadarıyla önümde oturan abi bir müteahhitdi. Biraz daha konuşmalarını bekledim ki anlayayım gerçekten öyle mi diye. Belki de sadece inşaatlardan bahsetmeyi seven delinin biridir aynı İsmet gibi diye düşündüm. Teknik konuşuyordu, yani anlıyordu bu işten. Ama bu bile yetmezdi onun hakkında fikir sahibi olmaya, çünkü yeterince deliyse işin tekniğini de biliyor olabilir. Galiba ben bu adam gözümün önünde bir bina yapmadıkça emin olamayacaktım. Dinlemekten yoruldum, öyle bir arada derede konuşuyorlar ki fikir sahibi olmak imkânsız. Adam bir laf ediyor diyosun ki bu yılların inşaat mühendisi, sonra hemen arkasından bir şey daha söylüyor diyorsun lan bu adam hayatında inşaat görmemiştir. Kendime uğraşacak bir şey bulmuştum yine. Beni uğraştıracak herhangi bir şeye o an için hayır demezdim zaten. En azından yol geçiyordu, sıkılmıyordum. Ah keşke dedim içimden, o gün o Mp3 çaları alsaydım şimdi takardım kulağıma bangır bangır dinlerdim. Öndeki manyağın şu hayatta ne ile meşgul olduğunu düşünmekten daha faydalı bir eylem olurdu benim için. İsmet'ten camı açmak için müsaade istedim, o da "buyur tabii aç" dedi ve

ardına kadar açtım. Bu sefer "Ya o kadar açma, az aç" dedi bende iyice kıstım. Kısınca da öndeki aile babası "Çok kıstın biraz aç hava alalım" dedi. İyi dedim biraz açayım bari. Biraz açtım Suat hemen parladı "Çok açtın bu sefer de gözüme giriyor rüzgâr." Hepinizin anasına sövmek istemiyorum ama yani siz de davetiye çıkarmayın lütfen. Ben camı açayım mı diye sorana kadar kimsenin aklına gelmedi cam açma fikri. Sonra camın ne kadarını açmalıyız krizine girdik araç olarak. Yürüyün gidin ben kafama göre açacağım camı. Üstelik sadece kendi ihtiyaçlarımı gözeteceğim açarken. Yüzüme vursun istiyorsam o kadar açacağım, azıcık essin istiyorsam o kadar açacağım.

Böyle bir şey yapamadım tabii ama çok sinirlendirdiler beni. Herkesin onayladığı bir seviyede açtım camı ve dışarıyı izleyerek devam ettim yolculuğuma. Annemi düşünmeye başladım. Ne kadar zaman olmuştu kendisiyle konuşmayalı. Onu çok özlemiştim. Keşke yanımda olsa da biraz yüzüne baksam dedim. Anne dur şurada biraz yüzüne bakacağım desem hiç sormazdı niye böyle bir şey yaptığımı. Beklerdi karşımda ben bakayım diye. Ben de herkes kadar hayırsız bir evlattım sanırım. Ama anneme sorsan öyle demezdi. "Olur mu yavrum nereden çıkarıyosun?" derdi. Nereden çıkardığımı ben de bilmiyorum ama böyle şeyler yerinde durmuyor ne yazık ki. Mutlaka çıkıyor bir yerlerden. Nerede olursam olayım kesinlikle kafamdan uydururum bu tarz şeyleri. Ya kendimi hayırsız evlat yaparım, ya böyle kendimi sahtekâr yaparın bulurum yani bir şey. Sadece kendim için de değil tabii herkes ve her şey için bulurum.

İsmet'e biraz kısık bi sesle "Abi ne kadar yolumuz kaldı, nerede bu ev" diye sordum çünkü çocuk uyuyordu. O da bana "Az kaldı ya on beş dakikaya falan oradayız" dedi. Rahatlamıştım, o yol bana hiç de yakın mesafe gibi gelmemişti. Uzun yola gider gibiydik. Bir süre daha camdan baktım dışarıya. Etraf muhteşem kokuyordu. Ağaçlı bir yol ve ay ışığı vardı. Sadece duymakta ol-

duğum ses boktandı o da araba yüzünden. Sonra, Suat önceden birisini çok sevmiş olsaydı bugün bunları yaşamazdı belki diye düşündüm. Adam durduk yere çok sevmeye o kadar hazırlamış ki kendisini. Biraz buna üzüldüm aslında ben. Biz alışık değiliz ki böyle şeylere. Birisi bize biraz ilgi göstersin dünyamız şaşıyor. Bu kez Suat'ın dünyasının gerçekten şaşıyor oluşuna tanıklık ediyordum. Ben en fazla "siktirsin gitsin" diyorum ve hayatıma devam ediyorum. Ama Suat bunu yapamıyor, yapmasını da bekleyemem zaten. Bana "boşver" demesi kolay geliyor ama benim için öyle. Hele ki bu adam o kızla seks falan yaptı. Kolay olur mu onun gibi birisi için. Yolculuğumuzun son on beş dakikasında Suat'ı çok iyi anladım. Belki de en başından beri çok iyi anlıyordum onu ve bu yüzden ısrarla onun yanındaydım.

Daha iki gün öncesine kadar "âşığım" dediği bir sevgilisi vardı ama şimdi o da benim gibi dağ evine gidiyordu dopdolu beyni ve nispeten boşalmış kalbiyle. Ve yine yolculuğumuzun son on beş dakikasında aklıma geldi İsmet'ten huylanmak. Suat'la çaycıda çıkardığımız maddeler geldi aklıma ve bir anda panik kapladı içimi.

Madde4- İsmet, puştun pezevengin tekidir.

Madde6- Bize komplo kuruldu ve arkamızdan işler çevrildi.

Madde7- Herkes bizim arkamızdan bir şeyler çeviriyor olabilir.

Acaba İsmet bir şeyler planlıyor olabilir mi diye düşünmeye başladım. Kıçını başını düşündüysem de hiçbir şey bulamadım. İsmet bize hangi nedenle ne yapabilir diye düşündüm. Yine bir şey bulamadım. Ama bütün hücrelerim İsmet'in dediklerine güvenme diyordu. İşte hücrelerimin bu cümleyi kurduğu an, aynı zamanda benim bittiğim andı.

Dağ evine yanaşırken evin önündeki masada oturan Nuran'ı, Salim'i ve Salim'in abisini gördüm. Bizim geldiğimizi görüp ayaklandılar ve küçük adımlarla evin önüne doğru geldiler. İsmet bizi

nedenini bilmediğim bir şekilde satmıştı bunlara. Para mı aldı ya da başka bir çıkarı mı vardı kestiremiyorum tabii. Ama bu puşt herif, bu namussuz vicdansız herif Suat'ı ve beni onların kucağına atmıştı. Enteresan bir sakinlikle "Niye yaptın bunu?" diye sordum İsmet'e. Cevap vermedi ve arabadan indi.

Suat ve ben de tepkisizce indik arabadan ve onlara doğru yürüdük. Salim'in ve abisinin yüzünde dünyanın en çirkin gülümsemesi vardı. Ne içindi peki bu? Suat'ın amcası ileri geri konuştu diye miydi bunlar? Suat, Salim'e baktı ve "Madem ki başımıza bi iş aldık değsin" dedi. Salim anlamadığını söyleyince Suat "Sen bu dünyanın en büyük orospususun" dedi. Ben de içimden ohh dedim, şimdi değdi hakkaten. Ama sonra dağ evinden dört tane daha adam çıktı dışarı. Bunlar Salim'in abisinin arkadaşlarıydı. Benim içimden geçirdiğim ohhh gitti yerine "Değer mi Suat?" geldi. Hiç yoktan dayak yiyeceğiz dağın başında. Nuran bana "Bu işin seninle bir ilgisi yok. Geç otur çay koyayım" dedi.

Beni bir gülme aldı ki anlatamam. İnsanlara da ayıp oldu orada o kadar gülmem. O kadar gerilimli duygusal bir şeyler yaşamaya çalışırken birinin araya girip gülmesi kötü tabii. Karşılıklı söylenecek onca özlü sözün artistliğin hiçbir önemi kalmadı. Benim sinirlerimi bozan şey ise ben gerçekten oraya oturup çay içmeye başlasaydım bütün bunların bir anlamı kalmayacaktı. İşte Nuran'ın hayata direkt etki ettiği kısım buydu. Sen bir şeylerin çok anlamsız olduğunu düşünürsün, tam o sıra Nuran çok daha anlamsız bir şey söyler.

Suat'ın etrafını yedi kişi çevrelemeye başladılar ve Suat öyle bir hızla kaçtı ki aralarından ben de şaşırdım kaldım. Acaba kaçsam mı kaçmasam mı diye düşündüm. Bırakamadım tabii herifi kaçmayıp ne yapayım çay mı içeyim? Başladım arkasından koşmaya ben de. Böyle yokuş aşağı saldık kendimizi ormanın içide daldık beraber. Neredeyse yirmi dakika boyunda hiç durmadan ve ağaçlara çarpa çarpa, dallara takıla takıla koştuk aynı yöne.

En son tamam Suat diye bağırdım arkasından ve durduk. Yanına gittim nefes nefese "Tamam dur" dedim. "Biraz dinlenedim oturalım bir yerde." Gözlerimiz karanlığa alışmıştı o yüzden artık zifiri değildi etraf. Biz de normal yürümeye başladık ormanın içinde. Bir yandan da Suat İsmet'e ağıza alınmayacak küfürler ediyordu. Ben sakindim aslında. Yani değildim tabii ama sinirli de değildim. Ben sadece İsmet'in hangi sebeple bize böyle bir şey yapmış olabileceğini düşünüyordum. Hâlâ bulamamıştım bir şey. Bu Salim'in abisinin asıl peşinde olduğu kişi Suat'ın amcası değil miydi? Ne yapacaklardı sanki öldürcekler miydi çocuğu? Tamam Salim'in abisi dangoz bi herifti sağı solu belli olmazdı ama götü de yemezdi böyle bir şeye kalkışmaya. Yani ortada bir namus davası olsa o tipte bir adam belki bir çılgınlık yapardı. Ama yani herifin biri kardeşi hakkında ileri geri konuştu diye böyle dağ evleri falan o kadar saçmaydı ki.

Suat'a dedim ki "Düşün Suatcığım. Düşün. Bu İsmet'in niyetini bulamazsak çatlıyacağım." O da bana "Ya ben de onu düşünüyorum" dedi. İyi dedim daha çok düşün. Nasıl olsa yolumuz uzun. Kim bilir neresine çıkıcağız bu ormanın. Ormanda börtüsü böceği ayısı var mı gibi sorular yüzünden aklımı oynatmak üzereydim. Telefonlarımızın şarjı çok azdı ve çekmiyorlardı. Suat bana "Valla biz bu telefonun çekeceği yere gidene kadar şarjı biter zaten" dedi. Ne demek istiyorsun dedim. "E şimdi telefonları kapatsak mecbur bir yerlerde açıp çekiyor mu diye bakacağız o zaman ilk açışımızda yine biter" dedi. Tamam da ne demeye çalışıyorsun Suatcığım?

"Ben sana bir türkü çalayım en azından bir boka yarasın şu telefon" dedi ve telefonundan son ses "Feracemin ucu sırma" türküsünü çalmaya başladı. Hiç sesimi çıkarmadım. Hiç itiraz etmedim. "Suat sen ne yapıyosun?" diye sormadım. Sadece kabul ettim. Tamam dedim. Şu an bir türkü çalmakta, gecenin kör karanlığında Suat ve ben bir ormandayız, saçma sapan herifler-

den kaçıyoruz. Bunlara tamam diyerek hayatımın geri kalanı için "Tamam" denecek hiçbirşey bırakmamış oldum. Yani şimdi geri dönüp hadi napıyorsanız yapın diyebilirimdim

Suat'la yürüyüşümüze sohbet ederek devam ettik. Bu bizim için çok büyük bir maceraydı. Kendimizi ilginç bir şekilde çok iyi hissediyorduk. Hatta belki de kendimi hiç bu kadar iyi hissetmemiş olabilirim. Artık neredeyse gülüyorduk Suat'la. Bu gülmelerimiz kesiliyordu arada çünkü aklımıza İsmet geliyordu. Sonra İsmet'e birkaç posta sövüp devam ediyorduk kaldığımız yerden. Acıkmıştık, susamıştık, yorulmuştuk ve şarjlarımız bitmişti. Yine de iyi hissettik kendimizi. Normalde bu şartlarda ilerlediğimiz bir yol git git bitmezdi ama bu yol çabucak geçti gitti. Sabah olmuştu bile. Ağaran gün ile beraber kendimizi bir çevre yolunda bulduk. Üstelik yola çıktığımız noktanın tam karşı cephesinde çanak çömlek satan insanlar vardı. Suat'a "Oğlum karşıya geçelim soralım şuradaki insanlara. Onlar biliyorlardır nasıl geri döneceğimizi" dedim ve karşıya geçtik. İnsanlara selam verdim ve şehre nasıl dönebileceğimizi sordum. Onlar da bir arayol gösterdiler bize, bu yolu takip edin köyün içine çıkacaksınız, köyün içinden otobüs kalkıyor dediler. Onlardan bir şişe su aldık, teşekkür ettik ve yolumuza devam ettik. Sonra ben Suat'a "Oğlum bu saatte napıyolar lan burada? Çanak çömlek piyasası böyle mi çalışıyor?" dedim. O da bana "Nereden bileyim lan işte köy insanı. Erkenden kalkıp işlerine gidiyolar demek ki" dedi.

O arayolda da bir on beş dakika falan yürümüşüzdür, köye geldik. Suat'la köy kahvesinde bir çay içelim kendimize gelelim bir de otobüsün tam olarak nereden ve kaçta kalktığını soralım dedik. Oturduk kahveye, çay söyledik. "Ulan" dedim, "Suat şu başımıza gelenlere bak. Az kalsın sikiyolardı seni de beni de" dedim. Suat sinirlendi ve "Oğlum ben amcamı arıyorum ve her şeyi ona anlatıyorum" dedi. Dün geceki olaydan sonra itiraz etmedim. Ne olacaksa olsun dedim.

Suat'ın amcası gelsin ve bütün o adamlığıyla daha nasıl çirkinlikler yapmaya kalkacaksa yapsın dedim içimden. Bu İsmet'in, Salim'in, Nuran'ın yaptıkları da fazla olmuştu artık. Biz bu şehre biraz kafamızı dağıtmaya, gezip tozmaya geldik. Bu insanlarla uğraşmaktan hiçbir bok anlamadık. Artık yeter. Derhal otele geri dönüp telefonlarımız şarj etmeye ve amcayı arayıp her şeyi anlatmaya karar verdik. Kahvede oturduk çaylarımızı içtik, kahveciye otobüsün kalktığı yeri sorduk kalktık oradan. Otobüsün kalktığı durağa yürüdük ve beklemeye başladık. Biraz sonra otobüs geldi ve bindik içine. Kalkmasını beklerken Suat'a "Oğlum ne zaman döneceğiz geri?" diye sordum. "Şu konular bir kapansın döneriz elbet" dedi.

10. GÜN

Otobüsümüz doldu ve kalktık. Ben biraz uyuklar gibi oldum Suat o sırada paralarımızı verdi muavin çocuğa. Gözümü açtığımda ineceğimiz yere gelmiştik ve manzarayı kaçırdığım için sinirlendim. Ağaçların arasından geçip gitmeyi çok seviyordum ve en azından beş on dakkalığa böyle bir zevk yaşayacağımı umuyordum. Otobüsten indik ve bizim otelin oraya giden dolmuşların geçtiği yola yürüdük. Dolmuşa bindik ve otelimize geldik. Artık orası ev gibiydi bana. Hele ki dün geceden sonra Suat için tapınak gibi bir yerdi kaldığımız otel. Odamıza çıktık. Telefonlarımızı şarja koyduk ve ben bir duş alayım dedim. Duşta ağzıma "Feracemin ucu sırma" takılmıştı. Aslında dün geceden beri ağzımdaydı ama ilk defa yüksek sesle söyleme fırsatı bulmuştum. Kendimi gayet iyi hissediyordum. O çileli yoldan sonra duşa girmiş bir de üstüne türkü yapıştırmıştım. Ben çıktım Suat girdi duşa. Duşun üstüne camı açıp bir de sigara yaktım ki efsanevi bir tazelenme yaşadım otel odasında.

Baktım Suat da aynı türküyü söylüyordu. Duşunu bitirdi çıktı yatağına oturdu. "Evet" dedim, "Suatcığım, şimdi amcanı ara ve anlat bütün olanları". Suat telefonunu elinde aldı, amcasını aradı. İlk başta biraz çaldı, açmayacak diye ödüm koptu ama neyse ki açtı amcası. Suat inanılmaz güzel anlattı olanları amcasına. Amcası tabii ki küplere bindi ve yarın geliyorum oraya ne oluyormuş bir anlayalım dedi. Bizde de boş bir sırıtma oluştu tabii bu telefon

konuşmasından sonra. İyi dedik amca yarına geliyor, şunların bir tozunu alır biz de rahatlarız.

Daha sonra ben dayanamadım ve İsmet'i arayacağım dedim. Suat da katıldı bana ve aradım İsmet'i. İsmet telefonu açtı ve bir şey söylemesine izin vermeden "Bana sadece bir açıklamanı yap. Merakımı gider. Sonra ne bok yersen ye" dedim. O da bana açıklamasını yaptı. Aslında az da olsa düşündüğüm bir şey çıktı İsmet'ten.

Salim, İsmet'in dükkânına gitmiş ve onu ayartmış. Dükkânın arka odasında birlikte olmuşlar. Daha sonra Salim İsmet'e "Bana yardım ediceksin yoksa abime anlatırım. Bana saldırdı derim" diye şantaj yapmış. İsmet de, benim çoluğum çocuğum var, bir adım var, nasıl çıkarım insan içine düşüncesiyle kabul etmiş Salim'in isteklerini. E dedim bizim seni bulacağımızı nereden biliyordu bu kız? Salim ona "Bekle. Onlar sana gelecek" demiş daha fazlasını o da bilmiyormuş.

Ulan dünyanın en şeytan kızı şu Salim. Ama niye yapıyor bunu? Koca koca insanları maymun etti kendi nazik şahsiyetine iki çift laf edildi diye. Böyle dolap çevirmeye ne gerek var bir türlü anlam veremiyordum. Orada kendin niye bir şey söyleyemedin madem bunları yapacak kadar delirdin?

Hayatımın bu kısmına "vay anasını" ismini verdim.

Çocukken beni gitar kursuna yollamışlardı. O dönem çevredeki ailelerden birçoğu çocuğunu bir şeylerin kursuna yolluyordu çünkü. Kadınlar kendileri de acayip acayip şeylerin kurslarına gidiyordu. O yıllarda mahalle olarak beceriksiz olmaktan çok rahatsız oluyorduk sanırım. Ben gitarın ne olduğunu tabii ki kursuna gittiğimde öğrendim. Babam bana çok pahalı olmayan ama utandırmayacak kalitede bir gitar almıştı. Evde de vıyk vıyk çalışıyordum o gitarla. Gitar kursum cuma günleri okul çıkışından sonra olduğu için okula gitarla gidiyordum. Sürekli arkadaşlarım ve bazen öğretmenim bir şeyler çalmam konusunda

ısrar ediyordu tabii cuma günleri. Çocuk aklıyla "daha çalmayı öğrenemedim" diyemiyordum, "Hocam yasakladı. Ellerini zorlama dedi" gibi boktan yalanlarla geçiştiriyordum. Kursa başlayalı epey uzun bir süre olmuştu ,ben daha hocanın ilk gün verdiği parçayı doğru düzgün çalamaz haldeydim. Gitarda ne çalabilirim gibi bir şey düşünmeye kalktığımda aklıma sadece hocamın verdiği o parça geliyordu, ama ben o parçayı sevmiyordum. Dinlemekten hiç keyif almadığım bir şeyi çok iyi çalma zorunluluğu hissediyordum. Bir gün aile dostumuzun çocuğu bize misafire geldiler. Çocuk benim gitarımı aldı eline ve öyle güzel çaldı ki o parçayı. O da kursa gidiyormuş, orada da aynı parçayı vermiş hocaları. O çocuğun annesi "Yani tabii müzik kulağı diye bir şey var. Kazanılabilinen bir yetenek değil bu" gibisinden konuştu biraz anneme. Bense gitarım sanki tecavüze uğramış gibi hissediyordum. Hırslanmamıştım çünkü benzer şeyleri daha önce de hissetmiştim. Misafirler gittikten sonra annem bana "Elin çocuğu yetenekli yapacak bir şey yok" dedi. Ben o an hiç gocunmadan "Valla doğru dedin anne biz de hiç yoktan masraf yaptık gitar falan aldık" diyebilecek haldeydim oysa ki.

Babam anneme "İstersen alalım kurstan çocuğu" dedi. Annem de "Beceremedi zaten boşa para dökmeyelim" dedi. Ben sonra gitar kursuna gitmeyi bıraktım. Ama gitarla uğraşmayı bırakmadım. Birkaç ay daha uğraştım ama yine beceremedim çalmayı. Denemelerim de hep aleni oluyordu. Annem de şahit oluyordu nasıl yapamadığıma. Sonra bir gün gitarı mitarı çoktan unutmuşken pat diye önüme devrildi gitar. Dolapla duvarın arasında duruyordu. Olduğum yerde havaya zıpladım ve gitarın tam ortasına bastım cork diye. Gitar içine göçtü, yani kırıldı. Un helvası gibi dağıldı ayağımın altında. Meğerse babam bütün bu gitarın parçalanış anını izlemiş. Sırıtarak bana baktı ve "vay anasını" dedi.

Salim'den tarif edemeyeceğimiz kadar çok tiksiniyorduk. Midemizi bulandırıyordu düpedüz. Orospuluk ya da kötülük falan

değildi onun yaptığı. Bayağı şeytandı bu kız. Neredeyse canımıza kastetmişti. Suat da artık hiç üzülmüyor bilakis böyle iğrenç bir insandan ucuz kurtulmanın sevincini yaşıyordu. Şimdi artık amcayı bekleme zamanıydı. Bir gün sabredeceğiz ve her şey neticelenecekti. Salim denen "SOYSUZ" yüzünden şu İstanbul gezimizin içine sıçılmıştı. Ağzımızda tat bırakmadı. Madem ki beklememiz gerekiyor dünyanın en güzel bekleme yerine gidelim dedik Suat'la ve otelin üst kısmında kalan çardaklara gittik.

Ben yine bakkaldan kola çekirdek aldım. Bu sefer sinirle veya üzüntüyle değil, rahat rahat çitledik çekirdeklerimizi. Belki önümüzdeki otuz dört yıl âşık olmaya korkacaktı Suat ama en azından yine uzun soluklu olacak başka türlü ızdıraplardan kurtulmuş oldu. Yine mahallenin gençleri oradaydı. Yine bir maç yapma hazırlığı içindelerdi. Suat'a dönüp "Sorayım mı çocuklara yer var mı diye?" dedim. "Sor anasını satayım" dedi. Çocukların yanına gittim; "Gençler yer var mı iki kişilik" diye sordum. Bir tanesi "var ama aynı takımdan olamazsınız" dedi. İyi dedim zaten ben de Suat'la karşılıklı oynayayım ki bir ağzının payını vereyim. Sahaya geçtik çocuklarla ve onlar kendi aralarında takım seçmeye başladı. Şu "aldım verdim ben seni yendim" diye başlayıp giden şeyle takım seçiyorlardı. Ufak sarı olan beni kendi takımına aldı. Şu ilk gün Suat'ın kafasına şut çeken de Suat'ı aldı takımına.

Ben hemen "son çöken kaleye" diyerek çömeldim. Maça başladık. Benim sol ayağım çok iyidir. Patır kütür astım golleri. Suat ise futbol hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Öyle gerizekâlı gibi sağa sola koşturdu bütün maç. Ne adam gibi bir pas attı ne de çektiği şutlar kaleyi buldu. Çocuklar Suat'a çok kızıyolardı ben de bıyıkaltı gülüyordum onun haline. Maç bitti ve çardağımıza geri döndük. Suat'la biraz dakka dalga geçtim. Çekirdek bitince kalkıp şöyle bir turlayalım dedik. Sonra ben Suat'ı turlamaktan vazgeçirip sinemaya götürdüm. Mis gibi klimalı salonlar falan diyerek çeldim aklını.

Filmler arasında kararsız kaldık.

FİLMLER;

1- Umutsuzluk Konvoyu.

Bu filmde evini ipotek edip işyeri açan bir adamın görkemli iflası anlatılıyordu.

2- Sahipsiz Duygular.

Birbirlerine âşık olup evden kaçan üvey kardeşler, birbirlerini başka insanlarla aldatınca hiçbir şey olmamış gibi eve dönüyorlardı.

3- Çete Operasyonu.

Çetecilikle mücadele eden bir gezici dağ komandosunun soluk kesen hikâyesiydi.

4- Aşk ve Kürek.

Paralı amele olarak çalışan bir adama parası çok iyi bir kazı işi çıkar. O da hemen kabul eder. İşi gereği kazdığı bir yerden hayatının aşkı olan kadının kemikleri çıkınca bütün işler değişir. Artık onun hayaletiyle yaşamak zorundadır.

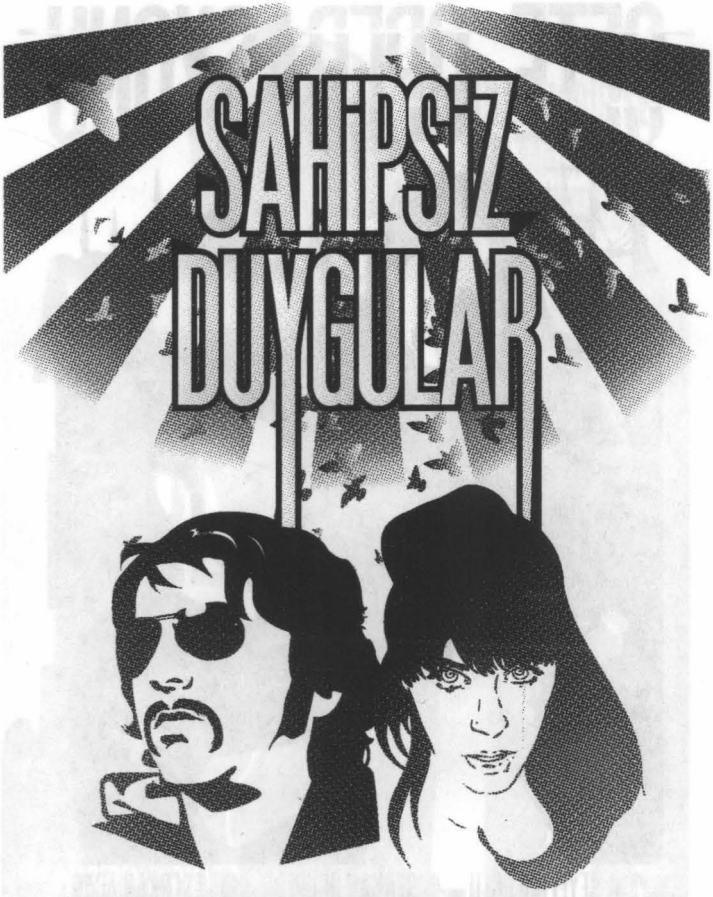
Suat ısrarla "Aşk ve Kürek" dese de ben o filmin eleştirilerini okumuştum. Kesinlikle o filme gitmeye niyetim yoktu. Ben "Sahipsiz Duygular"a gitmeyi önerdim ona da Suat yanaşmadı. En iyisi dedik "Umutsuzluk kKnvoyu"na gidelim biz. İki tane bilet aldık ve girdik filme. Ben filmi tahmin ettiğim gibi hiç beğenmedim.

Adam evini köyünü ipotek edip oturduğu semtte sucu açıyor. Ama iş yapamıyor. Niye? Çünkü o bölgedeki insanlarda temiz su içme bilinci yok. Hepsi çeşme suyu içiyor. Bu da sürekli onlara "Bakın bu sular kireçli, çoluğunuzun çocuğunuzun sağlığıyla oynuyorsunuz" diye öğüt veriyor. Bu yani film. Suat da sevmedi filmi. Onun deyimiyle: "Ticaret bu değil abi!"

Tabii ki bu değil lan böyle ticaret mi olur? Yani yaşadığın bölgede içme suyuna bir talep olurda sen bu talebi karşılarsın onu anlarım. Ama sen götünün keyfine her şeyini saçma sapan bir işe

WRITTEN BY BANU ÖZTÜRK PRODUCED BY ZEYNEP ÜLKER DIRECTED BY BİRRUN EVSEN

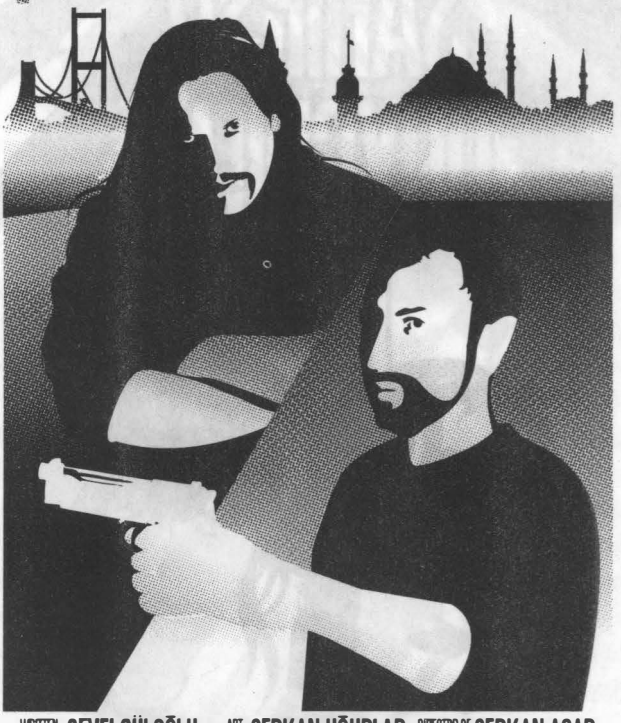

WRITTEN BY ÖMER IŞIK EDITED BY EMRE MERMER PRODUCTION DESIGNER UMUT MERMER

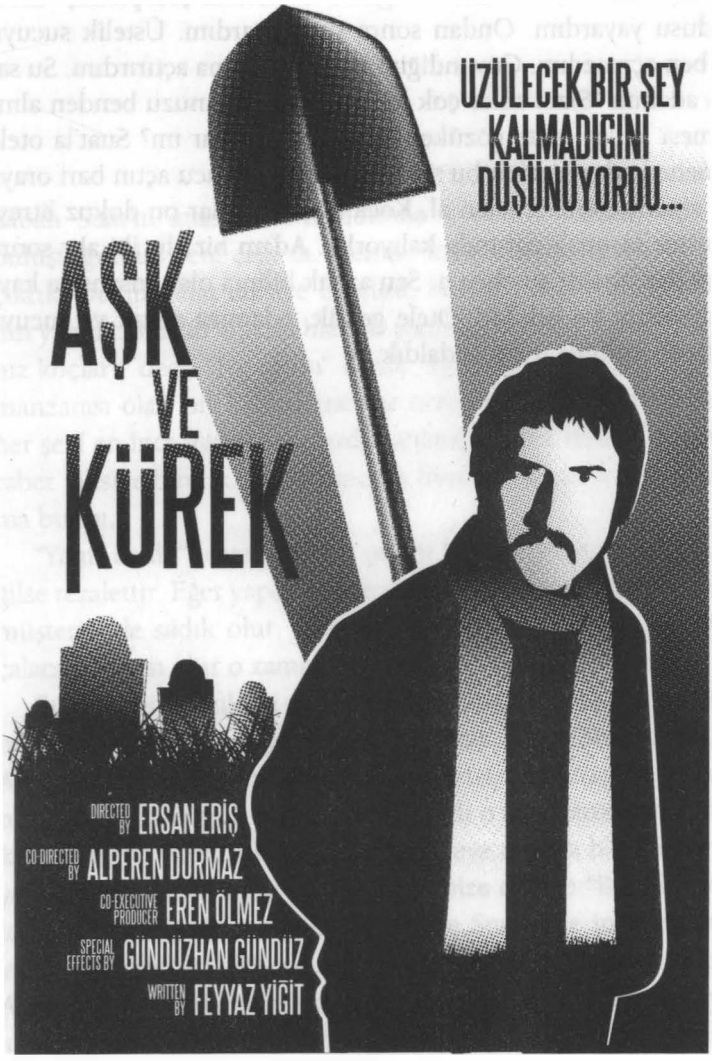
CO-EXECUTIVE PRODUCER BATUHAN ERGÜN VISUAL EFFECTS BY ERMAN ENGİNLER

DIRECTED BY MERT ÇAKMAK

ÇETE OPERASYONU

WRITTEN BY SEYFI GÜLOĞLU
ART DIRECTOR SERKAN UĞURLAR
DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY SERKAN ACAR
GUEST DIRECTOR AYŞE KILIÇ
EXECUTIVE PRODUCER BERK KONAK
CO-EXECUTIVE PRODUCERS CEYDA OBRUK
ASSISTANT DIRECTOR CAMILLE ANTUNES ŞENTÜRK
CO-EXECUTIVE PRODUCERS BERK ŞENTÜRK
STORY CREATORS BY ÖMER ZEREN
DESIGNER AND SUPERVISOR
MUSIC BY HACI Bİ SANİYE
3D VISUAL EFFECTS BY AYKUT TANAY
BASED ON THE NOVEL BY FEYYAZ YIĞIT
DIRECTED BY ERSİNHAN ERSİN

ÜZÜLECEK BİR ŞEY KALMADIĞINI DÜŞÜNÜYORDU...
AŞK VE KÜREK
DIRECTED BY ERSAN ERİŞ
CO-DIRECTED BY ALPEREN DURMAZ
CO-EXECUTIVE PRODUCER EREN ÖLMEZ
SPECIAL EFFECTS BY GÜNDÜZHAN GÜNDÜZ
WRITTEN BY FEYYAZ YİĞİT

yatırıyosun, sonra vay efendim insanlar bilinçsiz. Ben o adamın yerinde olsam önce milletin ağzına "sularımız çok pismiş" dedikodusu yayardım. Ondan sonra sucu açardım. Üstelik sucuyu da ben açmazdım. Güvendiğim bir arkadaşıma açtırırdım. Su satan adamın "Sizin sular çok kireçli gelin suyunuzu benden alın" demesi kadar sahte gözüken başka bir şey var mı? Suat'la otele dönene kadar sövdük bu sucu herife. Ulan sucu açtın bari oraya bir sipariş elemanı falan al. Koca koca insanlar on dokuz litreyi evlerine taşımak zorunda kalıyorlar. Adam bir alır iki alır sonra eeeh der bırakır su almayı. Sen azıcık bilinci olan insanı da kaybediyorsun bu şekilde. Otele geldik, odamıza çıktık ve sucuya küfrede küfrede uykuya daldık.

11. GÜN

Sabah Suat'ın amcasının telefonuna uyandık. Amcası bizi ilk buluştuğumuz yere çağırdı. Hemen kalktık hazırlandık ve yola çıktık. Dedim Suat taksiye binelim. Bindik taksiye gittik amcanın yanına. Suat'ın amcası bizi bir yanaklarımızdan öptü. "Naptınız koçlar?" dedi. "Ne olsun" dedik "aynı işte". "Şimdi çok güzel manzarası olan bir kahvehane var oraya gideceğiz. Orada bana her şeyi en ince ayrıntısına kadar anlatacaksınız"dedi ve hep beraber taksiye bindik. Yolda amcaya filmi anlattım, o da çok saçma buldu.

"Yani" dedi, "ticaret öyle bir şeydir ki, eğer yapan kişi ehil değilse rezalettir. Eğer yapan kimse mahir ise sözüne de güven olur, müşterisi de sadık olur. Piyasada da saygı görür. Zora düşerse çalacağı kapısı olur o zaman."

Bu öyle bir cümle ki al kucağında gezdir. Hatta bunun dövmesini mi yaptırsam diye düşündüm biraz. Ah be Suat'ın amcası. Ah be Suat. Böyle bir adamı o şahsiyetsizlerin üzerine salacak olmamız bana büyük bir mutluluk verdi o an. Manzarası müthiş kahvehaneye varmıştık. Oturduk kahveye amcası biz bir şey diyemeden üç tane oralet istedi. Sonra bize dönüp "Burada oralet içeceksin" dedi. Oraletlerimiz geldi ve Suat ince ince anlatmaya başladı olanları. Ben de aralara girip körüklüyordum amcayı. Amcacım şöyle yaptılar, amcacım böyle böyle dediler diye iyice azdırdım. Arada bir kendime oğlum fazla ittirme adamın elinde bir kaza maza çıkar diyordum ama Salim'in suratını hatırladıkça

devam ediyordum gaz vermeye. Amcası ilk başlarda aklı selim yaklaşırken olaya, benim müdehalelerimde iyice sokak itlerine döndü. Bazen lafı kesip beş dakka boyunca Suat'a kızıyordu "E be gerizekâlının oğlu. Hay aklını siktiğimin çocuğu" gibi cümlelerle. Suat'a zaten işlemiyordu böyle cümleler. Adamın ruhu nasır tutmuş böyle lafları duya duya. Ben de görevimi layıkıyla yerine getiriyordum o aralarda. Ben de yükleniyordum Suat'a. Dönüp dönüp "ben dedim amca, ben dedim amca" diyordum. En sonunda konu kapandı ama on üçüncü oraletlerimize gelmiştik artık. Amca dedi ki "O hayvanın çocuğunu arıyorsunuz, benimle buluşturuyorsunuz. Ne diyecekmiş bakalım kancık".

Ben Suat'a dönüp "Salim'i arayıp amcasının yerini söyleyeceğini söyle. Buluşma ayarla abisiyle beraber" dedim. Hemen davrandı telefonuna ve Salim'i aradı. Salim'e telefonda çok iyi rol yaptı Suat. Amcası da kısık sesle kikirdeyerek "ulan bu çok puşt" falan dedi bana eğilip. Telefonu kapatınca bize dönüp "O bizim yemek yediğimiz yerde buluşuyoruz akşama" dedi. Suat'ın amcası hemen birkaç arkadaşını aradı ve akşam onunla o restorana gelmelerini söyledi. Ben biraz çekindim tabii. "Ulan şimdi herifi vurup içeri girer bir de bu" diye. Suat'a sordum napar sence diye.

"Bir şey yapmaz yaa" dedi. "Amcam tedbirli adamdır sadece önlem alıyor" dedi.

"E" dedim, "o taraf saldırmaya kalkarsa nolur?"

"O zaman dedi belli olmaz işte ne yapacağı" dedi.

Sanki var ya ben bütün bu söylediklerinden çok daha farklı bir şey düşündüm de aklı sıra bana açıklama yapıyor. Lan zaten beni tedirgin eden şey öyle bir ihtimalin var olması. Onun dışında kişisel olarak amcanı daha yakından tanımak gibi bir niyetim yok. Neredeyse beşer oralet daha içtikten sonra kalktık o müthiş manzaralı kahvehaneden ve amcasının "Geze geze inelim çocuklar. Buralar çok güzel" teklifiyle yürümeye başladık. Biz geze geze

inerken Suat'ın amcası bize o civarın o talebeykenki halini anlattı. Öyle dinliye dinliye indik aşağılara bir yerlere kadar. "Hadi" dedi Suat'ın amcası, "şuradan bi yerden taksiye binelim geç kalıcaz." Bindik taksiye ve İsmet'in favori mekânı olan restonrana doğru ilerlemeye başladık. Suat'ın amcası yol boyunca bize üniverstedeyken karıştığı kavgaları anlattı. Hatta anlattığı hikâyelerden birisi dudak uçuklatır cinstendi.

Bir gün okul çıkışı yirmi kişilik bir grup Suat'ın amcasının okuduğu fakültenin önünde toplanıyor. Amcası binadan çıkar çıkmaz meşalelerle etrafını sarıyorlar. "Dağılın lan" diyor ama kimsenin kıpırdadığı yok. Sonra o kalabalık gruptan bi kişi çemberin içine zehirli bir yılan salıyor. Yılan tıslaya tıslaya yaklaşıyor Suat'ın amcasına. Biraz panikliyor tabii kaçmaya falan çalışıyor yılandan ama etrafında ateşten bir çember var. Son çare o da atıyor elinden kitabı defteri ve cebinden çıkardığı maket bıçağıyla savaşmaya başlıyor. Yılan çok süratli tabii, çok atik. Denk getirip de bir çizik atmak mümkün değil. Üstelik bir değdirse dilini beton kesilirsin. Çok zehirli bir yılan. Suat'ın amcası tam ezecek yılanın kafasını, o sırada yılan tıslayarak hemen geri kaçıyor. Tabii kaçarken de çok hafif sokmuş. Normalde felç olup yığılması gereken adam hafif bir görüntü kaybı yaşıyor ve haraketleri ağırlaşıyor sadece. Eğer yılan tam soksa anında ölüm.

Son bir bitirici darbeyle yılanı etkisiz hale getiriyor fakat o sırada kalabalık gruptan başka birisi kafeste şahin getiriyor çembere. Şahin ama eğitimli bir şahin. Devasa kafesin bahçe kapısı gibi olan kapağını açıyor ve dünyanın en yırtıcı kuşlarından birisi olarak gösterilen bu hayvanı serbest bırakıyor. Suat'ın amcası ne yapacağını bilemez halde kalakalıyor tabii. Maket bıçağıyla bir yere kadar. Ne yapsın koca şahine? Şahin kafesinden yürüyerek çıkıyor ve çemberin içinde de yürümeye devam ediyor. Hiç uçmuyor sadece yürüyor hayvan. Suat'ın amcası epey bir süre izliyor şahinin bu sinir bozucu yürüyüşünü. Kuşun bu tehditkâr yü-

rüyüşleri sırasında o kalabalık grup Suat'ın amcasına "En büyük ANAP diyeceksin. En büyük ANAP diyeceksin" diye bağırmaya başlıyorlar. Suat'ın amcasının siyasi görüşü buna pek uymuyor tabii ki. Reddediyor kalabalığın bu isteğini. Yılandan aldığı zehirle biçare dizlerinin üstüne çöken Suat'ın amcası, son enerjisiyle "HAYIR" diye bağırıyor. "DEMEYECEĞİM" diyor. O zamanlar gençlik tabii, kanı kaynıyor adamın. Şahin bile hayvan olmasına rağmen bu asil davranışı kavrıyor ve yürüyerek kafesine geri giriyor. Daha sonra türlü şaklabanlıklarla şahini dışarı çıkarmayı deneselerde şahin çıkmıyor dışarı. Eğitimli şahinin de böyle bir sıkıntısı var işte. Normal şahin olsa körü körüne dinler sahibini ama eğitimli olunca idrak ediyor hayvan. Daha sonra o kalabalık grup yaşadığı mağlubiyetin hırsıyla birbirine giriyor. Meşalelerden biri yanlışlıkla şahinin kafesinin üstüne düşünce, ne yazık ki yanarak can veriyor hayvan. Suat'ın amcası bu hikâyeyi ne zaman hatırlasa gözleri doluyor ve ağlıyor.

ALLAH SENİ KAHRETMESİN!

Amcasının bize anlattığı bu anı hakkında saatlerce konuşmak istiyorum aslında. Ama bi yandan da hiçbir şey söylemeden bu hikâyeyi yine bu haliyle kabul edesim de geliyor. Şimdi sağ-sol davasından birbirlerinin üstüne şahin salan gençlerin ürpertici ve ibretlik bu hikâyesine inanırsam eğer, kendi anama babama büyük saygısızlık etmiş olurum. Yani bunu anlatan Suat'ın amcası bile olsa itiraz etmek zorundayım. Lakin bu adamın bize birazdan çok büyük faydası dokunacak. Yapacağım itirazı geciktirmekte hiçbir sakınca görmüyorum o yüzden. Şahinlerle ve yılanlarla dolu bir gençlik hikâyesini tek kelime etmeden yuttum ve yolu izlemeye devam ettim. Biraz sessizlik oldu, sonra taksici Suat'ın amcasına dönüp "E abi yanına mı bıraktın o itlerin?" dedi. İçimden iki ses yükseliyordu.

1- Allahım nolur devam etmesin.

2- E abi yanına mı bıraktın o itlerin?

Çok şükür Suat'ın amcası devam etmedi hikâyesine. Taksici çok ısrar etti devam etsin diye ama sessizce uzaklara baktı. Epeydir sadece ensesini görüyordum amcasının. Belki de şahini hatırladığı için bir kötü olmuştur dedim. Belki de ağlıyordur dedim. Böyle götünden hikâye uydurup bir de millet çakmasın diye ağlıyor olmasını ayıpladım doğrusu. Benim şimdi başıma böyle bir şey gelse bırak ağlamayıp deliririm. O kadar kıçını yırtıp üniversiteyi kazanacaksın, sonra birileri meşalelerle etrafını sarıp üzerine şahin salıcak.

Nasıl bir gaflete düştüysem artık Suat'ın amcasına "Peki hiç mi sizin görüşünüzden insan yoktu etrafta yardım edecek?" diye sordum.

O da bana "Vardı ama hepsini zincirlerle birbirlerine bağlayıp kuyulara atmışlardı" dedi.

Sonra ben Suat'a dönüp "Oğlum amcanın bir hastalığı falan varsa bana söyle bak" bileyim. "Böyle şeyler gizli tutulmaz" dedim. "Yok oğlum ne hastalığı kapı gibi adam işte" dedi. "İyi" dedim "sen bilirsin".

Salim ve abisiyle buluşacağımız restorana gelmiştik. Kapıda bizi Suat'ın amcasının çağırdığı adamlar karşıladı. Suat'ın amcası onlara "girin içeride sakin bi yere oturun. Gözünüz bizim masada olsun" dedi. İçeri girdik, Salim ve abisi az ileride köşede oturuyordu. Bir arkalarındaki masada ise o gece dağ evinde gördüğümüz dört adam vardı. Ağar ağar ilerledik ve masalarına oturduk.

Salim'in abisi direk "Sen misin benim kardeşimin namusuna dil uzatan?" dedi. Suat'ın amcası eliyle orda dur bakalım dercesine bir işaret yaptı ve "Daha gençsin, öğreniceksin" dedi. Salim'in abisi iyice dellendi bu harekete ve sesini biraz yükselterek "NE öğreneceğim lan" dedi.

Bu ses yükselmesiyle uzaktan bizi izleyen Suat'ın amcasının çağırdığı adamlar biraz doğrulur gibi oldu. Suat'ın amcası yine bir öncekine benzer haraketlerle onlara sakin olun işareti yap-

tı. Bu işaretle birlikte o masadakilerin bizimle olduğunu anlayan Salim'in abisi biraz morardı tabii. Daha sonra Suat'ın amcası söze girdi ve "Senin kardeşin, benim masamda 'Ya kasmamak lazım, ben şahsen çocuğumu evlenmeden doğuracağım, evlilik çok saçma bir şey' gibi cümleler kurdu. Ben de kendisine gereken cevabı verdim" dedi. Salim'in abisi biraz şaşırdı ve inanmak istemeyen bir ses tonuyla Salim'e dönerek "Doğru mu kız?" dedi. Doğru mu kız ne Allahaşına, başka laf mı bulamadın? Şurada bir sürü insan moda sokmuş kendisini söylenecek laf mı bu?

Salim gözleri dolu dolu ve ağlamaklı bir ses tonuyla "Yalan söylüyor yok öyle bir şey" dedi. Sonra lafa ben girdim ve "Ya şu koca adam zevk için senin kardeşine niye laf etsin arkadaş? Manyak mı bu adam durduk yere böyle şeyler söylesin kıza" dedim. "E biz de ordaydık, Salim'in de neler söylediğini biliyorum Suat'ın amcasının da neler söylediğini biliyorum. Bırak lütfen bu delikanlı abi numaralarını" dedim. Adam karşımda kıpkırmızı oldu. Ne diyeceğini bilemedi öylece durdu. Bu sırada Suat'ın amcası bizim siparişlerimizi verdi. Müthiş bir zafer kazanmıştık ve öyle hır gür de çıkmamıştı. Daha ne isteyebilirdim ki.

Oranın nefis kalamarından istedim. Suat da keyfe geldi, o da istedi. Suat'ın amcası da acayip bir şeyler söyledi kendisine. Artık biz karşı tarafı iyice yamultmuş zafer sofrasını kurmuştuk. Salim hüngür hüngür ağlıyordu karşımızda. Artık kendisini savunmayı bırakmış ve "Abi ben öyle demek istememiştim" falan demeye başlamıştı. Salim'in abisi çok büyük bir mahcubiyetle bizlerden özür diledi ve masamızdan kalktı. Suat'ın amcası restoranın diğer ucundaki arkadaşlarını bir el haraketiyle masamıza davet etti. Onlar yavaş yavaş kalktılar ve masamıza gelip oturdular. Suat ile ikimizde fantastik boyutlarda bir rahatlama vardı. Salim illetinden kurtulmuştuk sonunda.

Masamızda eklenen misafirler de siparişlerini verdiler ve neşesil bol, kahkahası bol bir sohbet başladı.

Yedik içtik derken Suat'ın amcası iyice kendi ayarını buldu sofrada. Artık ben kendisinden hayata dair bir şeyler demesini ya da en azından bir hikâye anlatmasını bekliyordum. Benim beklentilerimi dile getirdi masadaki diğer misafirlerden biri. "Abi ya senin o kız meselesini bi anlatsana" dedi.

Suat'ın amcası bir doğruldu şöyle. Bir boğazını düzeltti, uzaklara falan baktı. Ne lan bu dedim içimden. Ayrıca amcası o ufkumuzu genişleten özlü sözünün arasına "Üzerime şahinler, yılanlar salındı" ya da "Bir şahinle göz göze geldim. Yılanın nefesini nefesimde hissettim" gibi bir cümle eklemeliydi. Ulan dedim acaba bu adamın geçirdiği trafik kazası da mı hikâye? Sonuçta bir adamı tanıdıkça inanırsın sahtekâr olduğuna, tanımadığın bir adama daha çok güvenirsin. Galiba ilk o trafik kazası hikâyesini dinlediğimde güvenim biraz tezeydi ve hemen inandım.

Suat'ın amcası bize belki de tüm zamanların insanda hiçbir his uyandırmayan tek aşk hikâyesini anlattı.

Bir kıza aşık oluyor. Birkaç gün kızı takip ettikten sonra evinin sokağında kenara çekip "Ben senden çok hoşlanıyorum" diyor. Kız Suat'ın amcasına hiç yüz vermeyince adam çok üzülüyor ve hemen gidip başkasıyla evleniyor. Evlendiği eşiyle arasında efsane bir aşk başlıyor bir süre sonra. Deliler gibi seviyor karısını. Sonra bir gün bunların evinin olduğu sokakta taramalı tüfeklerle bir kutlama yapılırken yanlışlıkla karısını da tarıyorlar. Kahroluyor ve iyice kendi içine gömülüyor. Alkole veriyor kendisini. Günlerce evden çıkmıyor. Sadece camdan bakabiliyor. Bir gün yine camdan bakarken o en başta hoşlandığı kızı görüyor. Kıza camdan selam verip "Nası gidiyor?" diye soruyor. Kız da buna "Ne olsun işte çalışıyorum" diyor. "Ne işte çalışıyorsun?" diye sorunca kıza "Hayvanat bahçesinde çalışıyorum" cevabını alıyor.

Suat'ın amcası iyice merak ediyor ve kızın orada ne iş yaptığını soruyor. Kız ise kaplanların kafeslerini temizliyorum diyor. Bu meslek Suat'ın amcasına çok ilginç gelmekle beraber kafasın-

da da bir plan oluşuyor. Yine günler geçiyor evde ama bu sefer alkolsüz geçiyor. Suat'ın amcası bir şekilde hayvanat bahçesinde çalışan kıza ulaşıyor ve ona "Benim bir yavru kaplana ihtiyacım var. Bana yardım eder misin?" diye soruyor. Kız ilk başta yok olmaz yapamam, işimden gücümden olurum dese de Suat'ın amcasını kıramıyor ve beraber bir plan yapıyorlar. Suat'ın amcası bir gece gizlice hayvanat bahçesine girip bir adet yavru kaplan çalıp getiriyor eve. Kaplanı bodruma bağlıyor ve beslemeye başlıyor.

Aylarca kaplanı besliyor. Gözü gibi bakıyor. Kaplanın her ihtiyacını gideriyor. Neredeyse yıllar geçiyor. Bir gün Suat'ın amcası öyle evinde otururken bir anda o kafasındaki plan çok saçma geliyor ona ve kendisini ihbar edip kaplanı hayvanat bahçesine teslim ediyor. Üstüne bir de 6 ay hapiste yatıyor. Hapisten çıktığında öğreniyor ki ona hayvanat bahçesinden kaplan çalmasına yardım eden kız ölmüş.

Yemeklerimizi yedik, hesabımızı ödedik ve ayrıldık restorandan. İnsanlarla vedalaştık ve aynı yolda yine üçümüz öncekine nazaran biraz daha mutlu yürümeye başladık. Çoktan sabah olmuştu bile. Suat'ın amcası Samsun'a dönecekti direkt. Suat'a "Gel seni de götüreyim. Gezdiririm seni oralarda" dedi. Suat da çok sevinerek kabul etti bu teklifi. Ben de dedim dönerim memlekete o zaman.

Önce gittik otelden eşyalarımızı aldık ve çıkışımızı yaptık. Sonra otogara gittik ve biletlerimizi aldık. Suat ve amcasının otobüsü on beş dakka sonra kalıyordu. Benim otobüsümün kalkmasınaysa bir saat falan vardı. Onları uğurladım Samsun'a, ben de otobüs saatim gelene kadar şuralarda bir yerde çay içeyim dedim. Gittim oturdum çaycının birine ve bir çay söyledim. Çayımın gelişiyle bir tane de sigara yaktım. Yerde yan yana duran iki tane taş vardı, ben onları ölü bir kuş sandım.